a

În acest număr:

Marele concurs „ARHIVA DE AUR!”

V. Munteanu
10

7,42
1
588.573

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
1
JOI, 4 IANUARIE 1973, ANUL VII (276)
16 pagini, 1 leu

«Fie ca anul 1973 să aducă poporului român noi și însemnate victorii pe calea progresului socialist, a bunăstării și fericirii tuturor celor ce muncesc. Fie ca în noul an omenirea să repurteze noi succese în lupta pentru împlinirea nobilelor idealuri de pace și colaborare!

Înaintea ultimelor bătăi de orologiu din acest an, doresc să vă adresez din tot sufletul, dragi cetățeni ai României socialiste— muncitori, țărani, intelectuali, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, români, maghiari, germani și de alte naționalități— cele mai calde urări de sănătate și viață lungă, un an nou fericit, satisfacții și bucurii depline, realizarea tuturor dorințelor și aspirațiilor de mai bine!

La mulți ani, dragi tovarăși și prieteni!»

Din cuvîntarea
tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU
rostită la posturile de radio
și televiziune
cu prilejul Anului Nou

In pragul Anului Nou, păstrînd datina străbună, au pornit colindătorii. După obicei, copiii Capitalei au venit a ura , cu sufletul plin de emoție, tovarășului Nicolae Ceaușescu, celorlalți conducători ai partidului și statului, mulți ani, cu bucurie și sănătate, pentru fericirea întregului popor și prosperitatea României socialiste.

Pe treptele intrării în sediul Comitetului Central al partidului, micii colindători sînt întîmpinați cu dragoste de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de ceilalți conducători de partid și de stat.

Iată alaiul colindătorilor. Sînt 240 de copii, reprezentanți ai pionierilor și școlarilor bucureșteni, îmbrăcați în costume populare românești, maghiare, germane și ale celorlalte naționalități ale patriei noastre, mergînd mînă în mînă, într-o strînsă frăție. Ei alcătuiesc un tablou viu al unei copilării fericite, oferite lor, constructorilor de mîine ai socialismului și comunismului, de partid, de întregul popor, care-i ocrotesc cu grijă și dragoste părintească.

Alaiul se oprește în fața sediului Comitetului Central al Partidului Comunist Român. În mijlocul lor, plugul bătrînesc, dar tras de un tractor, gătit cu flori și beteală, după datină. Si. în jurul plugului, colindătorii cu tradiționalii brazi împodobiți, cu măști și costume alegorice, vestiții căiuți, urătorii cu bice, buhaie și clopoței.

În pocnete de bici, zumzet de buhaie și clinchet vesel de clopoței, colindătorii recită «Plugușorul».

Sutele de colindători dau glas versurilor care exprimă dragostea fierbinte a copiilor țării față de iubitul conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Într-un dialog vioi, fetițe și băieți recită versuri din «Plugușor» închinate aniversării Republicii, cu mîndria trăirii acestui eveniment întipărită pe fețe.

Alți colindători spun, pe rînd, versuri exprimînd năzuințele celor care mîine vor duce patria pe noi culmi.

Colindătorii își încheie astfel urarea:

Drag partid,
Și scumpi conducători,
Noi, pionierii, vajnici urători,
Toți, cu drag ne bucurăm,
C-am ajuns să vă urăm,
Că v-am găsit sănătoși,
Veseli, mîndri și frumoși.
Acum credem că-i timpul cuvenit
Să vă dorim an nou înflorit,
Să fiți sănătoși, fericiți, fiecare,
La inimă și la suflet numai floare,
Să conduceți țara
Cum soarele luminează primăvara,
Iar noi vă asigurăm
Că vom crește repede și vă urmăm,
Că din grîu alt grîu răsare,
Iar din comunist, alt comunist dă floare!
Țara crește,
Grîul crește,
Oțelul se înfrățește,
Cimentul în cetate se clădește,
Socialism se construiește,
Viitorul înflorește.
Vrem ca anul care vine
Să ne-aducă numai bine,
Să urce uzinele,
Rod să dea grădinile,
Grîul să fie greu și mare,
Să nu se vadă omul călare;
Noi orașe să răsară
Ca grădina-n primăvară,
Satele să înflorească,
Partidul să ne trăiască
Și conducătorii lui,
Sufletul poporului,
La mulți ani, cu fericire,
Țara-n soare să respire!
La mulți ani, cu bucurie,
Fericirea să ne fie,
Să trăim, să biruim
Și în comunism să fim!

Mai mulți copii se apropie apoi de tovarășul Nicolae Ceaușescu, de ceilalți conducători de partid și de stat și îi sorcovesc.

În timpul colindului, numeroși cetățeni ai Capitalei se opresc și iau parte la aceste clipe emoționante ale urărilor exprimate conducătorilor partidului și statului nostru cu dragoste, din toată inima, de copii.

Adresîndu-se pionierilor și școlarilor prezenți, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a spus:

Dragi copii,
Pionieri,

Doresc să vă mulțumesc, în numele tuturor tovarășilor din conducerea de partid și de stat, pentru urările pe care le-ați adresat astăzi partidului, patriei noastre socialiste.

Într-adevăr, voi creșteți în condiții noi. Aveți în fața voastră o minunată perspectivă și, fără îndoială, îndeplinirea programului elaborat de Conferința Națională, construirea societății socialiste multilateral dezvoltate și trecerea la comunism, vor face ca la a 50-a aniversare a Republicii, voi toți cei care vă găsiți aici, toți copiii patriei noastre, să trăiți într-o nouă eră — era construcției comuniste în România.

Viața voastră, a copiilor, a tineretului patriei este din ce în ce mai bună. Partidul și guvernul fac totul pentru ca viața părinților voștri să fie tot mai îmbelșugată, copilăria voastră tot mai fericită.

Doresc să vă urez succese mari la învățătură. Trebuie să depuneți eforturi pentru a vă însuși cele mai moderne și mai noi cunoștințe în toate domeniile de activitate spre a deveni buni constructori ai socialismului și comunismului, buni fii ai patriei noastre socialiste. Trebuie să fiți oameni luminați, să stăpîniți știința și cultura înaintată!

Iată de ce, la eforturile pe care le face întregul popor pentru a vă asigura vouă, întregului tineret, condiții bune pentru învățătură, toți copiii trebuie să răspundă cu preocuparea de a învăța, învăța, învăța.

Știu că toți depun aceste eforturi, că cei mai mulți obțin note tot mai bune. Vouă, celor de față, vă urez să aveți numai 10 anul acesta.

Multă sănătate și fericire vouă și părinților voștri, tuturor — «La mulți ani!»

Cu vii și puternice aplauze, cu însuflețire, micii urători, toți cei prezenți primesc cuvîntul secretarului general al partidului.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat îi invită pe colindători în sediul Comitetului Central al partidului, unde li se oferă, potrivit datinei, mere, covrigi, bomboane și nuci. Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer se fotografiază împreună cu copiii. Aceste imagini, aceste momente deosebite vor rămîne amintiri scumpe pentru pionierii și școlarii veniți cu colindul.

„LIRIC 75“ ÎN VACANȚĂ DE IARNĂ

Vă amintiți de grupul «Liric '75» care anul trecut, pe scena Giuleștilor, la Festivalul cultural-artistic al pionierilor, a prezentat poemul «Surîsul Hiroșimei» obținînd premiul «Cutezătorii»? Grupul «Liric 75» este alcătuit dintr-un mănunchi de pionieri ai Școlii generale nr. 75 din Capitală care s-au aplecat cu interes spre poezie, căutîndu-i sensurile, îndrăgind-o. Tocmai din înțelegerea sensurilor, a ideilor care stau la baza unor versuri s-au născut frumoasele festivaluri de poezie pe care pionierii le prezintă în cadrul școlii lor sau pe alte scene. Ca să dea și mai multă expresie poeziei, ei o întovărășesc deseori cu mișcare ritmică și muzică clasică.

Cu ce se ocupă grupul «Liric 75» între două festivaluri pionierești? Ce citesc acești tineri iubitori de frumos? La ora actuală s-au oprit la poeziile lui Zaharia Stancu și ale lui Marin Sorescu, dar nu o dată se întorc cu statornicie la unele poezii ale lui Eminescu și Arghezi. În această vacanță îi poți afla de multe ori la școală, punînd la punct un matineu alcătuit din versurile lui Nicolae Labiș.

Ce înseamnă pentru acești pionieri poezia? Iată cîteva opinii grăitoare:

Ana-Maria Dabija: «Mă cheamă spre poezie ascunzișurile ei, ceea ce sugerează poetul și tu trebuie să mergi singur mai departe, să descoperi.».

Ruxandra Cebuc: «Mie îmi place să descopăr în poezie melodia interioară a fiecărui vers, jocul imaginii sub care se află ideile.».

Nicoleta Aldea: «Poezia modernă mă pune, nu o dată, în dificultate, sensurile ei rămînîndu-mi de multe ori ascunse. M-am convins însă că citind cu răbdare pot descoperi pînă la urmă frumuseți nebănuite.».

Opiniile fetelor de la «Liric 75», delicate și sensibile, iubitoare de poezie, ne fac să ne mîndrim că ele sînt purtătoarele unui premiu «Cutezătorii».

B. CARAGIALE

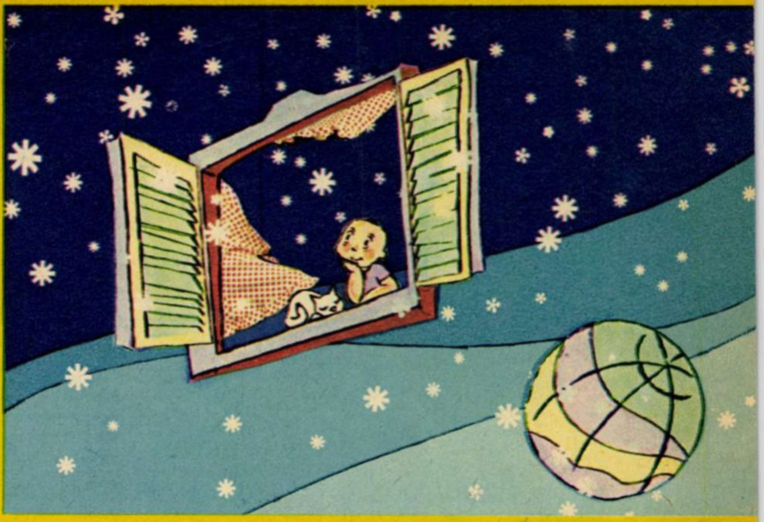

«LA MULȚI ANI!» le urează cititorilor revistei «Cutezătorii» regizorul și desenatorul ION POPESCU GOPO

CONDEIUL DESPRE...PENEL!

Departe, într-un sat maramureșan (Bogdan Vodă) copiii, împreună cu profesoara lor de literatură, și-au alcătuit un cenaclu literar, ale cărui creații din primele zile de vacanță sînt dedicate colegilor lor, talentaților pionieri din comuna Vulturești, Argeș.

JOCUL CU CULORILE

Numele comunei Vulturești parcă este inspirat din numele copiilor care au inventat un joc al lor cu culorile. Așa cum vulturii se ridică de pe crestele munților pînă la înălțimi, și acești copii, prin desenele lor, au reușit să se înalțe sus, sus de tot. Jocul lor cu culorile umple orizontul pămîntului cu miresme plăcute. Copiii din Vulturești ar merita să aibă două inimi: una pentru copilăria lor și una pentru copilăria lumii. Pe o ușă a școlii din Vulturești intră copii, pe altă ușă ies culorile copilăriei. Jocul lor a început să încolțească și în sufletul meu, dar nu pentru a crea lumi nemișcate în culori de frumusețe, ci pentru a slobozi izvoare de cuvinte.

MARIA DEAC
cl. a VII-a

EROII LUMII DIN VULTUREȘTI

Acești eroi își întind aripile pe vis și se înalță aruncînd culorile pe hîrtie dînd formă unei lumi deosebite. Copiii stau aplecați deasupra băncilor și lucrul pe care-l fac iese la suprafața pămîntului împărtășind un miros viu, proaspăt. Acești copii par a fi o grădină cu flori înconjurată de lumea desenelor. Eroii acestei grădini simbolizează frumusețea. Vreau să le aduc o caldă mulțumire pentru faptele lor ce vor sta întipărite în inima mea și a tuturor oamenilor în care n-a murit copilăria.

MARIAN DEAC,
cl. a VII-a

←

Iarna... în trei imagini color de Gr. PREPELIȚĂ

Campionul la înot, Călin Cristinescu, de la Școala generală nr. 97, a cucerit un nou trofeu; ceasul de mînă oferit de revista «Cutezătorii» celui mai bun înotător al anului.

CAMPIONII ANULUI 1972

La Palatul pionierilor din București își desfășoară activitatea un club al celor mai tineri sportivi, al pionierilor. Numele lui e semnificativ: «Cutezătorii». Aici se practică atletismul, fotbalul, tenisul, înotul, gimnastica, voleiul, baschetul și multe alte discipline sportive. Clubul «Cutezătorii» este o rampă de lansare a marilor campioni și recordmeni. Viorica Viscopoleanu, Mihaela Peneș, Marcel Roșca, Elisabeta Polihroniade și alții au cucerit primele victorii sportive evoluînd pe terenurile de la Palatul pionierilor unde se află, la dispoziția copiilor, o bază sportivă complexă și completă, precum și antrenori și specialiști care le urmăresc cu atenție evoluția sportivă. Pregătiți astfel, tinerii sportivi sînt îndreptați ulterior spre cluburile Steaua, Dinamo, Rapid și altele pentru a-și continua activitatea de performanță. Anual, «Cutezătorii» îi desemnează pe cei mai buni sportivi ai săi.

Îndelung, cei peste 500 de spectatori aflați în sala de teatru din Parcul Cotroceni i-au aplaudat pe campionii anului 1972: Dana Luțac (atletism), Cristian Moisei (baschet), Ionel Mocanu (fotbal), Carmen Sandu (gimnastică modernă), Anca Pintilie (gimnastică sportivă), Călin Cristescu (înot), Marius Chiriță (scrimă), Bogdan Porțeanu (șah), Mariana Pinciuc (tenis de masă), Silviu Zancu (tenis de cîmp), Gabriel Tătaru (tir) și Luminița Stan (volei).

Acest bilanț a adus multe bucurii profesorilor, antrenorilor, părinților și pionierilor sportivi de la Clubul «Cutezătorii». Performanțele pionierilor sînt certitudini ale viitoarelor succese.

ELENA FUNDULEA

Cei 11 campioni

GÎNDURI PENTRU „SEMAFOR"

de A.I. ZĂINESCU

Despre ce aș scrie eu, dacă m-ași număra printre pionierii redactori ai unui «Semafor»? Iată întrebarea cu care mă găzduiește azi, în acest colț de pagină, redacția, atît de prietenă gîndurilor și bucuriilor copilăriei noastre, a tuturor, «Cutezătorii». Și n-aș spune că nu e o întrebare grea. Cînd am auzit-o, afară tocmai ningea și despre aceasta am zis, despre faptul de-a ninge aș scrie, despre această cosmică sărbătoare, despre sunetul primului fulg de nea căzut pe munții sufletului lini, primenindu-ne parcă, făcîndu-ne mai frumoși, mai tineri, mai buni. Ați văzut copacii cum se împodobesc cu ghirlande de zăpadă. Păreau a fi un semn al apropiatei vacanțe, nu? Ei da, și despre aceasta aș scrie, despre vacanță, despre cum vine ea și cum o aștept eu, cum mă încredințez eu zilelor ei tulburătoare. Timpul atunci nu mai are ore parcă,ci se umple deodată de copii, de zurgălăii rîsului lor și de sănii, de multicolore curcubeie scăpărînd viu sub patine și pași.

Dar mai înainte de vacanță, despre ce? O, cîte lucruri nu sînt peste care, numai cu ochiul trecînd, și pe retină se aprind imagini ca și cum am asculta o fermecătoare poveste! Uite, de pildă, faceți ca mine. Citesc o carte și mă gîndesc apoi la o mulțime de lucruri: la faptul că pentru acea carte au trebuit mai întîi niște arbori. Da, ați citit bine, niște arbori! Că fibra lor imaculată e fila de azi a cărții; că pentru aceasta au trudit niște tăietori de lemne prin păduri, că alți oameni, în fabrici, au transformat lemnu-n hîrtie, că alții apoi, în tipografii, au ales litera pentru gîndul și inspirația scriitorului, că altcineva, un pictor, a ajutat cu culori, că altcineva, un editor, și pe urmă altcineva, un librar, au vegheat ca să ne ajungă cartea în mîini. O carte de aritmetică, de istorie, de geografie, de poezie, un roman, o poveste. Adică, atîtea și atîtea din cărțile noastre trebuitoare. Așadar, gîndindu-mă la cîți oameni — ați văzut — au lucrat pentru o carte, aș scrie despre mine, despre felul cum înțeleg eu să învăț, să mă pregătesc pentru viață. Și aș înțelege aceasta ca o datorie față de acei atîți și atîți oameni care sînt dincolo de foșnetul și litera cărții, urmărindu-mă parcă și spunîndu-mi: e bine, zic ei, fă așa mai departe. Și n-aș uita să scriu despre colegii și prietenii mei. Ei ce fac, cum se pregătesc? Cum ne ajutăm unii pe alții, cum ajutăm toți la un loc pentru ca școala noastră, clasa noastră să fie un exemplu frumos?–și asta deopotrivă spre mîndria profesorilor și învățătorilor noștri, a părinților cărora trebuie să le aducem bucurii, cît mai multe, sincere și necesare bucurii.

Dar, la urma urmei, despre ce n-aș scrie? Nimic nu ne e străin în fond la această sublimă și adorată vîrstă a fragedei cutezanțe. Nimic nu ne e străin nici mai tîrziu, niciodată. Să poți să auzi «cum crește iarba» spune un mare vers, un gînd omenesc uriaș, de cea mai fierbinte și solidară frumusețe. Să poți să auzi, adică, și să înțelegi tot ceea ce se întîmplă în jurul tău.

Totul e să ajutăm la ceva, să construim, să reparăm ceva, un gînd, un gest, o atitudine, să încercăm să modelăm un caracter, să ne folosim și de ochi, și de auz. Pentru că, scriind, învățăm și o formidabilă disciplină: aceea de a munci și gîndi în folosul oamenilor, al țării, al nostru, cei de toate vîrstele.

Curaj, deci, și succes!

La lumina de «Semafor» aprinsă aici de cutezători, să navigheze asemeni corăbiilor pe mare, gîndurile și faptele voastre zilnice, încredințate cu bucurie literei de tipar.

Și la Școala generală nr. 6 din Galați, a început să... sclipească «Semaforul»!

SEMAFOR

NU MI-AM FĂCUT DECÎT *datoria...*

Era în piață la Sebeș cu părinții săi, cînd o săteancă vîndu un purcel și apoi, grăbită, fugi spre stația de autobuze. Teodor Faur, din clasa a IV-a, în așteptarea părinților, se plimba pe trotuar. După cîțiva metri, o batistă ghemuită îi atrase atenția. O luă și nu-i veni să creadă. În ea se afla o grămadă de bani.

Nu-i pusese bine în buzunar, cînd auzi niște hohote de plîns. Era femeia pe care o văzuse în piață.

— De ce plîngi, maică?

— Am pierdut banii primiți azi pe purcel.

— În ce erau?

— Într-o batistă!

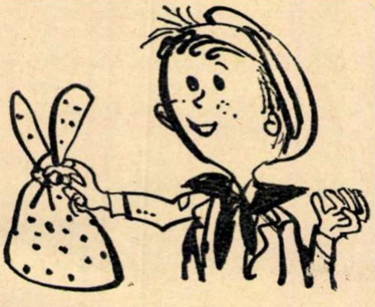

— Poftim, măicuță, banii!

— Ține 10 lei, pentru ciocolată.

— Vă mulțumesc! Nu-i pot primi. Nu mi-am făcut decît datoria.

Detașamentul clasei a IV-a
(relatare apărută la «Semaforul» Școlii generale Bîrsa, județul Arad)

„PUMN"

Un elev anume,
(Nu vi-l spun pe nume)
E obraznic foarte,
Chiar și peste poate.
Ca deviză:
«Pumnul cel mai tare»,
Și-o aplică bine
Pentru orișicine.
Iar de-i ieși în cale,
Pleci apoi cu jale,
Că bietu-ți năsuc,
Pare un papuc.

Vă poftesc acum,
Să-l ghiciți pe... «Pumn».

MARIANA VASILESCU,
clasa a VII-a B (cronică rimată apărută la «Semaforul» Școlii nr. 3, Roșiorii de Vede)

N.R.
Avalanșa scrisorilor a și pornit! În curînd, colectivul de redacție al gazetei satirice «Semafor» de la Școala generală nr. 3 din Roșiorii de Vede ne va anunța numele neînfricatului «Pumn».

DOUĂ EPIGRAME CU ADRESĂ

*

Vin la școală mai devreme:
Îmi scriu tema la română,
La franceză nu mai știu.
Ies din bancă, fug tiptil
Să găsesc caiet să-mi scriu.

ELENA SÎRBUȚ, clasa a VI-a A, Școala generală Macea, județul Arad.
(epigrama a fost adresată colegului său și a apărut la gazeta «Semafor» nr. 2).

Pionierilor D.M., D.I. și M.C., clasa a IV-a B, care au multe note de 4 și 5.

Ei promit c-o să se-ndrepte
Și în vorbe se întrec.
De la vorbe pin' la fapte,
Pașii lor sînt ca de melc.

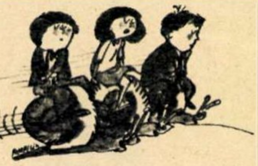

AURELIA GRUNZAC, clasa a IV-a B, (epigramă apărută la «Semaforul» Școlii generale nr. 1, Botoșani.)

FOILETON

Certărețele

Într-a IV-a este mare zarvă. Ce credeți că s-a întîmplat? Nimic deosebit pentru această clasă. Se ceartă fetele. Unele se... și bat!

Într-una din zile, numai ce văd că Valeria, nemulțumită de rezultatul unei discuții ia un băț și începe să amenințe... Colegele încearcă s-o liniștească, dar nu reușesc. Hotărăsc să adopte o poziție mai «forte» și... «lupta» se încinge. Protagoniste: Viorica, Luminița, Cornelia, Paulina, Valeria.

Cineva care nu vedea rezolvarea situației a chemat-o pe tovarășa dirigintă la fața locului. Ca prin minune, nici una dintre ele «nu mai era» vinovată!

Nu trecu mai mult de o săptămînă și de la niște glume se încinge o ceartă și mai grozavă între Cornelia, Viorica și Victorița. Din nou intervenția tovarășei diriginte, din nou dezvinovățiri, din nou promisiuni...

Oare colegele noastre își vor ține promisiunile?

NICOLAE VASILACHE
(foileton apărut la «Semaforul» Școlii generale Ciuta, comuna Măgura, județul Buzău)

AURORA BACIU, cl. a VIII-a, Școala generală nr. 4, Piatra Neamț

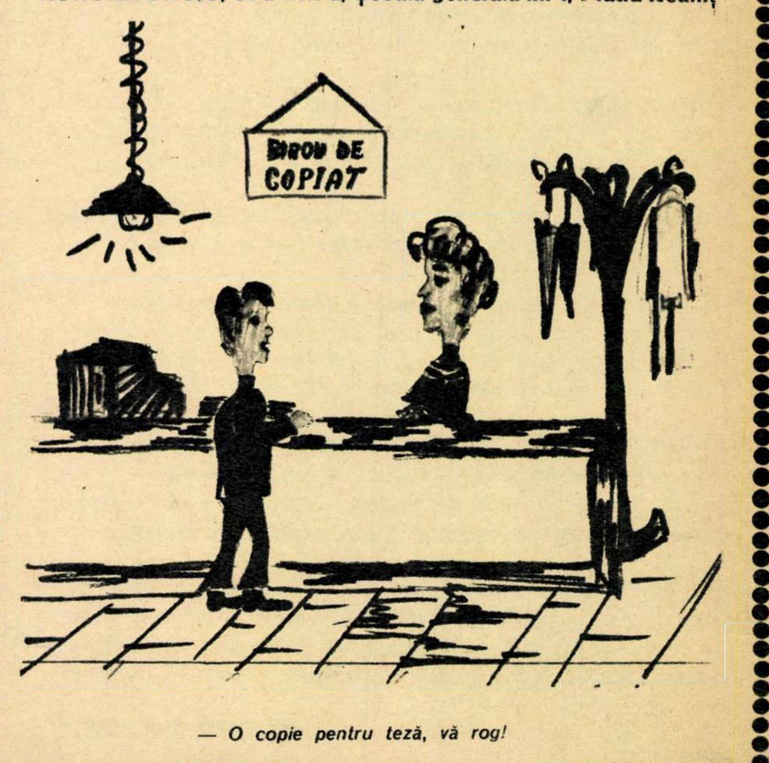

— O copie pentru teză, vă rog!

SCRIITORI DE AZI

Victor Eftimiu

Născut la 24 ianuarie 1889, în comuna Bobosița din Albania, Victor Eftimiu vine în București în 1897, unde se instalează definitiv în 1905, cînd începe o extrem de bogată și diversă activitate literară și publicistică, susținută cu pasiune și devotament pînă în pragul morții sale survenită la 28 noiembrie 1972.

O activitate multilaterală și fecundă, desfășurată cu pasiune vreme de peste 60 de ani în toate genurile literare și concretizată în peste o sută de volume, îi asigură lui Victor Eftimiu un loc de seamă în mișcarea literară de la noi. Ca poet, a publicat volumele: **Poemele singurătății** (1912), **Candele stinse** (1915), **Lebedele sacre** (1920), **Oglinzile** (1939), iar după 1944 masivul volum antologic: **Odă limbii române** și **Cosmos.** În poezia lui — cu teme și forme foarte variate — întîlnim note de pastel cîmpenesc și citadin, dar și lirism intim, adeseori cu accente elegiace. Ca prozator, Victor Eftimiu a dat nuvele, schițe, romane; **Spovedania unui clown, Povestiri din Orient, Dragomirna** etc. Genul care l-a consacrat însă este cel dramatic, în care Eftimiu dovedește un meșteșug foarte sigur și o chemare cu totul specială. **Înșir-te Mărgărite** (1911), **Cocoșul Negru** (1913), **Ringala** (1915), **Prometeu** (1919), **Dansul milioanelor** (1922), după 23 august 1944 **Haiducii,** (1947) **Strămoșii, Răscoale** și **Pană Trăsnea Rusalim** (1957) sînt numai cîteva din feeriile, dramele, tragediile și comediile care au făcut din Victor Eftimiu unul din cei mai de seamă dramaturgi din literatura română din ultimele 6 decenii. Izvorul de inspirație al dramaturgiei sale este deosebit de variat: de la basmul popular **Înșir-te Mărgărite,** de la istoria antică **(Thebaida),** pînă la oamenii si moravurile contemporane pe care i-a cunoscut în toată complexitatea vieții lor și i-a nemurit în opere fermecătoare.

Una dintre cele mai izbutite creații ale lui Victor Eftimiu este fără îndoială **Înșir-te Mărgărite,** piesă feerică. Eroii acestui basm dramatizat aparțin folclorului: Făt Frumos, Zmeul, Ileana Cosînzeana, Murgilă, Zorilă, Voie Bună Apă dulce, Țară bună etc. Subiectul e și el asemănător aceluia al basmului. Alb-împărat veghează ca cele trei fete să-și aleagă soți pe cei mai destoinici dintre pețitori. Fetele aleg mirele aruncînd celui îndrăgit legendarul măr de aur. Milena și Maranda se căsătoresc; Sorina, mezina, nu-și alege soț. Împăratul o alungă. Ea se îndrăgostește de Făt-Frumos, care caută pe Ileana Cosînzeana furată de Zmeu. Făt-Frumos îi refuză dragostea, urmîndu-și destinul: Sorina se mărită cu Buzdugan, dar îl părăsește și-l urmează pe Făt-Frumos. E intercalată o scenă cu personaje folclorice din lumea satului: Păcală, o fată, un țăran. Sorina se metamorfozează în Zîna Florilor pentru a-l ajuta pe Făt-Frumos în lupta cu Zmeul. Deși eliberată, Ileana Cosînzeana nu-l mai iubește; Făt-Frumos vrea s-o ucidă, dar Sorina îi oprește brațul, avînd credința că dragostea Ilenei va reveni.

Opera lui Victor Eftimiu, inegală ca valoare intrinsecă a fost apreciată din unghiuri foarte diferite, minimalizată de scriitorii din grupul «Vieții românești», ea a fost susținută cu entuziasm stăruitor și excesiv de către grupul de scriitori de la revista «Luceafărul» de la Sibiu și de Eugen Lovinescu, mentorul cenaclului «Zburătorul». G. Călinescu considera piesa Înșir-te Mărgărite, în **Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent** (București, 1941, p. 634) ca fiind lucrarea cea mai izbutită a lui Eftimiu: «Nu se poate închipui o mai juvenilă explozie de poezie fabuloasă, o mai înlesnită maturitate a versificației.» Aici e sursa caracterului popular al acestui dramaturg, exemplu de scriitor umanist care s-a interesat sincer de viața maselor populare, de destinul lor istoric, luptînd împotriva dictaturii carliste, împotriva fascismului, ceea ce i-a adus în acei ani negri două internări în lagărul de la Tîrgu Jiu.

După eliberarea țării, Victor Eftimiu a continuat cu însuflețire și devotament activitatea sa publicistică și literară, bucurîndu-se de prețuirea sutelor de mii de cititori și spectatori.

ION DODU BĂLAN

ÎN VEACUL NOU AL ÎMPLINIRII

Sărbătorim cu pacea-n suflet atîția ani de împliniri...
Ogoare și laboratorii, uzine, falnice zidiri,
În fiecare colț de țară, ca prin minune, se-nfiripă.

Mistrie, seceri și ciocane nu se opresc din mers o clipă.
Tractoare, trenuri, bastimente, plugari, echipe de mineri
Sporesc obșteasca bogăție mai inimoși, azi, decît ieri.

Cu cît au dat mai mult eroii, plecați pe solul românesc,
Cu cît se dăruiesc în luptă, cu-atîta forțele le cresc.

Cascade noi se-nchid în stavili și undele fecunde curg
Așa cum le îndrumă OMUL, al vremii noastre demiurg.
Cetăți de apă se transformă în miliarde de lumini,
Iar patria republicană e-ncununată de grădini.

Trăiește țara zi înaltă, măreață zi a izbîndirii.
Ce repede trecură anii, în veacul nou al împlinirii!
Și cît treceau de greu în vremea de beznă și de suferinți
Cînd fiii țării, ne'mplinite vedeau rîvnitele dorinți.

Sînt ani și ani de propășire, cînd țara în aprins elan
Ca Făt-Frumosul din poveste, crește-ntr-o zi cît într-un an,
Și bunul ei renume crește, departe, peste țări și mări
Simbol de MUNCĂ și de PACE menit înaltelor chemări!

VICTOR EFTIMIU

AMINTIRI

Victor Eftimiu a evocat nu o dată, în paginile revistelor literare, amintiri, fapte și întîmplări legate de întîlnirile sale cu alți scriitori și oameni de cultură, mari personalități ale timpului său, pe care a avut prilejul să-i cunoască.

Nu de mult, revista **«Manuscriptum»,** *a publicat cîteva amintiri semnate de V. Eftimiu. Autorul cunoscutului poem dramatic «Înșir-te Mărgărite» povestește cum l-a cunoscut pe Ilarie Chendi, de care s-a legat apoi printr-o strînsă prietenie. Împreună mergeau adeseori în satele din apropierea Bucureștiului să asculte lăutarii cîntînd străvechi doine.* **«Era un om zvelt, cu profilul tăios, care călca sigur de el și avea aerul că spintecă văzduhul cu prestanța lui... Spirit caustic, Ilarie Chendi a scris la noi cele dintîi articole despre Oscar Wilde, Bernard Shaw, scriitori cu care se înrudea prin curajul și umorul său, prin largile perspective de umanitate pe care le propaga în fiecare rînd»,** *povestește V. Eftimiu. Lui Chendi îi datorează publicarea primelor poezii apărute sub semnătura sa adevărată, într-o revistă literară cunoscută. Pînă atunci, cum mărturisește însuși Victor Eftimiu, publicase sub pseudonim la reviste mai puțin cunoscute.*

Într-o zi, avînd sub braț o culegere de poezii, s-a prezentat la **«Viața literară și artistică»,** *la a cărei conducere se afla atunci poetul George Coșbuc, iar ca secretar de redacție, Ilarie Chendi.*

«Redacția «Vieții literare și artistice», *își amintește Victor Eftimiu,* **era la primul etaj, într-un «salon» întunecos, unde am aflat mai tîrziu că locuise un timp și Eminescu.**

În penumbra acestui «salon» am zărit, înfundat într-un fotoliu, un domn puțintel, cu bărbuța căruntă, care citea un ziar și care nu s-a uitat nici o clipă la tînărul intrus care viola liniștea încăperii. Nu-l văzusem pînă atunci pe acel domn mărunțel, care nu era decît marele poet al țărănimii, cum îl botezase Dobrogeanu-Gherea.

Era George Coșbuc, ale cărui poezii le recitĂm în școală.».

Colaborarea lui V. Eftimiu la **«Viața literară și artistică»,** *unde s-a bucurat continuu de încurajarea și simpatia lui Chendi, i-a dat aripi tînărului scriitor care se afla la început de drum. După aceea, nenumărate reviste ca «Tribuna», din Arad, «Lupta» din Budapesta. «Țara noastră», revista lui Goga care apărea la Sibiu, i-au deschis larg paginile.*

Cărți neobișnuite la secția «Manuscrise rare» a Bibliotecii Academiei R.S.R. Sînt volumele Arhivei de aur «Cutezătorii» în prima ediție și pe care sînt răsfoite cu plăcere de autorii lor.

Vă invităm să luați parte într-un număr cît mai mare la concursul nostru «ARHIVA DE AUR» întoarceți pagina și scrieți cu atenție răspunsurile la întrebări.

ARHIVA DE AUR LA A II-A EDIȚIE

DRAGI CITITORI!

De aproape doi ani, Biblioteca Academiei R.S.R. păstrează în rafturile sale, printre manuscrise rare și cărți înnobilate de patina veacurilor, un document de neprețuit: prima ediție a *Arhivei de aur «Cutezătorii»* la care au răspuns mii de copii. mii de autori, mii de file pline de bogăția viselor, opiniilor și fanteziei copiilor anului 1971, mii de dialoguri cu viitorul, mii de arcuri întinse peste timp, spre mileniul al treilea. Iată, pe scurt, ce a însemnat primul volum din această mare carte vie a copilăriei.

Acum, cînd țara vibrează de ecourile celei de-a 25-a aniversări a Republicii, vă invităm, dragi cititori, să scrieți volumul al doilea. Să vă încredințați gîndurile cutezătoare celei de a doua ediții a *Arhivei de aur*. Mărturiile voastre care ne vor da prilejul să vă cunoaștem mai bine, se vor înmănunchia într-o nouă carte, frumoasă și adevărată, care va păstra, peste timp, glasul gîndurilor de acum. O vom răsfoi în anul 2000 încercînd să măsurăm altitudinea zborului peste timp.

Revista noastră publică în acest număr (pag.8-9) noua fișă a **Arhivei de aur** pe care vă invită s-o completați!

CUM SE COMPLETEAZĂ FIȘA

După ce ați citit cu atenție fișa din pag. 8-9 și v-ați pregătit un pix sau un stilou (în nici un caz creion), începeți completarea ei.

După cum veți observa, există mai multe categorii de întrebări.

Nu sînteți obligați să răspundeți la toate. Acolo unde credeți că nu puteți da un răspuns concludent, treceți mai departe.

Vă recomandăm să formulați răspunsurile pe scurt, redînd esențialul. Dacă socotiți că spațiul lăsat pentru un anumit răspuns este neîncăpător — pentru că doriți să faceți o descriere a faptelor, să relatați întîmplări, să motivați o dorință — puteți scrie răspunsul pe o foaie separată, pe care o veți anexa fișei.

ATENȚIE! UN CONCURS TOTAL!

Acum, după ce ați completat fișa, vă oferim o nouă surpriză!

Desigur, fișa este bogată în întrebări și fără îndoială va fi bogată și în răspunsuri.

Nou la această ediție a Arhivei este **Concursul total** *pe care redacția noastră îl lansează o dată cu fișa!*

De ce un concurs total? *Fiindcă dorim să dăm tuturor cititorilor, dornici să-și încerce puterile, posibilitatea să răspundă problematicii* **Arhivei de aur** *printr-o creație din orice domeniu!*

De aceea, o dată cu fișa, puteți trimite, pe foi anexate lucrările pentru CONCURSUL TOTAL și anume:

— proiecte de invenții și inovații, investigații științifice proprii.

— poezii, schițe, povestiri, reportaje, interviuri și foiletoane;

— scurte scenarii de film;

— desene, benzi desenate, caricaturi,

— fotografii artistice, instantanee foto;

Tematica acestor lucrări? Toată bogăția vieții care freamătă în jurul nostru, tot ceea ce ochiul vostru ager surprinde sau ceea ce naște imaginatia voastră.

O PRECIZARE IMPORTANTĂ:

Puteți completa fișa și fără a trimite lucrări create de voi. Desigur este însă de preferat ca fiecare să trimită și fișa completată și o lucrare în cadrul «concursului total»!

CUM VA ARĂTA UN PLIC TRIMIS PENTRU „ARHIVA DE AUR“

Înăuntrul său se vor afla: A — fișa detașată din revistă și completată, B — foile anexate cu răspunsurile date pe larg și C — foile cuprinzînd creațiile voastre. Fișa și fiecare foaie anexată vor purta numele și adresa voastră, scrise citeț.

Pe plicul închis veți scrie adresa redacției: **«CUTEZĂTORII», PIAȚA SCÎNTEII NR. 1, BUCUREȘTI,** cu mențiunea: **ARHIVA DE AUR.**

REȚINEȚI:

Fișele împreună cu anexele se primesc la redacție pînă la data de **1 MARTIE 1973.**

MARI PREMII!

Redacția oferă numeroase premii atît pentru cele mai interesante răspunsuri cît și pentru cele mai frumoase lucrări din creațiile voastre tehnice și științifice, literare, de artă plastică etc.

ÎN CE VOR CONSTA PREMIILE:

— excursii în țară și peste hotare;

— magnetofoane, biciclete, aparate de radio.

Despre marele premiu, premiile excepționale, precum și alte categorii de premii — ample relatări în numerele viitoare.

CUTEZĂTORI, PARTICIPAȚI ÎN NUMĂR CÎT MAI MARE LA CEA DE A DOUA EDIȚIE A ARHIVEI DE AUR!

> *«Voi, dragi prieteni tineri, sînteţi, împreună cu toţi oamenii muncii, făuritori activi ai societăţii celei mai înaintate şi umane din istoria omenirii, voi veţi avea fericirea de a trăi în epoca civilizaţiei comuniste, de a vă bucura de toate roadele materiale şi spirituale făurite prin munca poporului, prin munca voastră însăşi.*
>
> *Orînduirea comunistă de mîine va fi aşa cum reuşim să o intuim şi o dăltuim azi. Aş putea spune că depinde şi de voi cum va arăta orînduirea comunistă în care veţi munci şi veţi trăi».*
>
> **NICOLAE CEAUŞESCU**

ANCHETĂ ŞI CONCURS TOTAL

CUTEZĂTORII DE AZI

CUTEZĂTORII MILENIULUI III

„ARHIVA DE AUR"

Dragi cutezători, sînteţi invitaţi să răspundeţi la întrebările de mai jos. Unele răspunsuri pot fi formulate în puţine cuvinte. Pentru ele au fost rezervate cîteva rînduri albe. Alte răspunsuri se cer date pe larg, pe mai multe file. Pe acestea le veţi trimite în anexă, o dată cu participările voastre la concursul total.

Înainte de completarea fişei, citiţi cu atenţie lămuririle din pag. 7.

FIŞA CITITORULUI

NUMELE ŞI PRENUMELE . . . .
LOCALITATEA . . . . STRADA . . . .
NR. . . . . JUDEŢUL . . . . ŞCOALA . . . . CLASA . . . .
OCUPAŢIA TATĂLUI . . . . A MAMEI . . . .
. . . . SEMNĂTURA . . . .
DATA COMPLETĂRII . . . .

I VIITORUL ÎNCEPE AZI

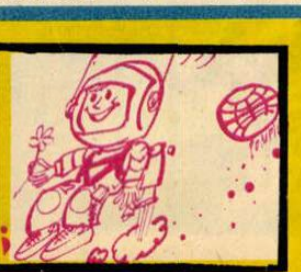

1 **Ce vrei să fii în anul 2000?.** . . . .

2 **Eşti născut în anii Republicii. Prin ce fapte ai dori să-ţi manifeşti dragostea şi recunoştinţa pentru patrie şi partid?** . . . . . .

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

3 **Cunoşti fapte de cutezanţă din viaţa comuniştilor, utecîştilor şi pionierilor din jurul tău?** . . . . **Relatează-le pe larg în anexă.**

4 **Ce eroi şi personalităţi constituie un model pentru tine? De ce?**

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

II PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

5 **Ce momente din activitatea ta de pionier ţi s-au întipărit puternic în amintire?**

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

6 **Ce ai făcut pentru grupa şi detaşamentul tău?**

. . . .
. . . .
. . . .

7 **Ce activităţi noi ai iniţia, ce măsuri ai propune dacă ai fi unul dintre locţiitorii preşedintelui Consiliului Naţional al Organizaţiei pionierilor?**

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

III ORIZONT 2000

8 **Ce mari probleme ale omenirii consideri că se vor rezolva în anul 2000?** . . . . . .

. . . .
. . . .
. . . .

Rezolvării căreia dintre ele ai vrea să te dedici? . . . .

. . . .

9 **Prietenii ţi-au remarcat o anumită calitate? Numeşte-o.** . . . .

. . . .

10 **Ce însuşiri negative ale unor oameni (copii sau adulţi) consideri că ar trebui să dispară în anul 2000? De ce?.** . . . .

. . . .
. . . .

11 **Ce surse de poluare ai observat în satul, oraşul tău? Ce propui pentru ocrotirea mediului înconjurător?**

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

12 **Considerînd că automatizarea şi cibernetica vor înlesni munca omului, cum crezi că va arăta o zi de lucru a mileniului III? Dar o zi de repaus? Relatează-ne în anexă.**

13 **Care este jocul tău preferat, ce ar merita să fie transmis copiilor din anul 2000?** . . .

. . . .
. . . .

IV RAMPA DE LANSARE

14 **Eşti dornic să faci o invenţie sau o inovaţie? La ce anume te-ai gîndit? Anexează eventual proiectul.** . . . .

. . . .
. . . .

15 **Pentru ce alt domeniu consideri că ai aptitudini?** . . . .

. . . .

Anexează fişei lucrări din domeniul în care socoteşti că ai aptitudini: matematică, fizică, chimie, ştiinţele naturii, geografie, istorie, literatură (povestire, poezie, reportaj), artă plastică (desen, bandă desenată, caricaturi, fotografii), realizate de tine.

16 **Dacă ţi s-ar cere să faci proiectul unui obiectiv economic, social-cultural sau al unui monument pentru localitatea ta, care ar fi acela? De ce?** . . . .

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

17 **Ce lucruri deosebite consideri că va realiza la maturitate cel mai bun prieten al tău?**

. . . .
. . . .

Scrie numele acestuia . . . .

V INELE OLIMPICE

18 **Care este sportul pe care îl practici? La ce performanţe ai ajuns?** . . . .

. . . .
. . . .

Rezultatele de pînă acum te îndreptăţesc să speri că vei putea participa la Jocurile Olimpice din 1976? Dar la cele din 1980? Ce performanţe ai dori să atingi atunci şi la care probe? . . . .

. . . .
. . . .
. . . .

19 CE-ŢI PLACE MAI MULT ÎN REVISTA «CUTEZĂTORII»? . . . .

. . . .
. . . .

CE NU-ŢI PLACE? . . . .

. . . .
. . . .

CE AI DORI SĂ CONŢINĂ ÎN VIITOR REVISTA? . . . .

. . . .
. . . .
. . . .

DUPĂ COMPLETARE, DETAŞEAZĂ ACESTE FILE DE REVISTĂ ŞI TRIMITE-LE ÎNSOŢITE DE PAGINILE ANEXE PE CARE LE-AI SCRIS LA REVISTA «CUTEZĂTORII» PIAŢA SCÎNTEII 1 PENTRU «ARHIVA DE AUR».

„Mini ECOLOGII"

«FLOAREA DE COLŢ» LANSEAZĂ O INIŢIATIVĂ!

Ocrotită în ţara noastră ca monument al naturii, floarea de colţ luminează cu frumuseţea ei Carpaţii ca şi masivii din Himalaia, Pirinei, Alpi. Greu de găsit un alt nume mai strălucitor decît simbolul delicatei şi totodată rezistentei flori pentru un cerc de mici biologi care şi-au propus ca prim deziderat al activităţii lor ocrotirea naturii.

Partizani înflăcăraţi ai ideii că fiecare copil trebuie învăţat să îndrăgească natura, s-o protejeze ca pe un bun nepreţuit, purtătorii cravatelor roşii cu tricolor din oraşul Victoria, membri ai cercului de biologie «Floare de colţ» din frumoasa aşezare montană de la poalele Făgăraşului, au iniţiat primul simpozion pionieresc pe o temă pasionantă şi generoasă: «Ocrotind natura, ocrotim viitorul omului».

Cum era firesc, acţiunea a avut un larg răsunet, iniţiatorii ei aflîndu-şi nenumăraţi prieteni în toate colţurile ţării. La simpozionul onorat de prezenţa academicianului Eugen Pora şi a altor biologi de renume au participat pionieri din 18 judeţe, membri ai unor cercuri similare. În mijlocul micilor naturalişti s-au aflat reprezentanţi ai Comitetului judeţean Braşov al P.C.R., preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei pionierilor, Virgiliu Radulian, pioniera Cornelia Neghină, locţiitor al preşedintelui C.N.O.P., reprezentanţi ai Consiliului judeţean Braşov al Organizaţiei pionierilor, cadre didactice, comandanţi-instructori.

SE CONTUREAZĂ UN VAST PLAN DE ACŢIUNE

La început, gazdele au făcut comunicarea **«A.B.C.-ul ocrotirii naturii».** *Prezentînd constatările lor cu privire la viaţa de fiecare zi, acasă, la şcoală, pe stradă, referenţii au combătut nepăsarea, lipsa de grijă faţă de condiţiile naturale oferite de mediul înconjurător. A fost prezentat în continuare unul din studiile efectuate de cerc într-un cartier al oraşului, privind* **sursele de poluare** *şi* **măsurile** *care se impun pentru stăvilirea acestora, făcîndu-se în încheiere propuneri concrete, dintre care nu lipseau cele privitoare la amenajarea unor* **spaţii de joc, destinate sportului şi recreerii.**

Au urmat la cuvînt oaspeţii. Luminiţa Berechet, de la Şcoala generală nr. 196 din Bucureşti, ne-a convins că fiecare ghiveci de flori, fiecare plantă verde contribuie la înfrumuseţarea şi îmbogăţirea vieţii noastre. Vorbind în numele cercului de naturalişti de la Casa pionierilor din Oradea, Romeo Moldovan a împărtăşit din experienţa primului lor contact cu cercetarea ştiinţifică în cadrul **studiului asupra poluării atmosferice în diferitele zone ale oraşului.** *«Au învăţat — spunea el — să folosească aparate de măsurat, să urmărească metodic, cu răbdare, temele propuse, pasionîndu-se pentru noi cercetări.» Elena Moisiuc de la Şcoala generală nr. 3 din Suceava, participantă la expediţia «Arcaşii lui Ştefan», a relatat pe larg despre cercetarea lor asupra vegetaţiei din masivul Căliman. Viorica Serghie din Fălticeni, înarmată cu date precise obţinute în urma unui studiu, a demonstrat cu precizie care sînt sursele de poluare a atmosferei din oraş. Mai mult, a făcut propuneri concrete întreprinderilor locale pentru* **micşorarea sau stăvilirea surselor de praf.** *În cadrul discuţiilor, pionierii s-au angajat să alcătuiască* **colective de îngrijire a spaţiilor verzi, a străzilor, să amenajeze noi spaţii de joc, să ia sub patronaj monumentele naturii din împrejurimi.**

Alţi pionieri din judeţele Arad, Vîlcea, Teleorman, Vrancea şi Gorj, de la staţiunea micilor naturalişti a Palatului pionierilor, au prezentat un vast tablou de acţiuni cotidiene şi de mai mare amploare în vederea ocrotirii şi dezvoltării plantelor, a înfrumuseţării clasei, şcolii şi satului, a îmbogăţirii muzeelor scolare.

Un moment memorabil al simpozionului l-a constituit întîlnirea cu academicianul Eugen Pora. Renumitul savant i-a felicitat călduros pe pionieri pentru iniţiativa şi activitatea lor. **«Natura, a spus domnia sa — mediul ambiant este ca albia unui rîu: asigură existenţa, curgerea fără oprire a vieţii. De aceea, păstrarea şi îngrijirea naturii este una din cele mai nobile misiuni pe care şi le pot asuma pionierii».** *Apoi, într-o amplă disertaţie, în care rigoarea ştiinţifică s-a împletit armonios cu nobila vibraţie omenească pentru frumuseţea unică a naturii, a demonstrat, pe bază de fapte, date, scheme, ilustraţii şi diapozitive că mediul înconjurător constituie un sistem unitar, în interiorul căruia acţionează echilibrul dinamic pe care nimeni nu are dreptul să-l ştirbească.*

FIECARE PIONIER — UN SCUTIER AL FRUMUSEŢILOR NATURII!

Nu s-a terminat bine ploaia de aplauze, că a şi început o alta, mai furtunoasă, de întrebări. Micii naturalişti voiau să ştie... dar ce nu voiau să ştie?! Cu ce ar putea fi populată luna, prin ce se disting delfinii în rîndul animalelor, dacă e posibilă reîmpădurirea unor întinse zone... Toate întrebările au primit răspunsuri detaliate. Invitaţia de a însoţi un grup de expediţionari pe Dunăre a fost acceptată cu multă plăcere de către savant. «Va fi un minunat prilej de a ne împrieteni şi, mai presus de toate, de a îndrăgi natura, frumosul care ne înconjoară la tot pasul», a încheiat distinsul oaspete.

Simpozionul a durat două zile. A fost vizitată expoziţia cuprinzînd fotografii şi planşe, acvarii, hărţi ale unor rezervaţii naturale, alcătuită de gazde în dorinţa de a ne convinge o dată în plus de frumuseţile şi bogăţia mediului înconjurător. Iar în ajunul celei de a doua zile, gazdele şi oaspeţii, alături de numeroşi locuitori ai oraşului, au asistat la spectacolul «Alarmă în natură» şi la un carnaval, organizate în exclusivitate de naturalişti. În cea de a doua zi s-a vizitat staţia de epurare biologică a apei din cadrul Combinatului chimic «Victoria».

Un program complex, un început de rodnică activitate cu scopul ca fiecare copil al ţării să devină un ocrotitor al naturii, un iubitor al echilibrului şi frumuseţilor ei.

AGHI CARABA

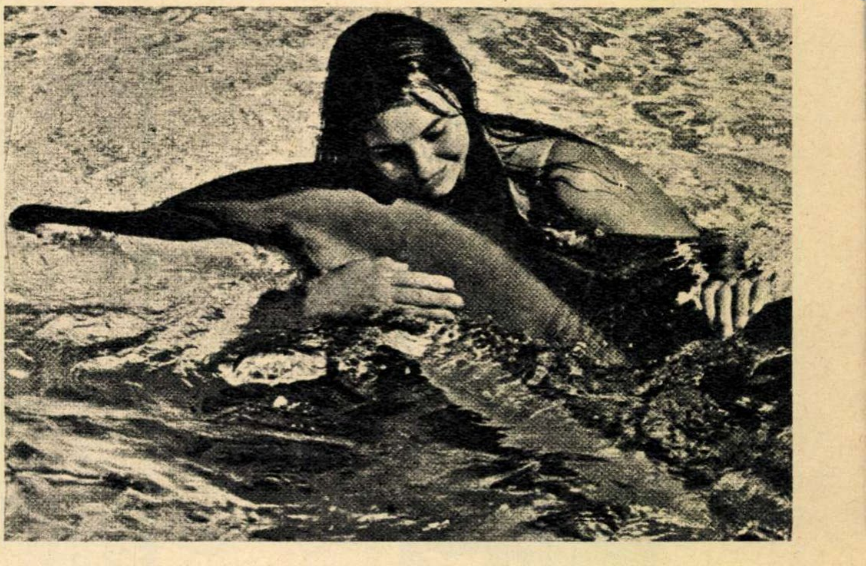

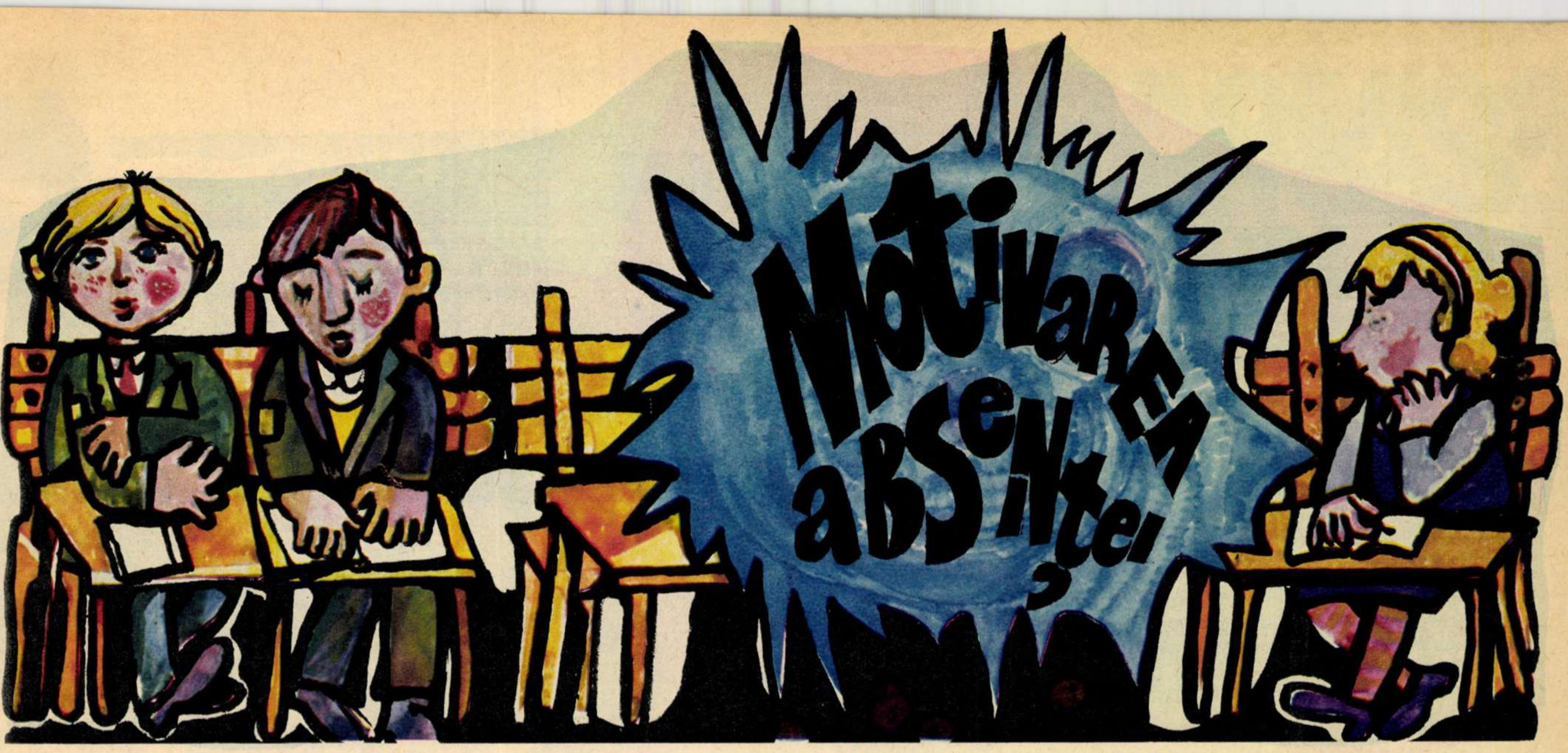

Motivarea absenței

*

Schiță de
MIRCEA SÎNTINBREANU

Era o incredibilă după-amiază de noiembrie, bîntuită de funigei și de aroma tufănelelor, cînd cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decît s-ar cuveni, înfășurat în dulce mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreala decît o astfel de trîndavă visare... Te simți pe fundul unei bărci, tîrît la întîmplare, fără vîsle, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absentare, ci numai lenea cea fără sfîrșit... Plus un odgon, o sforicică amărîtă ce te ține, totuși, priponit și care te zmucește brusc, taman cînd lumea ți-e mai dragă. E școala, Mișule, care a început de două luni, școala spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școala care nu ține seama de funigei, de mierea cerului, de blînda vîslire spre nicăieri... Și în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aci e știrbitura! N-ai ce face, Misule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală, nu rămîne decît o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămîne doar zgaiba aceia neagră, de neșters: absența. *Și unde e absență sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...*

Soarele scapătă o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Care va să zică, dacă e ora 4,e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mîngîioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. *S-a risipit tronul împărătesc al după-amiezii. Iată catedra.*

— Am fost bolnav? Copilării, motivare de brînzoi... Nu s-a simțit bine mama? «Salvarea» care n-a nimerit blocul U 28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușă care s-a blocat? Robinetul la baie ce nu putea fi închis? Alte «defecțiuni tehnice?» Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva, să rupă inima clasei, să dea în lacrimi băieții, să hohotească de plîns fetele, apoi să se bucure toți în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mîngîie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toți. O întîmplare, așadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară și nu un pricăjit de pretext, chitanța ridicolă și banală a chiulangiului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învîrte mintea lui Mișu ca o roată de tombolă. Care e biletul cîștigător? Un copilaș găsit? Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubașului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui cîine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explozia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremure?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

...Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu plopi abia foșnitori de chemări tremurate de guguștiuci. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de inserare, își numără degetele, își smulge ciuful, mormăie și plescăie într-una ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frămîntă pe loc, zguduit de rateuri:

— Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare... invadatorii...

Besmetic, un funigel îi tot atinge nările și, gîdilat, cu ochii la cerul gol din care extratereștrii întîrzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecînd prin fumul înserării, o bătrînică întoarce capul:

— Noroc, maică, noroc și minte...

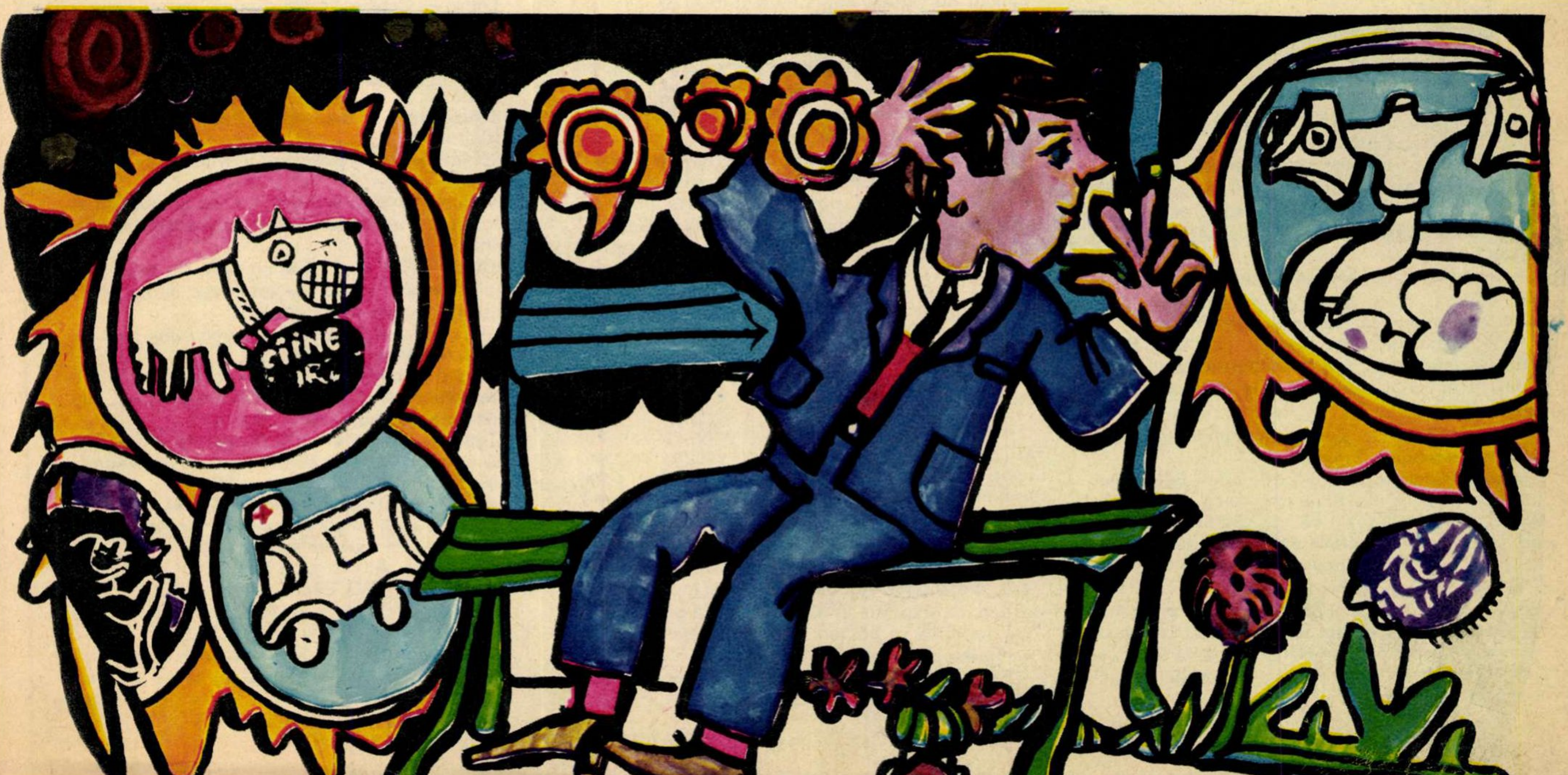

Ilustrații de CLARA SURUGIU

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON
DE LEONIDA NEAMȚU

ILUSTRAȚIE:
VINTILĂ MIHĂESCU

12

CONFRUNTAREA

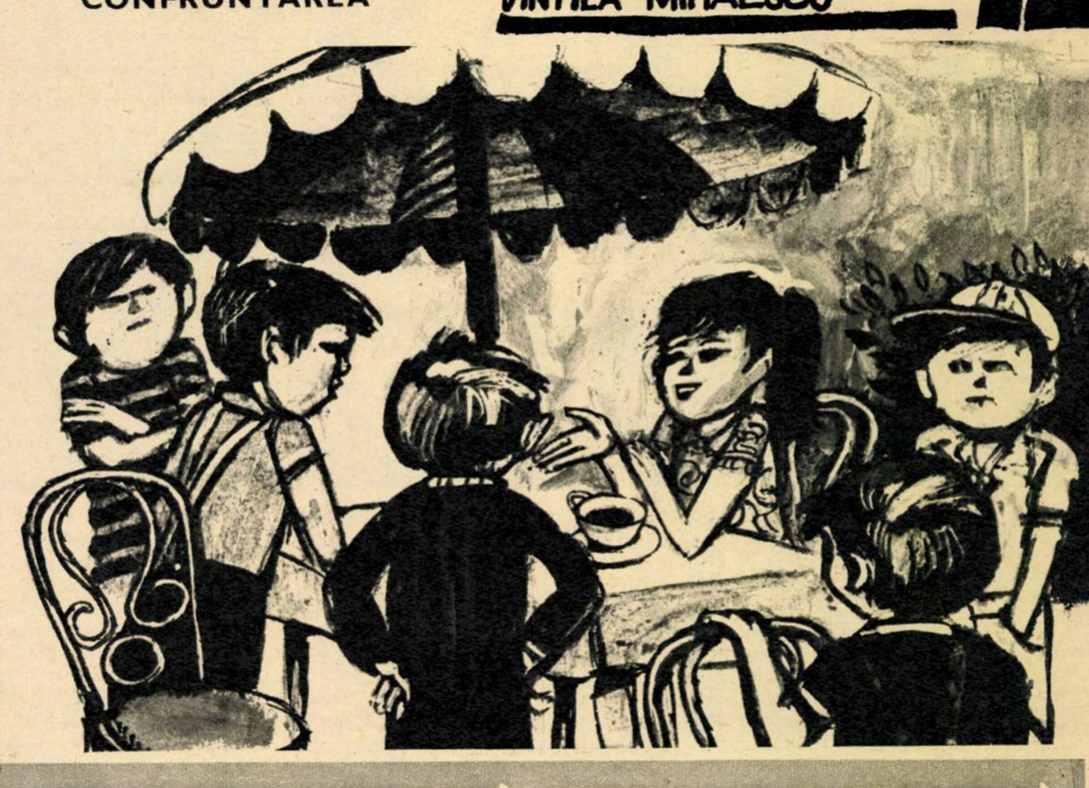

Iată-ne, așadar, iarăși pe bătrînul butoi din curte, schimbînd replici pline de tîlc asupra ultimelor evenimente în vreme ce bunul Azor M. Azor, din cușca lui, ne arunca o privire plină de melancolie... Sper că nu ați uitat: livada lui Moș Geamandură era «locul marilor hotărîri», iar butoiul, «locul de meditație», prin urmare, între dialoguri, fiecare dintre noi medita cît putea de profund, în următoarea ordine: Dinu Chițcan medita mai profund decît Ionică Balica; eu meditam mai profund decît Laurentiu-Biberon, care, la rîndul lui medita de două ori mai temeinic decît Dinu... Descurcați-vă cum puteți! (Ați remarcat desigur că existau și doi «mari absenți»: Jeni și Balaurul)!

Azor M. Azor cred că și el medita cînd, între două lungi clipe de tăcere, cine credeți că se apropie de noi? Bătrîna doamnă Genescu în persoană!

Ionică nu rabdă, și zice:

— Uite-o cum vine, ca o mumie pe rotile!

— Liniște! i-o tăie Dinu. Pînă ajunge la noi, e încă timp, poate ne vin niște mari idei...

— O să ne întrebe dacă nu vrem bere...

Doamna Genescu ajunse totuși la noi în mai puțin de două secole și rosti brusc și cu seninătate:

— Tare nostimă era fetișcana aia!

— Care fetișcană, stimată doamnă Genescu?

— Ce ai spus, dragă Alexandru? Vorbește cu voce tare, nu te sfii!

Mi-am adunat toate puterile și am răcnit:

— Despre cine vorbiți, doamnă?

— Despre fata care m-a vizitat dis-de-dimineață, parcă o chema Cri...

— ...stina!!! urlarăm toți într-un glas.

— Cristina? Nuuuu... Mai curînd, Crizantema. Eu așa am înțeles.

(Ceea ce, în paranteză fie spus, nu însemna mare lucru!)

— Pun pariu că ați avut o conversatie despre bere, nu-mi putui stăpîni malitia.

— Despre ce? Despre bere? Nici vorbă... Fata întreba de voi. Zicea că e jo...

— Jongleră?

— Cuuum? Jongleră? Cum poate fi jongleră, o fată atît de cuminte? Zicea că e jocheu, eu așa am înțeles.

— La circ?

— Cum? Nu mi-a zis nimica de circ.

Nici n-am avut timp să ne mirăm cînd ca dintr-un neant, se ivi în goană mare Balaurul Flămînd.

— Băieți! Comisii! Echipe! Am descoperit-o! E la cofetăria «Crinul»... Bea cafea neagră cu frișcă (albă, suspect de albă!), fumează și tace... De ce tace?

— În primul rînd, Balaure, pace! Pace ție, că pari ostenit... Cine tace (atît de suspect), cine bea cafea cu frișcă atît de suspect de albă?

— Nu trăncăniți atîta, haideți, gesticulă Balaurul. Nu înțelegeți? Am descoperit-o pe inamica noastră nr. unu, cea care ne-a ridiculizat, jonglera, Cristina...

— Vrei să zici... Crizantema, jocheea?

— Ai înnebunit, Ionică?

Însă minutele fugeau! Făgăduindu-i Balaurului că-i vom explica mai tîrziu despre ce este vorba, am și pornit cît puteam de iute către cofetăria cu pricina. Jignit că nu face parte din poteră, Azor M. Azor ea întoarse privirea în altă parte...

Ne avantaja mult faptul că numita cofetărie «Crinul» are o mică grădină de vară și tocmai acolo, intrînd cu gîndul la o savarină, o descoperise și o recunoscuse «fără putință de tăgadă», pretindea Balaurul, pe așa-zisa jongleră a circului «Arabella».

Distanțele în orașul nostru nu sînt mari, fiindcă nici orașul nu e mare. În puține minute, mergînd «pe scurtătură» am ajuns la destinație, însă n-am făcut greșala de a pătrunde în cofetărie pe intrarea principală. Nuuu!... Ne-am strecurat pe sub ziduri, am sărit niște garduri (s.s.m. — scopul scuză mijloacele!) și ne-am pomenit în spatele grădinii de vară a cofetăriei, într-un loc unde cele cîteva măsuțe cu umbrele dungate sînt adăpostite de un gard viu. Cu toate că întîlnirile consecutive dintre noi și Cristina avuseseră loc noaptea, atît eu cît și Ionică am confirmat spusele Balaurului — ea era — numai că, spre deosebire de afirmația amicului nostru, Cristina (sau Crizantema, dacă vă place versiunea doamnei Genescu) **nu tăcea,** dimpotrivă vorbea cu însuflețire în **sotto voce** unui ins în picioare, ușor aplecat deasupra măsuței.

Acest ins — ei bine, acest ins nu era altcineva decît fachirul Okohoro, ale cărui «superbe prestidigitațiuni» le admirasem la circ... Prezența lui ne încurca! Ce era de făcut?

Ei bine, de data aceasta, imitîndu-i pe adversarii noștri, ne-am descurcat cu strălucire: după o consfătuire de o clipă, Ionică Balica primi o **anumită misiune** și sărind înapoi gardurile ajunse iar în stradă. În acest timp discuția dintre Cristina și Okohoro continua cu însuflețire. Nu trecură nici două minute că un puști dintr-a treia primară își făcu apariția grăbit, îi prezentă maestrului Okohoro un bilețel și-o tuli imediat, fără să spună o vorbă. Fachirul desfăcu hîrtiuța, citi, sprîncenele sale imense se înnegurară. Pe bilețel scria:

«Vă aștept la gară. Port pălărie de paie, jiletcă gri, am un ziar în mîna stîngă, mă veți recunoaște ușor. Pot furniza — contra recompensă — date prețioase în legătură cu problema ce vă interesează. Un prieten».

Era opera lui Ionică Balica! Efectul fu instantaneu: fără să-i arate fetei bilețelul, Okohoro îi mai spuse doar două cuvinte și se topi. În clipa aceea intrarăm noi în scenă. Fără să-și dea seama, jonglera se pomeni înconjurată de victimele ei: Balaurul, subsemnatul, Ionică, și ceilalți doi «martori»: Dinu și Laurențiu-Biberon. Eu c-o voce de șerif neîndurător:

— Ești înconjurată, nu ai nici o... șansă. Care e numele tău adevărat și ce urmărești?

— Dumnezeule!... De unde ați apărut?

Ionică (cu o emfază invers proporțională cu statura sa):

— Așa apărem NOI, din senin și fix unde trebuie! Ce ai cu noi, de ne persecuți?

Ea: — Dimpotrivă! Sînt amica voastră: Vă apăr de loviturile lor!

Balaurul: — Făcîndu-ne să urcăm în tren fără bilet!

Eu: — Sau punîndu-mă pe mine în lanțuri!

Ea (recîștigîndu-și calmul): — În primul rînd, nu erau lanțuri... În al doilea rînd, **absența** voastră v-a salvat, altfel o pățeați mult mai rău!

Dinu: — Care e, totuși, numele tău adevărat?

Ea: — Cristina. Nu v-am mințit.

Eu: — Să zicem că așa e. Cum poți dovedi că nu faci un «dublu joc»?

Cristina: — Ce este un «dublu joc»?

Laurențiu: (cu dispreț) — Poftim! Ai cu cine vorbi!

Ionică: — Vorbeai despre «loviturile lor». Cine sînt **ei?**

Cristina (după o ezitare): — Deocamdată nu vă pot spune numele **lor**. E în folosul vostru, credeți-mă!

Dinu: — Nici gînd să te credem! Nu vrei să ne spui cine sînt ei. Dar ce urmăresc ei, ne spui?

Cristina (uimire nedisimulată):

— Cum, nu știți? Ei vor să pună mîna pe «comoara locotenentului Balica»!

Tăcere consternată. Toate privirile se întorc spre Ionică. Acesta ridică din umeri: Ce e aia «comoara locotenentului Balica»?

Cristina: — Asta e bună! Nu ești tu Ionică Balica, urmaș și stră-stră-stră-nepot al locotenentului Ioachim Balica.

Ionică (tresărind de mîndrie): — Ba da!

Cristina: — Și nu știi nimic despre «comoară»?

Ionică: — Pe cinstea mea, nimic.

Cristina: — Atunci cine știe?

Ionică: — He! Mă întreb și eu...

Cristina: — Sau ești un foarte bun actor și te prefaci?!

Ionică (aspru): — Eu, actor? Uite ce este, domnișoară, îți permit orice glumă, dar să mă insulți...

(VA URMA)

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

1

3

2

Capricioasă ca de obicei, și în acest an iarna și-a făcut apariția în unele țări din Europa foarte devreme, în altele lăsîndu-se însă așteptată. Dar, o dată cu sosirea zăpezii, au apărut și preocupările specifice anotimpului alb. Copii din Belgrad (Iugoslavia) sînt atrași de micul orășel amenajat special pentru lunile de iarnă, în parcul Tasmajdan (foto 1). Aici ei pot face plimbări cu «trenulețul veseliei» care-i poartă de-a lungul unor străzi miniaturale, pot vizita magazinele cu jucării și cărți pentru ei, se pot juca, după dorință în aer liber, în locurile rezervate unor jocuri specifice de iarnă.

Căderea zăpezii, atît de mult așteptată de copiii din Sofia (R.P. Bulgaria), transformă, în fiecare iarnă, muntele Vitoșa, din vecinătatea capitalei, într-un adevărat loc de întîlnire a tuturor celor ce iubesc jocurile de iarnă. Întrecerilor de schi, la care participă elevi de la toate școlile din oraș, li se adaugă vesele bătăi cu bulgări de zăpadă, întreceri de săniuțe (foto 2) etc.

Pe continentul vecin, la Ulan Bator, (R.P. Mongolă) iarna se arată a fi mult mai aspră. Mercurul termometrelor coboară, în unele zile, cu mult sub minus 30 de grade. Cu toate acestea școlarii pot fi întîlniți zilnic, fie în marele parc de distracții Națagdordj, fie la spectacole de operă sau vizitînd muzeele capitalei. Iată în imagine un asemenea grup. Copiii au vizitat unul dintre muzeele capitalei ale cărui exponate vorbesc despre bogata istorie a poporului mongol, despre marile transformări petrecute în viața țării, a locuitorilor ei, în cei peste 50 de ani care au trecut de la victoria revoluției populare mongole (foto 3).

Iată și un grup de copii japonezi. În aceste zile, cînd voi ați încheiat, deja primul trimestru al anului școlar, în Japonia abia a avut loc ceremonia începutului de an școlar. La numai cîteva zile după începerea cursurilor, copiii din Tokio au participat la tradiționalul concurs de zmee ce s-a desfășurat în parcul Johoku, în prezența unui mare număr de părinți (foto 4).

4

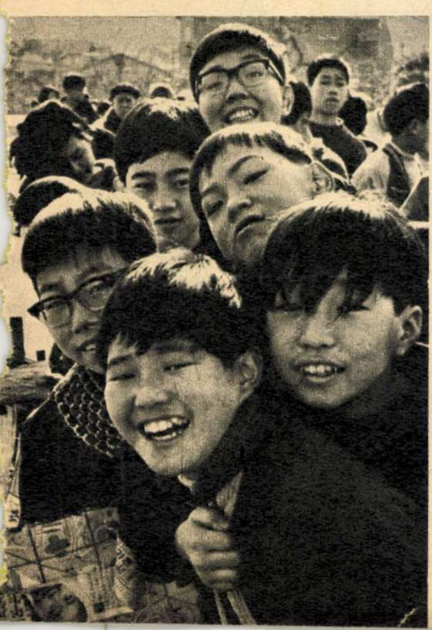

* * *

„PĂUNAȘII CODRILOR" ȘI ALȚI VOINICI ÎN ACȚIUNE

Vara sau iarna, pe vremea bună ca și pe vreme rea, în «ferestrele» dintre orele de cursuri ca și-n zilele de vacanță, pionierii și școlarii de pe întreg cuprinsul țării sînt preocupați, printre altele, și de pregătirea lor pentru apărarea patriei. Numeroase și diverse sînt acțiunile pe care ei le desfășoară în acest scop. Dar ceea ce impresionează mai mult este investiția de inteligență și ingeniozitate pe care o fac și-n acest domeniu, dorința de a descoperi noi forme și posibilități de antrenament mai eficiente, efortul continuu de autodepășire.

La Hunia (Dolj), de pildă, micii «păunași ai codrilor» (nume împrumutat de la concursul județean de pregătire pentru apărarea patriei), avînd «probleme» cu procurarea arcurilor din comerț s-au hotărît să găsească o rezolvare... locală. Și-au găsit-o. După cercetări și experimentări serioase, care au durat cîteva săptămîni, «păunașii» din Dîmboiești au elaborat o asemenea rețetă... tehnologică, încît arcurile fabricate după ea sînt la fel de bune (unii susțin că-s chiar mai bune) decît cele aflate în comerț. Că este așa și nu altfel au dovedit-o cu prisosință performanțele deosebite realizate pînă acum de ei la tirul cu arcul.

Alți «păunași» (cei de la Școala generală din Maglavid) au descoperit (nu întîmplător!) că cele mai bune săgeți nu sînt nici cele de lemn, nici cele de trestie, ci acele confecționate din tulpini de... cînepă (au elaborat un adevărat tratat în care susțin, cu argumente convingătoare, avantajele cînepei față de celelalte... materii prime). Și uite-așa și-n acest fel, cu arcuri de Hunia și săgeți de Maglavid, «păunașii codrului» (cîteva mii) din județul Dolj au devenit țintași de elită (se-înțelege, nu numai la tirul cu arcul, ci la acela cu pușca).

Se știe — de ce să n-o spunem — că mai ales unele fete, dar și unii băieți, se cam tem de unele probe mai grele, mai dificile. Ei bine, la Uda Clocociov (Teleorman) — după cum ne informează Ion Potecă, pionierul-comandant al unității de la școala de-aici — problema aceasta a fost definitiv rezolvată. Cînd și cum? Cu cîteva săptămîni în urmă, în cadrul frumosului concurs desfășurat în pădurea din preajmă, în care s-a amenajat o pistă din obstacole de diverse grade de dificultate aranjate în scară lină, începînd cu cel mai ușor și terminînd cu cel mai greu. Așa se face că începînd să meargă agățați cu mîinile și picioarele de-o frînghie prinsă între doi copaci la o jumătate de metru înălțime, toți concurenții au trecut apoi peste diferite obstacole naturale folosind același procedeu.

Din altă parte a țării — de la Cotu Văii (Constanța), Romeo Diaconu, pionierul comandant al unității, ne informează că pionierii și școlarii de-aici și-au amenajat, după cîteva luni de muncă asiduă, o pistă destinată pregătirii pentru apărarea patriei dotată cu toate aparatele și dispozitivele necesare unei activități eficiente și pasionante.

Cîteva exemple din multe altele care ne dovedesc, convingător, că pregătirea pentru apărarea patriei este o preocupare continuă a pionierilor și școlarilor noștri.

CONSTANTIN DIACONU

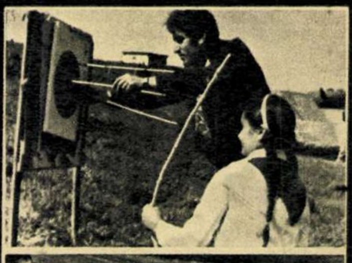

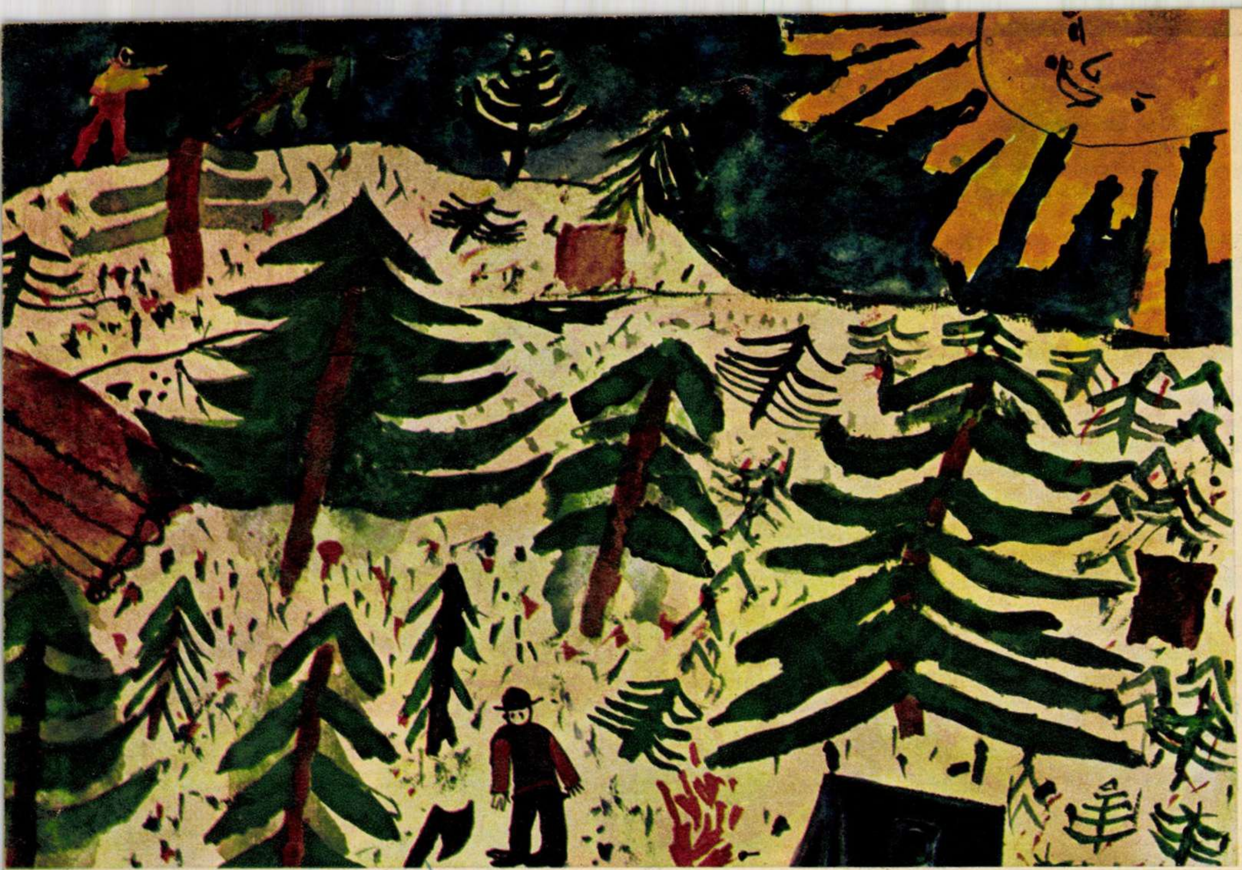

«PĂDUREA» desen de **LASZLO KATO, cl. a VI-a B, Codlea**

POFTĂ BUNĂ!

Cocă fragedă, economică. *Poate fi folosită la prepararea ștrudelelor, plăcintei cu brînză, cremșnitului etc.*

Prima compoziție: *Se amestecă într-o cratiță 7 linguri ulei, 7 linguri apă caldă cu sare (un vîrf de cuțit) și 14 linguri făină.*

A doua compoziție: *7 linguri ulei și 7 linguri făina care se amestecă separat. Se ia prima compoziție și se întinde pe o planșetă cu sucitorul, peste care se adaugă a doua compoziție întinsă bine cu lingura. Apoi se răsucește foaia de aluat și se pune le rece timp de 10—15 minute.*

Între timp pregătim compozițiile pentru ștrudel; luăm 2 kg mere pe care le spălăm și apoi le radem cu coajă; le punem la foc mic împreună cu scorțișoară, praf vanilat și zahăr, după gust, pînă scade sucul lor.

Scoatem aluatul de la rece, îl tăiem în două, întindem bine o foaie pe care o așezăm pe tava deja pregătită. Luăm compoziția de mere rase, întindem uniform peste aluat. Urmează a doua foaie de aluat. Tava este introdusă în cuptor la foc potrivit, timp de circa 30 minute. După ce se scoate din cuptor, imediat pudrăm cu ajutorul unei strecurătoare, lăsînd-o în tavă pînă ce se răcește. După aceea se va tăia cu un cuțit umezit în apă, cubulețe sau romburi.

MIOARA GH. CUC

JENICA DUȚĂ

IONEL ANTENIȚĂ

VICTOR STROE

IOANA CHICAN

ELENA SANDU

CORESPONDAȚI CU NOI!

Mioara Gh. Cuc, Colți,
județul Buzău;
Jenica Duță, Școala generală Crivina,
comuna Burila-Mare,
județul Mehedinți;
Ionel Anteniță, Suceava,
str. Aleea Mărășești nr. 7,
Bl. B—3, et. 4, ap. 20;
Victor Stroe, satul Zimbru,
comuna Ulmu,
județul Ialomița;
Ioana Chican, satul Izvoru,
comuna Gogoșari,
județul Ilfov;
Elena Sandu, Școala generală nr. 1,
Carei, județul Satu Mare.

Fotbalistul Ion Dumitru vi se destăinuie

1

Să facem CUNOȘTINȚA

SPORT • FOILETON

Mi s-a spus că voi avea cinstea (și plăcerea) să dialoghez — despre cariera mea fotbalistică și despre fotbal în general — în fața a zeci de mii, a sute de mii de pionieri, de elevi cutezători, cititori pasionați ai revistei «Cutezătorii».

Înainte de a intra în prima temă a acestui serial, vreau să vă propun primul pas spre o posibilă — și de mine dorită — prietenie. Hai să facem cunoștință.

Interlocutorul ziaristului Marius Popescu și al dumneavoastră se numește Ion Dumitru. M-am născut la 2 ianuarie 1950, în comuna Roșu, lîngă cartierul bucureștean de astăzi — Militari.

Am trei frați, Dumitru (26 de ani), Nuța (24 de ani) și Gigi (20 de ani). La aproape 22 de ani, am jucat 25 de partide în echipa națională a României, 10 meciuri în reprezentativa de tineret și 15 în aceea de juniori.

SPORT • FOILETON

În 1970 am avut fericirea și cinstea de a primi titlul de maestru al sportului.

Acum, după ce ne-am dat mîna și mă cunoașteți întrucîtva, să intrăm în temă.

Cînd, cum și unde am început să joc fotbal?

Sărind peste obișnuita minge de cîrpă confecționată din ciorapi vechi — toți băieții trec prin această etapă, așa cum toate fetele trec prin perioada jocului cu păpușa — voi ajunge la prima echipă de fotbal pe care am văzut-o și am cunoscut-o în viața mea, echipă în cadrul căreia am făcut primii pași «oficiali» în fotbal.

Echipa se numea «Turbina» și era a «fabricii de apă» — cum îi ziceam noi, copiii — de la Grozăvești. Avea un teren de joc la marginea Bucureștiului, avea o echipă mare, de seniori, și avea și una de pitici...

(VA URMA)

ORIZONTAL:

1. Plecare-n cursă. — Atribut al unui lot bun. 2. Sportivi ai sezonului alb. 3. Mediu ambiant dezvoltării sportului. — Club de pe malul mării reprezentat în multe din ramurile sportive (neart.) 4. Rolă (reg.) — Puțin jar — Doar mărind numărul lor de antrenament se poate consacra un sportiv. 5. Localitate în Ciad. — Raport al forțelor dintre două echipe. 6. Deposedat de minge. — O bucată de lemn. 7. O cursă de mijloc. — Alt club, bucureștean de astă dată, cu echipe foarte bune de fotbal, polo, rugbi și handbal și alte ramuri sportive 8. Cupe și medalii (sing.) — Situație des întîlnită în jocul de șah. 8. Unitate de timp. — Coechipier. 10. Sistem de detecție și localizare. — Uneori foarte prețios în stabilirea soartei unui meci.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1				R	T	■			I	
2				I	R				R	
3				S	■				■	
4				■			■			
5		■				■				
6	■							■		
7	U	R	■						■	
8	M	E	R	I	T	■	M	A	T	■
9	A		■							
10	R					■				

VERTICAL

1. Sprijin în dezvoltarea și educația tineretului. — ...la umăr! 2. Un joc pe viață și pe moarte. — Comparativ al stadionului. 3. Un antrenor care își iubește echipa. 4. Mamifer carpatin. — Stachetă învinsă! 5. Traian Nicolae. — Un «oarecare» al echipei. 6. Comună în Corsica. — Două picături de apă! 7. Club arădean care a dat sportului nostru sportivi de mare valoare. — Antrenorul față de elevii săi. 8. Nu de puține ori a decis soarta unor întîlniri sportive. — Un referat... de seamă care la plural își schimbă înțelesul!. 9. Ion Rădulescu. — De exemplu cel de portar sau de înaintaș. — Particulă des întîlnită în numele chinezești. 10. Simte o plăcere deosebită să asiste sau să ia parte la unele întreceri sportive. — Sportiv... începător!

«FRUMOASĂ EȘTI, PATRIA MEA!» — fotografie de **PAUL BEJAN**, cl. a VI-a, Liceul «MIHAI VITEAZUL» — Ploiești.

CU PLASTILINĂ ȘI CHIBRITURI

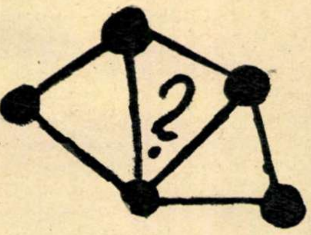

După cum observați din desenul alăturat, cu ajutorul a cinci biluțe de plastelină și a șapte bețe de chibrit au fost întocmite trei triunghiuri. Puteți ca, folosind aceste materiale, plus două chibrituri suplimentare, să realizați o figură care să cuprindă... 6 triunghiuri?

Dacă nu reușiți numai prin desen, încercați să rezolvați problema în mod practic, în spațiu.

PUNCTE CARDINALE

Pe unde ieșim mai repede din incinta școlii, în recreație?

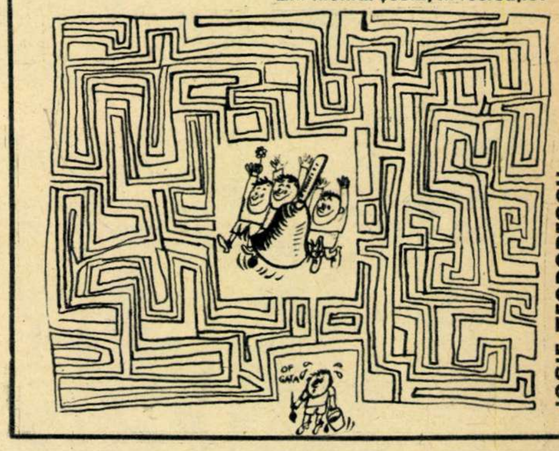

IOSIF TEODORESCU

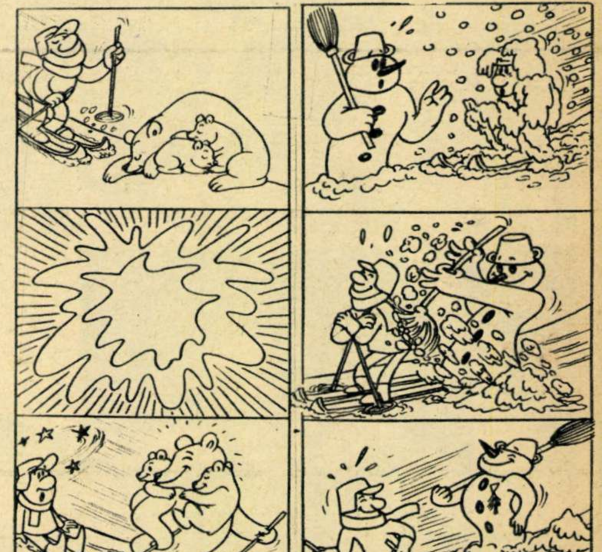

Fără cuvinte de **SIMION ALEXANDRESCU**

JOC CU SĂNII

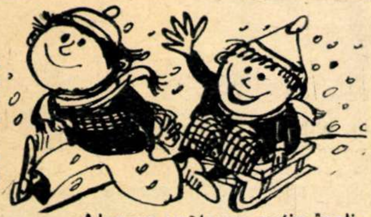

Alegem un teren puțin înclinat, acoperit cu zăpadă. Se marchează cu bețe sau stegulețe un triunghi echilateral cu latura de 30 m. În mijloc se trasează un patrat cu latura de 3 m. Jucătorii sînt împărțiți în două echipe a cîte 6 pionieri. Ei se așază în unul din colțurile triunghiului în două coloane formate din rînduri de cîte 3. Fiecare echipă are o sanie.

Primii trei jucători din rîndul din față încep jocul — unul stă pe sanie, al doilea trage de sanie, iar al treilea împinge sania. Echipele pornesc fiecare pe altă latură a triunghiului mergînd pe partea dreaptă pentru a nu se ciocni de cealaltă sanie. La primul colț al triunghiului echipele se opresc, își fac un bulgăre de zăpadă pe care-l aruncă în pătratul din mijloc. Apoi jucătorii își schimbă locurile, cel care a stat în sanie va trage de ea, cel care a tras, va împinge sania, iar cel care a împins se va așeza pe sanie. La cel de al doilea colț se opresc din nou, aruncă cu bulgări în pătrat și își schimbă locurile. Ajunși la punctul de plecare, jucătorii se schimbă, transmițînd sania următorilor trei jucători din echipa lor și jocul continuă respectîndu-se aceleași reguli.

Echipa care a parcurs distanța în cel mai scurt timp a cîștigat.

LA ÎNCEPUT
DE AN,
ȘI PENTRU
TOT ANUL 1973,

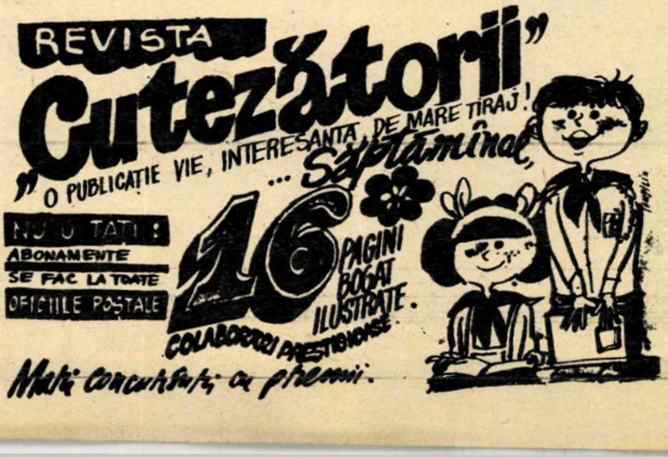

Cutezătorii 1

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
— BUCUREȘTI 33
TELEFON 17 60 10
Redactor șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI, CALEA GRIVITEI NR. 64—66 P.O.B.-2001
Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: ROZALIA BARANY

FIUL MUNȚILOR

13

REZUMAT: Promisiunile Curții din Viena au fost făcute în vînt. Descurajat, Fiul Munților își aruncă armele în apa Arieșului și se retrage la casa părintească din Vidra.

Scenariu de **VLAICU BÂRNA**

Desene de **MIHAI SÂNZIANU**

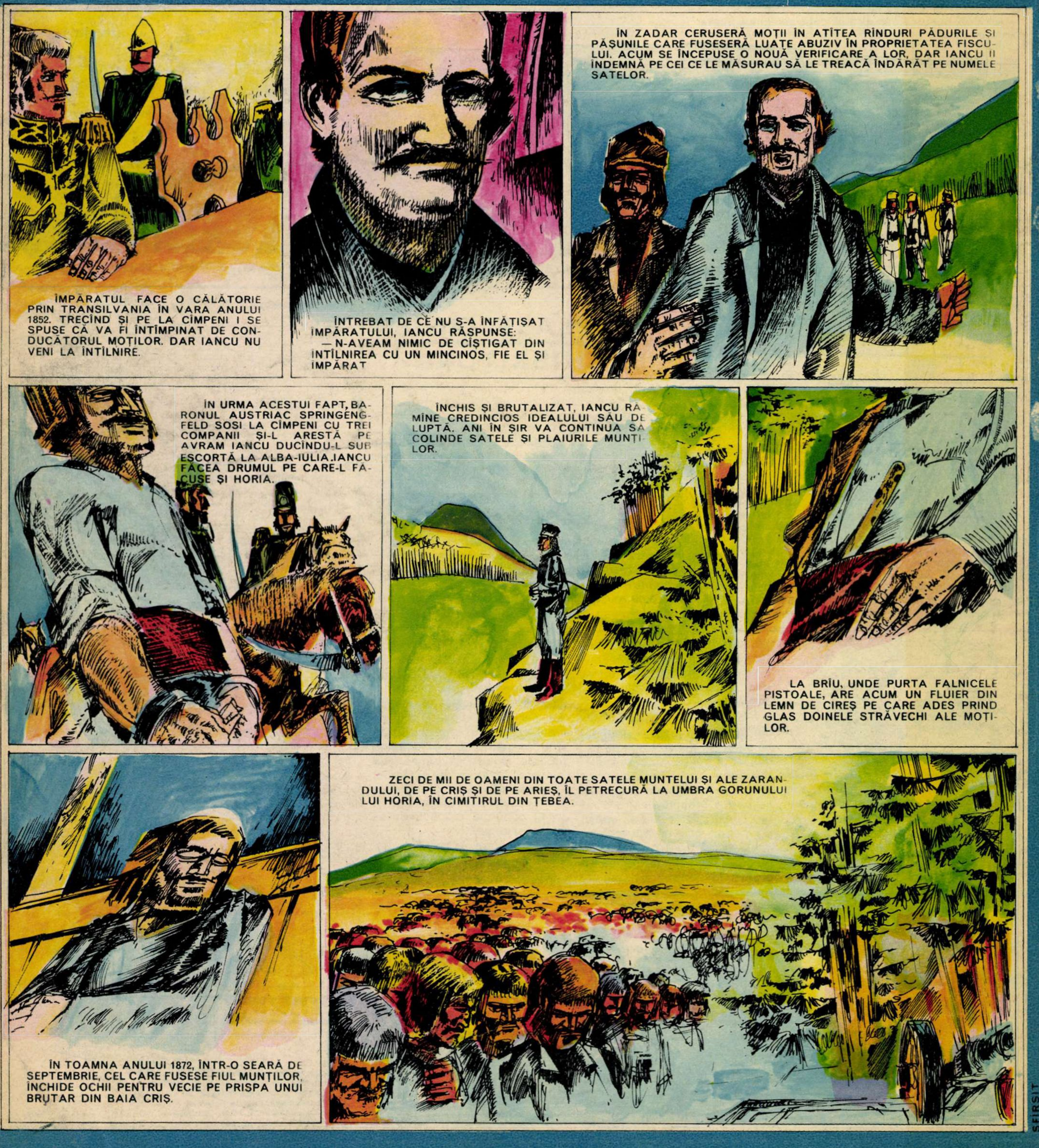
ÎMPĂRATUL FACE O CĂLĂTORIE PRIN TRANSILVANIA ÎN VARA ANULUI 1852. TRECÎND ȘI PE LA CÎMPENI I SE SPUSE CĂ VA FI ÎNTÎMPINAT DE CONDUCĂTORUL MOȚILOR. DAR IANCU NU VENI LA ÎNTÎLNIRE.
ÎNTREBAT DE CE NU S-A ÎNFĂȚIȘAT ÎMPĂRATULUI, IANCU RĂSPUNSE: — N-AVEAM NIMIC DE CÎȘTIGAT DIN ÎNTÎLNIREA CU UN MINCINOS, FIE EL ȘI ÎMPĂRAT
ÎN ZADAR CERUSERĂ MOȚII ÎN ATÎTEA RÎNDURI PĂDURILE ȘI PĂȘUNILE CARE FUSESERĂ LUATE ABUZIV ÎN PROPRIETATEA FISCULUI. ACUM SE ÎNCEPUSE O NOUĂ VERIFICARE A LOR, DAR IANCU ÎI ÎNDEMNĂ PE CEI CE LE MĂSURAU SĂ LE TREACĂ ÎNDĂRĂT PE NUMELE SATELOR.
ÎN URMA ACESTUI FAPT, BARONUL AUSTRIAC SPRINGENGFELD SOSI LA CÎMPENI CU TREI COMPANII ȘI-L ARESTĂ PE AVRAM IANCU DUCÎNDU-L SUB ESCORTĂ LA ALBA-IULIA. IANCU FĂCEA DRUMUL PE CARE-L FĂCUSE ȘI HORIA.
ÎNCHIS ȘI BRUTALIZAT, IANCU RĂMÎNE CREDINCIOS IDEALULUI SĂU DE LUPTĂ. ANI ÎN ȘIR VA CONTINUA SĂ COLINDE SATELE ȘI PLAIURILE MUNȚILOR.
LA BRÎU, UNDE PURTA FALNICELE PISTOALE, ARE ACUM UN FLUIER DIN LEMN DE CIREȘ PE CARE ADES PRIND GLAS DOINELE STRĂVECHI ALE MOȚILOR.
ÎN TOAMNA ANULUI 1872, ÎNTR-O SEARĂ DE SEPTEMBRIE, CEL CARE FUSESE FIUL MUNȚILOR, ÎNCHIDE OCHII PENTRU VECIE PE PRISPA UNUI BRUTAR DIN BAIA CRIȘ.
ZECI DE MII DE OAMENI DIN TOATE SATELE MUNTELUI ȘI ALE ZARANDULUI, DE PE CRIȘ ȘI DE PE ARIEȘ, ÎL PETRECURĂ LA UMBRA GORUNULUI LUI HORIA, ÎN CIMITIRUL DIN ȚEBEA.

SFIRȘIT

7

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

2

JOI, 11 IANUARIE 1973,
ANUL VI (225)

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

VACAN DE IARN

Acest număr de revistă, trecîndu-vă pragul o dată cu primele semnale din 1973 ale clopoţelului, vă aduce, dragi cititori, imagini exuberante dintr-o vacanţă înscrisă în inima fiecăruia dintre voi, cu bogăţia de impresii şi întîmplări a unui eveniment pe cît de dorit pe atît de repede trecător.

Revenim în clasele noastre, în laboratoarele noastre, cu mai multă putere de muncă, cu hotărîrea de a face ca acest al doilea trimestru să însemne piatra de încercare a străduinţei voastre pioniereşti, de a fi întotdeauna elevi destoinici, însetaţi de cunoaştere neobosită, de a vă pregăti pentru muncă şi viaţă.

Un trimestru nou e întotdeauna o treaptă ce se adaugă temeliei pe care, din fragedă tinereţe, o durăm fiecare către împlinirile de mai tîrziu, de la maturitate. Vacanţa care a trecut a fost marcată de adînca bucurie patriotică cu care am participat fiecare la aniversarea pătrarului de veac al republicii noastre socialiste, al patriei în care ne-am născut, care ne creşte şi căreia ne pregătim să-i închinăm toate energiile noastre.

Bogăţia de simţire şi fapte prin care fiecare cutezător îşi mărturiseşte, îşi dovedeşte iubirea şi recunoştinţa faţă de patrie şi partid se va înmănunchia în curînd în marea Arhivă de aur a «Cutezătorilor». Această anchetă neobişnuită, acest «concurs total» vă însoţeşte al doilea trimestru ca un mesager al revistei voastre îndrăgite, ca o oglindă în care sîntem siguri că vă veţi răsfrînge în toată splendoarea vîrstei voastre pioniereşti, cu toate frumoasele însuşiri de tineri comunişti, pe care anii pionieriei vi le fortifică neîntrerupt.

Acum, cînd aducem în clasă, la clipa unică a revederii, atîtea amintiri ale frumoasei vacanţe, să începem noul trimestru avînd înscrise în inimile noastre pioniereşti cuvintele marelui nostru prieten şi îndrumător, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, *adresate mlădiţelor patriei în preajma Anului Nou:*

«Doresc să vă urez succese mari la învăţătură. Trebuie să depuneţi eforturi pentru a vă însuşi cele mai moderne şi mai noi cunoştinţe în toate domeniile de activitate spre a deveni buni constructori ai socialismului şi comunismului, buni fii ai patriei noastre socialiste. Trebuie să fiţi oameni luminaţi, să stăpîniţi ştiinţa şi cultura înaintată!

Iată de ce, la eforturile pe care le face întregul popor pentru a vă asigura vouă, întregului tineret, condiţii bune pentru învăţătură, toţi copiii trebuie să răspundă cu preocuparea de a învăţa, învăţa, învăţa.»

Sîntem convinşi că voi, cutezătorii, veţi şti să fiţi la înălţime, făcînd din trimestrul care începe acum, un adevărat trimestru de aur al demnităţii şi hărniciei pioniereşti, al celor mai frumoase rezultate la învăţătură.

Cea mai frumoasă zi de vacanţă

Nu ştiu care va fi tema primei ore de limbă şi literatură română pe trimestrul al II-lea, dar sînt sigur că oricăruia dintre pionierii arădeni, care se va apuca să scrie sau să povestească despre «*Cea mai frumoasă zi de vacanţă*», îi va fi necesar un timp de gîndire poate mai îndelungat ca de obicei. Şi asta pentru simplul motiv că pe parcursul celor aproape trei săptămîni, «agenda de vacanţă» s-a întrecut în a înregistra acţiuni care mai de care mai atrăgătoare, mai interesante, mai greu de uitat.

● Peste 2000 de purtători ai cravatelor roşii cu tricolor au transformat prezenţa lor pe scenele Palatului cultural, a Casei pionierilor şi a clubului Teba — în cadrul etapei judeţene a Festivalului cultural-artistic al pionierilor şi elevilor, «Republică, măreaţă vatră» — într-o adevărată sărbătoare a cîntecului şi jocului. Suita de dansuri populare prezentată de formaţia Şcolii generale din Căpîlnaş, soliştii vocali Maria Covaci şi Maria Mercea, fanfara liceului din Sîntana sau corurile Liceului «Ion Slavici» din Arad, a liceului din Vinga, Şcolii generale din Almaş — şi nu am amintit decît cîteva dintre ele! — au fost răsplătite cu lungi şi binemeritate aplauze.

● Taberele de odihnă şi instruire de la Moneasa, Gurahonţ, Lipova, Gura Zlata, Costeşti, Cîmpul lui Neag s-au transformat pe parcursul vacanţei în adevărate «sesiuni» ale cutezanţei şi inventivităţii. La Lipova, de exemplu, şi-au dat întîlnire peste 70 de membri ai cercurilor de aeromodelism. Împărţiţi în grupe de lucru, avînd la îndemînă sculele şi materialele necesare, participanţii s-au întrecut în construirea planorului A–2 şi a rachetei clasice de 0,5 N/1, efectuînd în comun complicatele antrenamente privind tehnica lansărilor.

● Intitulată atît de semnificativ «Copiii cîntă Republica», expoziţia de artă plastică deschisă în holul teatrului din Arad, cuprinde peste 70 de lucrări de pictură şi grafică.

● Cele 3 carnavaluri, spectacolul prezentat în sala de recepţie a hotelului Astoria, în faţa unui grup de turişti, concursul «Cine ştie cîştigă», avînd ca temă filmele româneşti vizionate în cadrul «Festivalul filmului pentru elevi» şi şezătoarea folclorică sînt cîteva din acţiunile înscrise în calendarul vacanţei la Casa pionierilor din Arad.

Nu ştiu care va fi tema primei ore de limbă şi literatură română pe trimestrul al II-lea, şi dacă aş fi întrebat, mi-ar fi greu să numesc «Cea mai frumoasă zi de vacanţă». Dar sînt sigur că toţi cei care s-au bucurat de o vacanţă atît de minunat organizată, vor continua bucuria zilelor de odihnă, o dată cu reînceperea şcolii, cu bucuria rezultatelor bune şi foarte bune la învăţătură.

RADU F. ALEXANDRU

ța '73

Ă

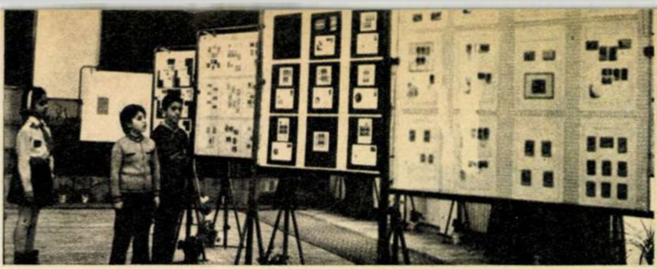

Filatelie

«Patria mea» este titlul expoziției filatelice care a marcat un aspect din prima zi de vacanță a pionierilor și școlarilor bucureșteni.

Găzduită la Palatul pionierilor, expoziția a stîrnit un viu interes în rîndul vizitatorilor, al pasionaților filateliști din Capitală. Seriile expuse înmănunchează colecții valoroase ce oglindesc momente de luptă din istoria patriei, realizări de seamă obținute în anii Republicii, monumente ale naturii din patria noastră.

Pe scena cîntecului și dansului

◀ Cîntă pionierul Dragoș Săbădeanu, de la Liceul nr. 34.

Grupul vocal folcloric, Școala generală nr. 12. ▼

Corul de cameră, Școala generală nr. 11. ▲

În sala de teatru a Palatului pionierilor începe concursul formațiilor artistice ale pionierilor și școlarilor din municipiul București. Se succed pe scenă echipe pionierești de dansuri populare, coruri și orchestre, soliști vocali. S-au prins în iureșul dansului oșenesc și argeșan pionierii de la Școala generală nr. 5. Trilurile melodioaselor triole ale grupului instrumental de la Liceul nr. 24 învăluie sala cu melodii din muzica popoarelor.

Dialog de vacanță

«Pionierii slăvesc Republica» s-a numit concursul inițiat de comandamentul comunal al pionierilor și de pionierii unității din Sacoșu Turcesc, județul Timiș. Gazdele i-au primit cu bucurie pe prietenii lor din comunele Perini, Uliuc, Stamora Română și împreună au susținut interesantul dialog despre realizările din anii Republicii în județul lor. În final, s-au evidențiat pionierii Elena Ungureanu, Ionel Tripșa, Adrian Dumitru și Iuliana Preda.

Foto: Gh. CUCU

Vacanța de iarnă '73

O inițiativă deosebită: „AM.BASADORII PRIETENIEI“

În ziua aceea, zi veselă de vacanță, gara orașului Bacău avea o înfățișare cu totul deosebită. Călătorii nu mai păreau grăbiți. Pretutindeni de-a lungul peronului vedeai copii veseli cu flori în mînă. Trenurile, venind din cele mai diferite colțuri ale țării, erau așteptate cu nerăbdare. Oaspeți dragi, pionieri din douăsprezece orașe (Iași, Piatra-Neamț, Brăila, Focșani, Buzău, București, Pitești, Tecuci, Cluj, orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Brașov, Ploiești) erau întîmpinați rînd pe rînd cu prietenie, cu bucurie, de gazde — pionierii băcăuani.

Sosiseră «ambasadorii prieteniei». Așa li s-a spus celor 300 de pionieri veniți în ospeție în frumosul oraș moldovenesc cu dorința de a lega prietenii, de a-și împărtăși reciproc experiența celor mai frumoase activități pionierești, de a hotărî împreună noi acțiuni comune.

Este lesne de înțeles că pionierii băcăuani, cu prea bine cunoscuta ospitalitate moldovenească, pregătiseră din vreme această frumoasă inițiativă. Deîndată ce invitațiile fuseseră acceptate, comandamentul municipal al pionierilor trecuse la acțiune. Nu era ușor să asiguri celor douăsprezece delegații un program judicios alcătuit, să le oferi momente cît mai plăcute, mai folositoare. Un lucru care se credea că va fi lesne de realizat era cel al găzduirii. Se hotărîse ca fiecare pionier oaspete să locuiască, pe timpul vizitei la unul dintre pionierii băcăuani. Aici s-au ivit «supărările» cele mai mari, prea mulți fiind cei care voiau să ofere găzduire, prezentînd argumente dintre cele mai diferite: biblioteca bogată, jucării mecanice, albume, mici ateliere personale etc. Pînă la urmă lucrurile au fost împăcate, băcăuanii ocupîndu-se temeinic de realizarea programului: pregătirea spectacolului omagial «Republică, măreață vatră», amenajarea expoziției naționale de sculptură «Mîini măiestre». organizarea unui carnaval pionieresc. De data aceasta, mai mult ca oricînd trebuia să-și spună cuvîntul democrația pionierească, inițiativa. Emoțiile și răspunderea pionierilor erau cu atît mai mari cu cît organele de partid locale, tovarășul Ion Ichim, prim secretar al Comitetului municipal P.C.R. Bacău au sprijinit cu drag această frumoasă acțiune. Și, dacă vom adăuga că printre invitații de onoare se află și președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, tovarășul Virgiliu Radulian, veți înțelege de ce pionierii băcăuani doreau ca totul să fie pus la punct pînă în cele mai mici amănunte.

Mesagerii recoltelor bogate

Ura, vacanța!

Și la **Dragomirești – Ilfov** este vacanță! O mărturisește veselia celor 250 de copii veniți din toate colțurile țării în **Tabăra de odihnă și instruire a președinților și membrilor din consiliile de conducere ale micro-cooperativelor agricole de producție pionierești.**

Pentru prima oară, pionierii-gospodari de frunte s-au întîlnit! Președinți și brigadieri, economiști și șefi de fermă, pomicultori și zootehnicieni, au venit să-și împărtășească reciproc experiența. Dialogurile purtate între copii și oameni de știință din instituții de specialitate și institute de cercetări le-au sporit cunoștințele în toate domeniile agriculturii.

Purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, lucrînd aidome părinților cooperatori. întîlnindu-se pe terenul comun — ogorul — roadele muncii harnice ale copiilor se socotesc în termenii de evaluare ai oricărui efort. Iată de ce nu este de mirare cînd Hojnal Szabó, președintele microcooperativei din Gornești-Mureș se mîndrește cu cele 8 200 kg de porumb, 43 680 kg cartofi și 50490 kg

Deși zîmbitoare, greu poți depăși pragul Liceului agricol din Drăgănești fără aprobarea patrulei de circulație pionierești.

Blocul motor al tractorului. de multă vreme nu mai are nici o taină pentru ei.

Carmen Verman din comuna Tudor Vladimirescu — Galați și Liviu Cucui din Cetatea de Baltă — Alba, se fotografiază cu... El Zorab.

E ora 7 fix!

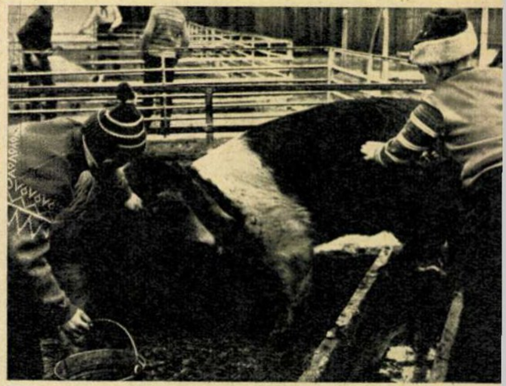

Brigadierii îngrijesc cu pricepere de mîncarea și curățenia animalelor.

200 DE SCHIORI

PE VALEA LATORIȚEI

Dimineață de iarnă. Culmile înzăpezite ale Coșanei sclipesc în razele soarelui care se ridică peste neguri. Acolo, sus, la 1400 de metri altitudine, unde pînă acum doar zăpada și soarele împărățeau, se petrece ceva deosebit. La cabană sosesc oaspeți neobișnuiți prin partea locului — 200 de pionieri, băieți și fete, din școlile județului Vîlcea.

Cînd soarele își arată toată fața, copiii ies afară, un moment admiră împrejurimile și apoi pornesc.

Un grup, în frunte cu Ioana Trăistaru din satul Români și Maria Lăcătușu din Govora-Băi, trăgînd săniuțele după ei dau fuga la pîrtia din apropiere. Concursul «Săniuța de argint» începe!

Cîțiva băieți și fete, echipați cu hărți și busole, pornesc într-un interesant concurs de orientare. Mihaela Vlăsceanu și Daniela Dan par cele mai sigure pe situație, așa că o iau înainte...

Mulți dintre copii dau fuga la pista aplicativă, la poligonul de tragere. Vor să fie bine pregătiți pentru activitățile la care vor participa în vederea pregătirii lor sportive, pentru viață, pentru apărarea patriei.

O altă parte dintre copii rămîn la club. Pe unii îi așteaptă o partidă de șah, pe alții — delfinul Fliper, care tocmai rulează la televizor...

Mai mulți băieți și fete încearcă «primii pași» pe schiuri, sub îndrumarea atentă a profesorilor. Pionierii Ion Popescu din Rusănești și Virgil Sanda din comuna Olaru și alți cîțiva abia așteaptă să inaugureze întinsele platouri de pe văile Ciungetului și ale Latoriței. Deocamdată, se pregătesc. Să vedeți în ziua concursului, ce-o să mai răsune văile de încurajările colegilor, ale suporterilor!

Acolo, pe culmile înzăpezite ale Coșanei, aproape de izvoarele Lotrului, două sute de pionieri vîlceni petrec în minunatul decor al naturii o vacanță binemeritată.

LIDIA NOVAC

VESELIE, FEERIE

Trenul ne poartă pe meleaguri moldovene; la Bîrlad e zi de vacanță! Toți pionierii și școlarii și-au dat întîlnire în frumosul lor orășel. Totu-i feeric, o lume de basm, în care sutele de copii aflați aici rîd, cîntă, sînt fericiți.

Crengile uriașului brad se îndoaie sub greutatea podoabelor, a cadourilor și a ghirlandelor colorate. Ici, colo, întîlnești ciuperci enorme pline cu dulciuri, în jurul cărora copiii se îmbulzesc așteptînd vată de zahăr sau gogoși. Alături, chioșcuri cu fructe, standuri cu cărți.

Pentru o clipă zarva încetează. Ce s-a întîmplat? — «A sosit Moș Gerilă!» — izbucnesc mai multe glasuri. Imediat, copiii îl înconjoară și împreună încing o horă în jurul bradului. Din horă se desprind apoi două fetițe: Margareta Loghin și Ana Haminiuc din clasa a II-a, care recită poeziile «La drum» și «Brăduț». Deodată apare «Capra» (sub masca căreia ne-a fost greu să-l recunoaștem pe Vasile Pîrjol, din clasa

Faptul că au reușit acest lucru ne-au confirmat-o părerile exprimate la despărțire de către copii, de către comandanții-instructori, de către părinți.

- Este cea mai frumoasă și cea mai mare acțiune la care am participat, ca pionieră, pînă acum (Florentina Ganea, Brăila).
- Pionierii băcăuani ne-au prilejuit zile de vacanță deosebite. Vom face totul ca în curînd să devenim și noi gazde. (Radu Popa, Brașov).
- Primirea care ni s-a făcut, după datina străbună, cu pîine și sare, m-a emoționat. Aș fi bucuroasă ca această frumoasă inițiativă să devină tradițională. (Maria Asandrei, Piatra-Neamț).
- De obicei, nu mă pot împrieteni ușor. Dar bucuria cu care am fost întîmpinați a înfrînt orice timiditate, reținere. Găzduirea, acasă la pionieri, a fost deosebit de plăcută. (Mircea Sîmpetreanu, Cluj).
- Am cunoscut și am învățat multe lucruri noi despre pionierie. O întîlnire pe litoral, în vacanța de vară, a «ambasadorilor prieteniei» ar fi ceva minunat! (Rodica Andronescu, Pitești).
- Noi, pionierii băcăuani, sîntem stăpîniți de bucuria reușitei. S-au închegat prietenii care, sînt sigură, vor dăinui. (Doina Botezatu, comandant al comandamentului pionieresc municipal Bacău).
- Am doi copii. Amîndoi m-au rugat să accept găzduirea unei pioniere din Iași. Mă bucur că fetele s-au împrietenit într-atît, încît au plănuit să petreacă o parte din vacanța mare împreună. Mi-ar face plăcere să oferim găzduire și altor copii care doresc să viziteze municipiul nostru (Antoaneta Popovici, funcționară, Bacău).
- Am fost încîntați să găzduim un copil din Pitești. Mi-a plăcut cum s-a purtat acest pionier, de asemenea și cum au știut băieții mei să-i ofere ospitalitate. (Victor Stîngă, inginer, Bacău.)

Peronul gării din Bacău este din nou asaltat de copii. A venit clipa despărțirii. Se despărțeau, dar prieteniile legate în aceste zile vor aduce noi bucurii. Scrisori, alte întîlniri, alte schimburi de păreri. Și, în felul acesta încă una dintre frumoasele idei ale Chemării Primului Forum Național al Pionierilor a prins viață.

*

În cinstea oaspeților a fost organizat, printre altele, un bogat program artistic. (foto 1, 2, 3).

---

sfeclă obținute de brigăzile sale de pe cele cîteva hectare încredințate lor.

«Cifre mari ale holdelor bogate s-au obținut și la microcooperativa din Vințul de Jos — Alba, ne relatează Dorin Țurcaș: 7 150 kg porumb și 3 325 kg grîu la hectar. Valoarea producției peste plan au hotărît cu toții să o depună în contul UNICEF.» Și la Zalicea-Vîlcea s-a muncit bine: 5 500 kg porumb, 3 700 kg grîu la hectar. Chiar și cercetarea științifică i-a atras. Pe loturile experimentale se fac culturi comparative, în germinator se urmărește dezvoltarea plantelor, valoarea îngrășămintelor.

De multă vreme, copiii din comuna Tudor Vladimirescu — Galați vor să obțină un nou soi de măr productiv, adaptat la condițiile climaterice dunărene. Sînt abia la primele experiențe, de aceea Carmen Verman nu a scăpat nici un prilej în aceste șapte zile să afle noi amănunte.

Mai înalți, mai mititei, mai oacheși sau mai bălani, copiii dovedesc că vîrsta de 13—14 ani nu este prea mică pentru a înțelege nenumăratele taine ale pămîntului. Oricine lucrează pe ogor știe că apariția unui soi nou de grîu sau cartofi este un prilej de studiu, analiză, întrebări, discuții. De ce e bun? Ce productivitate are? Cum suportă intemperiile? Toate aceste întrebări și multe altele sînt dezbătute cu aprindere de micii agricultori și specialiștii veniți aici în tabără să-i cunoască, să-i ajute, să-i îndrume. Pe bună dreptate, certitudinea, siguranța cu care micii cîrmuitori ai cîtorva hectare le-au vorbit despre recolte, despre viitorul ce și-l prefigurează, începînd chiar din aceste zile, i-au obligat pe cei din jur să-i asculte cu atenție, cu stimă. Nu-i de mirare că mulți dintre membrii microcooperativelor școlare, înființate în anii trecuți, se numără astăzi printre cei mai buni elevi ai școlilor profesionale și liceelor agricole.

Matură chibzuință au dovedit pionierii și la valorificarea veniturilor. Banii adunați de mîini harnice au sporit «zestrea» atelierelor școlare, a bazelor sportive, a cabinetelor moderne de învățătură.

Tabăra de la Dragomirești-Vale nu-i ca oricare alta. Ci așa cum se cuvine a fi orice prilej de întîlnire pentru cei care mîine nu vor mai chibzui roadele cîtorva hectare de pămînt, ci întreg ogorul țării. Și de ce să nu o spunem, copiii își definesc cu precizie viitoarea profesie de mecanizatori, zootehnicieni sau agronomi.

Deși este o tabără a «specialiștilor», vacanța, ca de obicei, își spune cuvîntul. Se cîntă, se bate din palme, se fac pregătiri pentru carnaval, care trebuie să fie la înălțime. Copiii joacă baschet, tenis, cîntă și desenează, dar se întîlnesc și la masa experienței, în marile laboratoare ale Liceului agricol care s-a dovedit a fi o bună gazdă a mesagerilor celor mai mici agricultori ai țării.

ELENA FUNDULEA

Ana Baciu din comuna Jucu, județul Cluj s-a hotărît: acasă, în microcooperativa lor va înființa și o crescătorie de iepuri.

Georgică Nichita din comuna Podul Turcului—Bacău. Istorisirile sale în cel mai curat grai moldovenesc, atrag un numeros auditoriu.

Un moment plăcut — o amintire a pionierilor participanți la prima tabără a președinților și membrilor din consiliile de conducere ale microcooperativelor agricole de producție pionierești.

CARNAVAL

a IV-a), urmată de cîntăreții și dansatorii Casei de copii școlari nr. 2, care întețesc jocul și voia bună.

Apoi, alaiul copiilor în costume multicolore pornesc spre Casa pionierilor, unde-i așteaptă o altă bucurie... Carnavalul!

Nici n-am pășit bine pragul și un grup de „pirați" ne înconjoară. Surprinși, ne oprim pe loc, cînd din mijlocul mascaților apar, parcă coborîți din filele cărții lui Alexandre Dumas, D'Artagnan, Athos, Porthos și Aramis, celebrii mușchetari, care ne scot din încurcătură.

Este foarte greu să-ți dai seama că sub reușitele măști sînt pionierii Larisa Bălan, Maria Stanciu, Doina Onofrei, Cezar Huștin, și mulți alții din toate școlile orașului Bîrlad.

Și cum era și firesc, parada costumelor, unde Zîna cea bună a fost aleasă cea mai frumoasă mască, a încheiat veselul carnaval al pionierilor.

M. DOROFTEI

---

cronică de vacanță

„ORAȘELUL" DIN MIJLOCUL SATULUI

Într-o bună zi, sătenii din Măicăneștii și Gugeștii Vrancei s-au trezit, așa, deodată cu cîte o pădurice de brazi în capătul satului. De departe, nu străluceau ei sub fulgi de nea și promoroacă precum ceilalți din pădurile satului dar, pe măsură ce te apropiai, globuri multicolore, steluțe sclipitoare, artificii, jucării și multe alte podoabe îți încîntau privirile. Ai vrea să alergi spre toate, toate te cheamă dar «străjile» te conduc mai întîi la Albă ca Zăpada și la cei șapte pitici: **«Așa este rînduiala în satul nostru de vacanță»,** îți spun copiii. De aici, după ce răspunzi la cîteva ghicitori treci mai departe la Crăiasa Zăpezii și abia apoi poți să alergi în voie pe ulicioarele dintre brazi unde te așteaptă fel de fel de surprize. Într-un loc, la carnaval, se desfășoară parada costumelor. Trec Feți Frumoși și Ilene Cosînzene, urși greoi și vulpișoare viclene.

Mai departe, după o perdea de brazi, pe o estradă, o brigadă artistică pionierească își prezintă programul. Ropote de aplauze, rîsete de copii sporesc veselia generală. Glume, păcăleli, cîntece și jocuri la tot pasul.

În aceste zile de iarnă «satele de vacanță» ale pionierilor din Vrancea pot spune totul despre jocul și voioșia copiilor.

AL. MIHU

PĂMÎNTUL OAMENILOR

NATURA SÎNTEM NOI

Fotografiile, imaginile de pe ecranele televizoarelor, descrierile cosmonauților martori oculari ne-au convins: nimbat de aura atîtor legende și mituri, chipul enigmaticei Selene, arată așa cum ne așteptam și cum nu doream să fie: un ocean cenușiu de munți stîncoși și cîmpii fin nisipoase, în care arhitecți veniți din afară — meteoriții sau dinăuntru — vulcanii au desenat un straniu păienjeniș de cratere circulare. Înfățișarea satelitului natural al Terrei ne invită să adăugăm preocupărilor noastre, pămîntene, o întrebare gravă care ne angajează dintr-o dată întreaga responsabilitate: Așa arată un corp ceresc lipsit de viață?...

Ca oameni, ca locuitori ai planetei, beneficiem încă de imense resurse din care să ne nutrim optimismul. O rază imaginară a globului terestru care, pornind din centrul aflat la 6000 km de scoarță, ar trece prin Groapa Marianelor, va străbate, între cotele — 11,5 km și +8 km (considerate față de nivelul mării), cea mai groasă porțiune a învelișului geoidului în care a apărut și s-a dezvoltat viața. Considerînd că grosimea medie a inelului biosferic este de 3 km, leagănul vieții măsoară, ca volum, peste 5 miliarde de miliarde de metri cubi: un uriaș rezervor vital!

Să fantazăm acum pe marginea a două povești scurte:

Prima — Ce se întîmplă cu acea parte, deloc neînsemnată, a energiei calorice dobîndite în urma arderii combustibililor, neutilizată din cauza randamentelor, întotdeauna subunitare, ale mașinilor? Este absorbită de mediul înconjurător, firește, pentru că în natură, spune o lege fundamentală a fizicii, nimic nu se pierde... Dar, conform unei alte legi a fizicii, un corp care primește căldură își ridică temperatura; se mărește adică temperatura apelor și a atmosferei. Două uriașe porțiuni ale pămîntului sînt acoperite, în jurul polilor, cu la fel de uriașe, două calote de gheață. Punctul de topire al gheții este 0°C...

A doua — Într-un an, un automobil parcurge în medie 20 000 km. În același an, același automobil produce circa 750 kg oxid de carbon și 250 kg de hidrocarburi nearse. După prognozele dezvoltării demografice, populația planetei va număra în anul 2000 circa 6 miliarde de locuitori. Standardul de progres și civilizație va permite, se presupune, fiecărui al treilea locuitor al planetei să aibă un automobil. Urmează două înmulțiri ale căror rezultate — 1500 miliarde și 500 miliarde — reprezintă cantitățile de oxid de carbon și de hidrocarburi nearse ce vor fi absorbite de atmosfera unui singur an...

*

La începutul secolului nostru, în orașele din Valea Meusei (Belgia) și din bazinul Ruhrului (R.F.G.), în Pittsburg, Cincinnati, St. Louis (S.U.A.) și Manchester, Londra, Cardiff (Anglia), gradul de infestare a mediului a înregistrat un puseu alarmant. Cu prețul a zeci de mii de cazuri de intoxicație, dintre care numeroase s-au soldat cu un sfîrșit tragic, oamenii recepționau, din nefericire cu destulă întîrziere, semnalele de primejdie lansate de natura rănită. Măsurile antipoluante luate atunci, paleative, nu au putut împiedica proliferarea surselor de infestare a mediului.

Nenumărați savanți, oameni de știință, cercetători au ajuns astăzi să așeze cei doi termeni contemporani ai ecuației ecologice în raporturi antinomice: progresul tehnico-științific sau natura și viața. Fără a ignora avertismentul deosebit de sever conținut într-o asemenea poziție, trebuie remarcată falsitatea premizelor din care s-a constituit. Efectele civilizației industriale nu se pot în nici un caz reduce la unul singur, derivat: poluarea. În plus, nu se pot pune pe talerele aceleiași balanțe subdezvoltarea cronică a unor întinse zone ale planetei cu dezechilibrul ecologic care a afectat parțial cîteva regiuni hiperindustrializate și suprapoluate.

Rațională este poziția celor care, apreciind fără minimalizări, dar și fără exagerări grava primejdie a poluării, au trecut la combaterea ei efectivă, acționînd concomitent în sensul dezvoltării industriale și al protejării naturii.

«În scopul determinării modului în care se poate reduce poluarea mediului prin

Ing. **NICOLAE STĂICULESCU**

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

Fiecare pionier ar putea să-ți povestească o mie de fapte și întîmplări legate de zilele acestei vacanțe. Excursii, filme, jocuri în aer liber, iată numai o parte din bucuriile pe care ea le-a oferit cu dărnicie copiilor.

Pentru pionierii despre care vă vom povesti vacanța a fost marcată de un eveniment deosebit.

Dar cine sînt ei?

Sînt 12 pionieri, locțiitori ai președintelui C.N.O.P., aleși în vara trecută la primul Forum Național de la Breaza.

Numele lor? **Sanda Firez, județul Bihor; Cornelia Neghină, județul Brașov; Dumitru Cernat, județul Vrancea; Marian Marin, municipiul București; Cristiana Arhip, județul Bacău; Melitta-Karin Reichel, județul Timiș; Cristian Achim, județul Arad; Maria Szabo, județul Harghita; Alexandru Pop, județul Mureș; Ion Dumitru, județul Ilfov; Angelica Petrovici, județul Mehedinți; Sorin Isar, județul Prahova.**

Cum sînt ei?

Niște copii veseli care știu o mulțime de cîntece și jocuri, știu să rîdă și să se bucure din toată inima, dar în același timp sînt foarte serioși cînd este vorba de munca lor pionierească. Toți au rezultate strălucite la învățătură, sînt harnici, modești și foarte prietenoși. Au venit în București, la un schimb de experiență, cu care prilej au discutat cu tovarășul Virgiliu Radulian, președintele C.N.O.P., și cu alți activiști din conducerea Organizației pionierilor. Despre însuflețitele dezbateri care s-au purtat cu acest prilej, avînd ca problemă centrală felul în care s-au realizat în unități, detașamente și grupe obiectivele cuprinse în Chemarea primului Forum Național al Pionierilor, din august 1972, vom reveni pe larg într-unul din numerele viitoare. În rîndurile care urmează vă prezentăm în mod succint cîteva aspecte ale activității, din aceste zile, bogate în evenimente pentru cei 12 pionieri.

O încăpere luminoasă, scăldată de soarele unei ierni blînde. În jurul mesei se află cei 12 pionieri. Sînt emoționați. Au trecut doar cîteva clipe de cînd pe epoleții bluzelor albe au fost prinse însemnele de locțiitor al președintelui C.N.O.P. Fiecare dintre ei trăiește via satisfacție de a fi acei reprezentanți, pe care — în urma indicațiilor tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** *secretarul general al partidului, primul Forum Național al Pionierilor i-a investit cu deosebită încredere, cu marea răspundere de a îndeplini funcția de locțiitori ai președintelui C.N.O.P.*

În aceste zile, cei 12 pionieri s-au întîlnit cu tovarășul Mihai Gere, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R.

Cu acest prilej, pionierul Alexandru Pop, în numele locțiitorilor președintelui C.N.O.P., a adus mulțumiri din toată inima conducerii partidului pentru grija cu care sînt înconjurați copiii din țara noastră, transmițînd tovarășului **Nicolae Ceaușescu,** *cel mai mare prieten și îndrumător al tinerei generații, asigurarea că în orice moment al vieții, pionierii își vor respecta cu cinste legămîntul față de patrie, față de partid. Apoi pionierii au relatat despre felul în care își îndeplinesc sarcinile ce le revin în calitatea lor de locțiitori ai președintelui C.N.O.P., făcînd în același timp interesante propuneri. Ei au arătat cum au tradus în viață prețioasele idei cuprinse în Chemare, program concret de lucru al pionieriei, au înfățișat efervescența din viața grupelor pionierești, imensa bucurie cu care s-au încadrat în Organizația de pionieri școlarii de 7 ani. Pionierii au discutat pe larg despre aspecte ale situației la învățătură, despre măsurile pe care le pot lua grupele pentru ca toți pionierii să învețe bine, să participe la activitățile de organizație.*

În cadrul discuției, tovarășul Mihai Gere și-a exprimat satisfacția pentru felul în care pionierii, locțiitori ai președintelui C.N.O.P. își desfășoară munca. Deși activitatea acestora este la început, ei au acumulat o bună experiență, care va spori pe măsura trecerii timpului. S-a subliniat, de asemenea, importanța acțiunii pionierești de întărire a prieteniei între unitățile de pionieri de la sat și oraș. Vorbind despre învățătură, s-a arătat că aceasta rămîne sarcina cea mai importantă a pionierilor. Ei au datoria să cunoască munca de fiecare zi a părinților și fraților mai mari, felul în care aceștia se străduiesc ca prin aportul lor să contribuie la înflorirea patriei noastre.

Programul acestor zile a mai avut un punct important: întîlnirea cu tovarășul Traian Ștefănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului.

Subliniind importanța pe care secretarul general al partidului, tovarășul **Nicolae Ceaușescu,** o acordă rolului *tineretului în societatea noastră, tovarășul Traian Ștefănescu a arătat că Uniunea Tineretului Comunist urmărește cu atenție și dragoste activitățile pionieriei. Cele două organizații revoluționare trebuie să-și întărească necontenit legăturile în așa fel încît copiii să poată continua în U.T.C. unele activități începute în pionierie. Locțiitorii președintelui C.N.O.P. au arătat preocupările lor și ale colegilor lor de a munci și învăța exemplar, de a-și face face din muncă un adevărat crez.*

În cadrul acestei întîlniri locțiitorii președintelui au făcut interesante propuneri, printre altele ca uteciștii clasei a VIII-a să rămînă în continuare să-și ducă activitatea în detașamente, să existe mai multe acțiuni comune la care să participe laolaltă uteciști și pionieri, spre a se cunoaște mai bine. Pregătindu-se să intre în rîndurile organizației revoluționare de tineret, pionierii își vor da toată silința să merite carnetul roșu de utecist.

Tot în aceste zile, în programul activității locțiitorilor președintelui C.N.O.P. au mai fost înscrise o vizită la expoziția «Expedițiile Cutezătorii» și un popas la revista «Cutezătorii», în redacție și în tipografie, unde alături de redactori i-au cunoscut pe harnicii muncitori tipografi care le dăruiesc săptămînă de săptămînă publicația lor.

Celor 12 pionieri le va rămîne viu întipărită în minte cuvîntarea tovarășului **Nicolae Ceaușescu** *la ședința jubiliară a Marii Adunări Naționale, consacrată celei de a XXV-a aniversări a Republicii, unde ei au fost prezenți alături de deputații Marii Adunări Naționale și de ceilalți invitați.*

O zi la Palatul pionierilor

Știu un palat, un palat adevărat, așezat pe vîrful unui deal, înconjurat de copaci, tufe stufoase și flori. Aici stăpînă este numai Primăvara și copiii. Chiar și atunci cînd ninge, Primăvara nu fuge speriată ascunzîndu-se în cine știe ce ungher. Impreună cu prietenii ei spulberă zăpada în nori argintii sau o adună în omuleți de zăpadă.

Acum, este adevărat, la palat florile sînt mai puține, iar zăpada se tot lasă așteptată. Cu toate acestea, aleile sînt pline de copii, din deal și pînă în vale se aud glasurile lor vesele. Prin ferestrele înalte, răzbat acorduri de pian, vioară, acordeon. Sălile de teatru, de sport, de jocuri sînt pline de copii. Zăresc o prințesă cu rochie roz pe care strălucesc nenumărate stele. Merge grăbită, ținîndu-și cu grijă trena. Un moment, cred că-i Cenușăreasa și-și caută pantoful pierdut.

— Pot să te ajut cu ceva? o întreb

— Da, dacă ai o baghetă fermecată du-mă imediat la carnaval, am întîrziat. Trebuie să recunosc, nu aveam o asemenea baghetă și i-am spus-o și ei. Dintr-una în alta am aflat că «Cenușăreasa» se numește Elena Constantin și învață la Școala generală nr. 147. Cînd am ajuns la locul carnavalului, mai mult de trei sute de «prințese» și «prinți», «Scufițe Roșii» și «Feți-Frumoși» împreună cu Moș Gerilă cîntau, dansau, glumeau. Veselia era în toi. Cu toate acestea, mi-am călcat pe inimă și am plecat, curioasă să văd și alte încăperi ale palatului.

Deschid o ușă și... mă trezesc în mijlocul altui carnaval. De data aceasta, al păpușilor! Gina și Brîndușa Jugulete, Gabriel Predescu, Mariana Stoica și încă mulți alți copii dădeau viață păpușilor. Spectatorii îi răsplăteau din plin pe mînuitori, aplaudîndu-i și... cerîndu-le bis! Îmi plăcea nespus spectacolul și aș fi stat pînă la sfîrșitul lui, dar aflasem că pe undeva, prin palat, peste o sută de copii se pregătesc de zor în vederea unui mare «Festival de datini», care urma să aibă loc peste cîteva zile. I-am găsit costumați în «căiuți», «capre», pe alții îmbrăcați în frumosul port moldovenesc.

Timpul nu-mi mai ajungea să mă duc la întrecerile sportive sau la gala de filme din sala de cinematograf.

Am plecat cu un regret, dar cu mulțumirea că acești copii, sute și sute de pionieri bucureșteni petrec aici, la Palatul pionierilor, zile de vacanță de neuitat.

ELENA MĂNESCU

VACANȚĂ!

Amintirile s-au adunat una cîte una. Zilele de tabăra, feericele serbări, jocurile, concursurile sportive au fost tot atîtea motive de veselie, de împrospătare a forțelor, a energiilor voastre. V-ați întors în școala dragă aducînd cu voi aerul proaspăt al munților pe care i-ați cutreierat, voioșia jocurilor. Sînteți gata să începeți încă din primele zile ale trimestrului II asaltul notelor bune. Revista «Cutezătorii» îl îndeamnă pe fiecare pionier și școlar să dovedească sîrguință și hărnicie la învățătură, să-și facă datoria în așa fel încît notele obținute să fie numai bune și foarte bune!

vacanța de iarnă
1972
1973

vacanța de iarnă

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

EXPO EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

EDIȚIA 1972

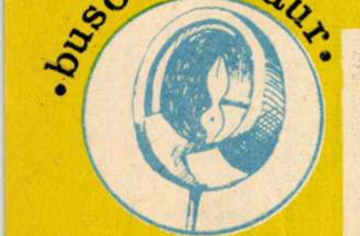

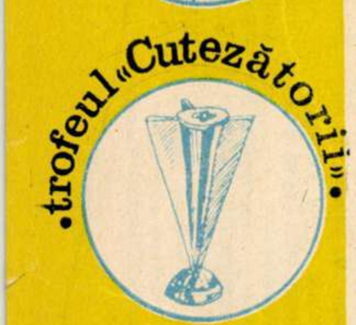

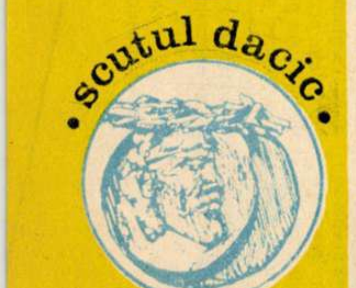

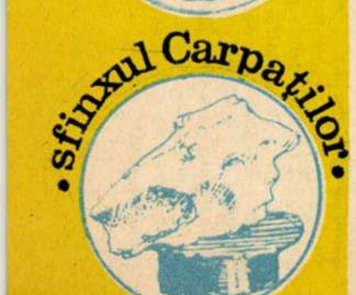

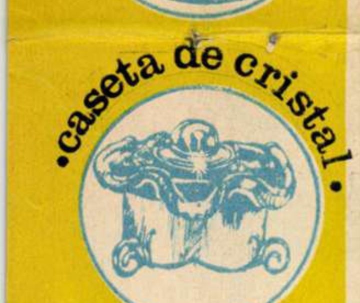

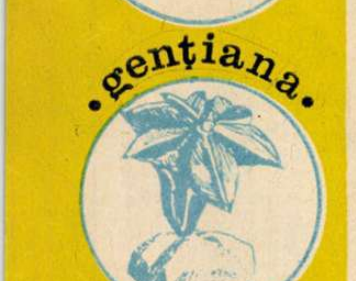

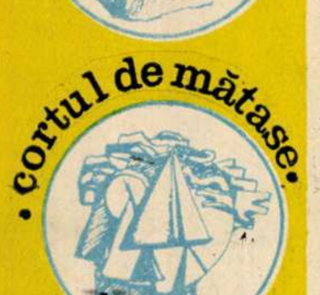

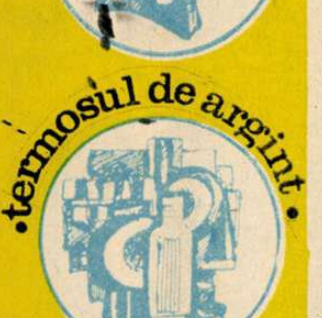

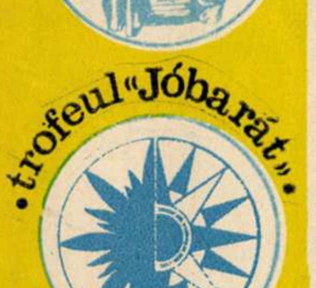

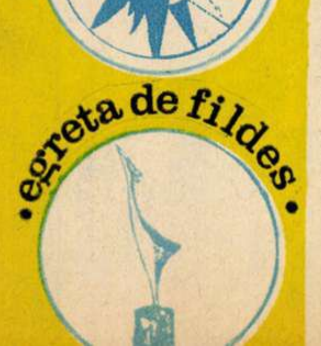

AVENTURI PRINTRE COMORI

Aventurile presupun, de obicei, spații vaste în care eroii să aibă suficient loc pentru a se putea mișca în voie, mai repede sau mai încet, după cum le-o cer împrejurările, situațiile în care sînt puși de întîmplare. De obicei, dar nu întotdeauna, pentru că sînt și cazuri cînd regula aceasta nu-i cîtuși de puțin respectată. Un savant care studiază lumea infinit de mică a atomilor poate realiza pe coordonatele ei spațiale o aventură la fel (dacă nu și mai și) de palpitantă ca a oricărui detectiv celebru lansat pe urmele unor răufăcători care-l poartă peste mări și țări, sau a oricărui explorator rătăcit prin sălbăticia cine știe căror meleaguri încă prea puțin cunoscute.

Ceea ce am spus despre savant se poate spune, în bună parte, și despre vizitatorii care trec, în aceste zile, pragul expoziției republicane a celei de-a patra ediții a «Expedițiilor Cutezătorii», găzduită de Palatul pionierilor din București. Deși spațiul pe care îl au la dispoziție e realmente mic (aproximativ 500 de metri pătrați), deși efortul fizic solicitat poate fi considerat egal cu... zero, expoziția oferă fiecăruia dintre ei posibilitatea să participe, prin intermediul celor cîteva mii de «comori» și a și mai multor mii de pagini de jurnale, alături de cîteva sute de mici expediționari («crema» celor 9 000), la numeroase, inedite și pasionante aventuri.

Au posibilitatea, de pildă, să trăiască și ei toate întîmplările palpitante ale micilor dar curajoșilor speologi care au descoperit o nouă peșteră sau a micilor dar pricepuților botaniști care s-au întors din expediție cu trei plante noi, încă necunoscute în țara noastră. Au prilejul să refacă, pînă în cele mai mici amănunte, drumul copiilor care au scos la lumină și-apoi au reconstituit scheletul unui urs de peșteră care a trăit pe meleagurile noastre în vremuri imemoriale sau drumul unor geologi amatori care au localizat noi și diverse bogății ale subsolului. Pot să urmărească îndeaproape filiera complicată prin care unii expediționari, în postură de etnografi sau folcloriști, au ajuns nu numai să depisteze, ci și să colecționeze piese de autentică valoare sau să prindă și să «prepare» numeroase viețuitoare, de la gîndăcei și fluturi multicolori pînă la vipere și gîște sălbatice. Pătrund pas cu pas, în toate tainele albinelor și stupăritului sau lunecă pe apa rîurilor ori a Deltei la bordul unor «nave» originale și ingenioase, construite de copii. Și tot așa mai departe, mai departe...

Se află în expoziția amintită comori inestimabile. Adevărata lor valoare însă constă mai ales în ceea ce se află dincolo de ele, în aventurile nu numai palpitante, ci și deosebit de instructive, de educative ale micilor expediționari care le-au descoperit și le-au adunat. Vizitatorii care trec prin fața lor — admirîndu-le, cercetîndu-le, răsfoind jurnalele de bord și privind fotografiile făcute pe trasee —, participă din plin, cu toate că stau liniștiți și nu parcurg decît cîteva zeci de metri. Iată de ce se poate spune că vizitatorii acestei expoziții a ultimei ediții a «Expedițiilor Cutezătorii» devin ei înșiși, pentru cîteva ore, eroii a numeroase și autentice aventuri...

CONSTANTIN DIACONU

1

6

LICEUL AL PAPIU I. TG-MUREȘ ECHIPAJUL ALBINA
7

8

9

2

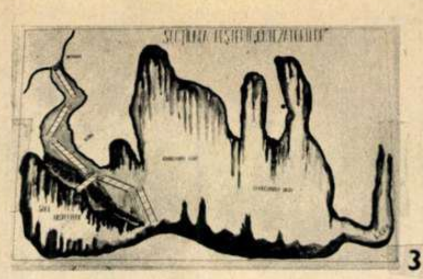
3

4

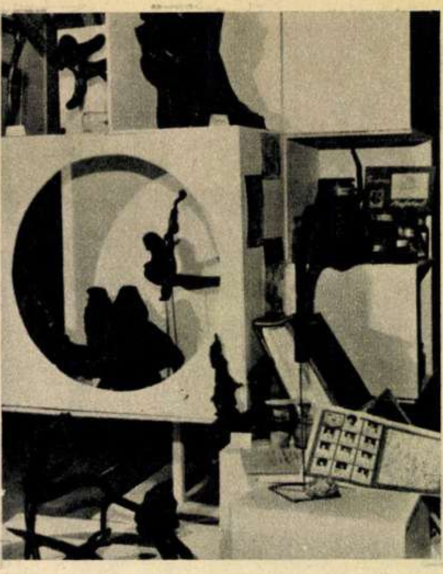
10

11

5

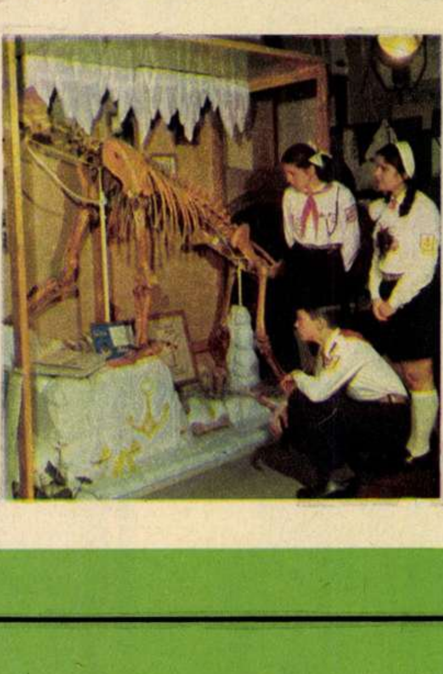
12

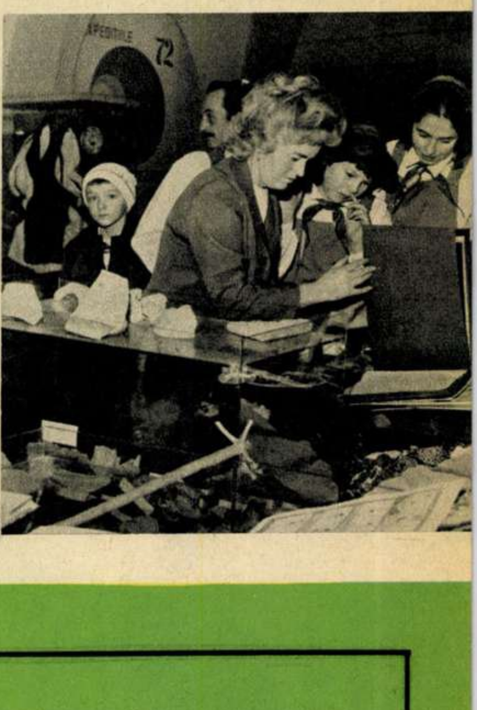
13

1. Singuri printre comori. Dar la ce să te uiți mai întîi? Deși mai sobre decît celelalte exponate, jurnalele de bord, prin descrierile palpitantelor întîmplări din expediții pe care le conțin, ocupă locul întîi al podiumului.
2. De vorbă cu Marcian Bleahu, directorul științific al Institutului de geologie.
3. Echipajul «Zori noi» de la Casa pionierilor din Reșița au descoperit în preajma Cheilor Nerii o peșteră.
4. Sssst, liniște! Sîntem cufundați pînă peste cap în... etnografie.
5. Iar acum ne aflăm în Deltă, în așteptarea deliciosului borș de pește pe care ni-l pregătim singuri.
6. Membrii echipajului «Albina» din Tg. Mureș ne oferă posibilitatea să aflăm, pînă-n cele mai mici detalii, cum trăiesc și cum muncesc albinele.
7. De unde se poate vedea și constata nu numai valoarea, ci și marea densitate a comorilor pe metru pătrat din această expoziție.
8. Multicolorii fluturi, de diverse mărimi, specii și valori, ocupă o parte respectabilă a spațiului expoziției.
9. Numai aparent imaginea aceasta seamănă cu altele dinaintea ei...
10. Iată niște originale opere de artă cu o dublă paternitate: natura și cîțiva expediționari.
11. Numeroase sînt albumele cu eșantioane de cusături naționale care concentrează într-un spațiu restrîns tot ceea ce au mai specific și mai interesant diverse zone din țară.
12. Descoperirea și reconstituirea acestui schelet de urs de peșteră aparține cunoscutului echipaj «Ancora» de la Școala generală nr. 11 din Galați, care pînă în prezent deține două trofee ale «Expedițiilor».
13. Comandanta fostului echipaj «Getica» de la Casa pionierilor din Cîmpina care în ediția precedentă a cucerit marele trofeu «Busola de aur» este din nou prezentă în expoziție, în calitate de comandantă a noului echipaj «Getica II».

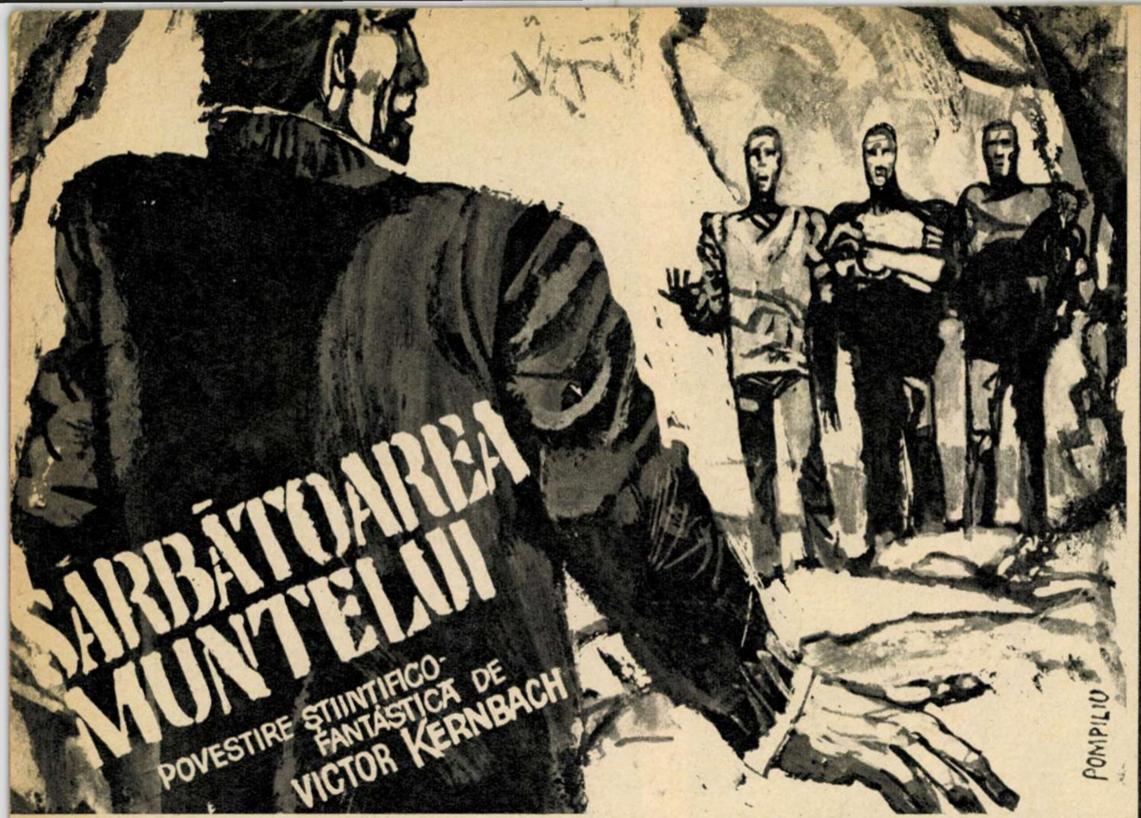

SĂRBĂTOAREA MUNTELUI

POVESTIRE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ DE VICTOR KERNBACH

Urcau liniștiți. Și cum nu era primul urcuș, nu-i mira nimic, nici limpezimea dimineții însorite din ajunul anotimpului următor, nici brazii doborîți de trăsnet, nici urările de drum bun ale celor care coborau. El era deprins cu munții, dar ea mărturisea că nu e de la munte, îl mai însoțise aici o singură dată și nici n-o cunoștea prea demult, poate de doi ani. Dacă pe la început îl nedumeriseră întru cîtva unele absențe ale ei, mai lungi, de nu mai știa nimeni de ea, în cele din urmă se obișnuise și cu asta, el însuși destul de ocupat cu niște studii pentru o epocă timpurie a istoriei.

El, va să zică, urca liniștit, gospodărește, drămuindu-și efortul, nu ca un alpinist cum nu era, ci numai ca un tînăr sănătos care se mai suise pe munți; dar ea i se păru lui imponderabilă, căci ba fluiera, ba cînta cîte ceva în surdină, surîdea mai tot timpul și își ducea sacul singură. El observase același lucru și de rîndul trecut, o și întrebase ce antrenament putea să aibă și de cînd, ea îi răspunsese doar cu o glumă și, în fine, nici el nu mai stăruise, mulțumindu-se a bănui că totuși fata o fi fost născută ori trăită în vreun sat de munte, atîta tot. Se întrebă dacă ținea la ea mult sau puțin, fiindcă numai de obișnuință nu era vorba, nici n-avuseseră cînd să se obișnuiască unul cu altul, nevăzîndu-se decît uneori dacă venea el s-o ia după cursul de istorie, unde ea era studentă sau numai audientă, iar el — asistent și doctorand. O vreme nici nu știuse prea bine cum o cheamă. Acum un an, un dialog hazliu pusese capăt oricărei investigații, după ce ea îi spusese cu oarecare calinerie: «Am un nume caraghios, care n-o să-ți placă!» «Dacă-mi placi tu, o să-mi placă și numele tău», spusese el curtenitor, dar ea, trecîndu-și ușor degetele peste tîmpla lui, încheiase cu un surîs: «Spune-mi Moira!» «Care din cele trei?» întrebase el, dar ea: «Una! zise jăgalnic. Una din ele, cea mai mică... văd că ești foarte instruit». «Atunci, spuse el, să te chem mai bine Fortuna!» «Nu, spuse ea mai rece: zi-mi Moira!» Gusturile mitologice se gîndi el, nu se discută cu femeile, cum nici culorile rochiilor.

— Moira, o întrebă el acum, tu nu obosești niciodată?

Drept răspuns, ea începu să murmure un cîntec tărăgănat, fără cuvinte. Mai aveau puțin pînă sus.

De pe platoul înconjurat de stînci statuare, asupra cărora se purtau nesfîrșite dispute științifice între partizanii eroziunii naturale și între cei ai lucrării omenești, se și auzea larma obișnuită a acestei zile de sărbătoare tradițională a muntelui. Tînărul doctorand își cunoștea bine stîncile, venea de vreo zece ani să le tot vadă, iar această zi a sfîrșitului verii, cînd localnicii se adunau să-și sărbătorească muntele fără să mai știe de multe generații de ce, era — descoperise — cea mai prielnică. Îl tulburau figurile de strămoși sau de eroi folclorici de pe acest platou, pe care le cerceta atent ore în șir acasă, pe un ecran, după diapozitivele sale mai bine decît la fața locului. Larma pe care o auzea era plăcută: păstorii și plugarii cătunelor de la poale veniseră de cu noapte, așa era obiceiul, și aveau să stea pînă în amurg, pînă se vor fi isprăvit toate băuturile din cabana de pe platou. Nu se îmbăta nimeni și sărbătorea trecerea în solemnitatea ei înaltă, cu oarecare aromă de duioșie, cu totul altfel decît sărbătorile celelalte, din sate sau tîrguri. Aici, pe munte, toți oamenii păreau mai înalți.

Sus, el începu numaidecît să-și fotografieze stîncile statuare, după ce mai întîi bău un pahar de rachiu aspru, de care găsi, dar singur, fiindcă fata refuzase: iar dînsa stătu pe lîngă el, apoi se îndepărtă cîțiva pași să privească nu știu ce în zare sau să asculte conversația vreunui grup de ciobani. Fata stătea cu spatele cînd el, sfîrșindu-i-se filmul din aparat mai repede, se apropie de ea și-i puse în joacă palmele peste ochi, însă ea păru foarte surprinsă și se întoarse brusc, trăgîndu-l de braț în lături. El o întrebă din ochi ce s-a întîmplat, ea însă îl duse spre buza unei prăpăstii, arătîndu-i un bolovan oval, ceva mai jos, după o stîncă înclinată, parcă astupînd o gură de peșteră pe povîrniș. Masivul acesta muntos avea multe peșteri sau mai bine-zis văgăuni, mai toate mici, fără prea mare însemnătate pentru speologie, cu atîta mai puțin pentru arheologie. Tînărul doctorand le știa pe toate, pe asta însă nu. Și nici nu crezu că e peșteră. Dar fata îi spuse:

— Hai să dăm bolovanul la o parte.

El o privi amuzat: bolovanul era mai înalt decît un om voinic. Totuși, se ridică și-și opinti umărul în bolovan, care nici nu se clinti; apoi, cu umărul încă rezemat de calcarul compact, se uită la prietena sa și chiar atunci (ea îi zîmbea vag, dar ochii îi erau prea ficși, ca niciodată) fu nevoit să fandeze iute ca să nu cadă peste bolovanul greu care se urnise cu mai mult de un pas. Păstrîndu-și echilibrul, tînărul se uită uimit în golul iscat, parcă ușor luminiscent. Fata se apropie gingaș:

— Vezi, al doilea efort e totdeauna hotărîtor... Hai să intrăm! și-l luă de mînă.

— Moira, exclamă el, tu știai? Și deodată, schimbînd tonul, întrebă cu imensă îngrijorare: Cine ești tu, Moira?

Iar fata se strînse lîngă el, în timp ce se strecurau amîndoi în peștera înaltă și destul de largă, și răspunse tărăgănat:

— O Moiră...

El însă, nu mai avu răgaz să-i cerceteze tonul, fiindcă în fundul peșterii era o lumină rece, vineție, și în jurul unui pietroi prăvălit ședeau cîțiva bărbați în costume de excursie.

Ceva incert, o vrajă sau mai degrabă o forță materială simți că îl atrage spre grup ca într-o mișcare mecanică de absorbție lentă. Doctorandul vru să întrebe ceva, uită imediat ce anume și băgă de seamă că nici gura nu l-ar sluji, acum amorțită. În peșteră era liniște, nu se știe de unde venea lumina, iar de afară, de pe platou, răzbătea murmurul conversației generale. Singurul lucru care-i trecu doctorandului prin minte fu asemuirea pietrei în jurul căreia ședeau acei bărbați, cu o masă a tăcerii; dar și acest gînd i se risipi, cînd unul dintre ei rosti cu un glas fără nuanțe:

— Ai terminat toate verificările?

— Da, zise Moira.

— I-ai inoculat ușor agentul mnemonic sigma? întrebă alt bărbat, însă doctorandul nu mai auzi ce spunea Moira, pentru că i se făcu rău, și cînd își veni în fire, Moira era lîngă el și-i mîngîia tîmpla.

Simți că trebuie să se așeze și bărbații îi făcură loc pe un soi de buturugi pe care ședeau și ei. Moira rămase lîngă el, în picioare. Tînărul observă că-i furnicau obrajii, ca la dezmorțire; sfios, își încercă vocea:

— Ce se întîmplă aici? apoi văzînd că poate vorbi, se frecă la ochi, își ciupi dureros urechea, mai privi împrejur și fața i se întunecă: Nu, Moira, văd că nu visez. Spune-mi, cine ești?

— Iată o întrebare înțeleaptă! zise Moira. Sînt una din Moire.

— Nu mai glumi cu el, zise un bărbat. Spune-i!

— De fapt, ți-ai dat seama că... Eu nu sînt ce crezi...

— Da, abia acum mi-am dat seama, spuse tînărul doctorand. Ești de pe altă planetă. Aș putea deduce cumva că ai... că ați venit împreună... De cînd sînteți pe pămînt și cum ați venit? Rîse forțat, nefiind nici el sigur dacă nu începe să-i fie frică. Și stai, adăugă îngrozit: ce zici că mi-ai inoculat? Agentul mnemonic sigma, parcă așa ai zis! Ce mai e și asta?

Bărbații tăceau ca niște manechine. Moira îl împinse nițel și se așeză alături. După aceea rosti fără gravitate și fără surîs:

— Mi-ai pus o sută de întrebări deodată. Toate vrei să le știi! Uite (și acum începu să rîdă), ce rost are să-i comunic toate amănuntele tehnologice, cînd nu le prea știu bine nici eu. Și crezi că dacă le afli ai să te simți mai bine?

— Stai puțin! strigă doctorandul. Cum asta — nu ești? Așa ziceai. Dar eu nu cred în năluci... și tu ești materială. Nu-i așa, Moira?

— Așa-i! zise Moira, rîzînd.

Lui îi plăcu veselia ei, vru să spună și el ceva hazliu, dar se auzi spunînd altceva:

— Ești robot? Toți sînteți roboți, înțeleg.

— Da și nu, zise unul dintre bărbați. Ea s-a adaptat mai bine stadiului vostru semantic; să-ți spună ea!

Fata zise cu întîrziere:

— Sînt o copie însuflețită a modelului meu real... cu o parte esențială din mijloacele intelectuale și fizice ale modelului.

— Deci tot un fel de robot... teleghidat! zise doctorandul suspinînd.

— Nu, sînt autonomă.

— Atunci, rămîi pe pămînt? întrebă el.

— Nu pot, zise ea.

— De ce nu poți, Moira? Spui că ești autonomă.

— Parțial. Trebuie să mă întorc, să mă autodistrug, ca să se reîntregească modelul. Ai înțeles?

— Nu. Dar las-o baltă, simt că-mi revin. Nu știu dacă mai tîrziu n-o să mă internez la balamuc, mă îngrijorează liniștea asta a mea. Dar ce-i cu agentul mnemonic?

— Noi, zise unul dintre bărbați, vrem să vă atragem atenția asupra unor date ale vremii față de care nu sînteți atenți... Tu te ocupi de stîncile astea.

(CONTINUARE ÎN PAG. 13)

ÎN DIMINEAȚA ACEEA INGINERUL AL. ALEXANDRESCU, UNUL DINTRE CEI MAI BUNI CONSTRUCTORI DE HIDROCENTRALE DIN ȚARĂ, FUSESE CHEMAT URGENT LA DIRECTORUL CENTRALEI DE CONSTRUCȚII HIDROENERGETICE.

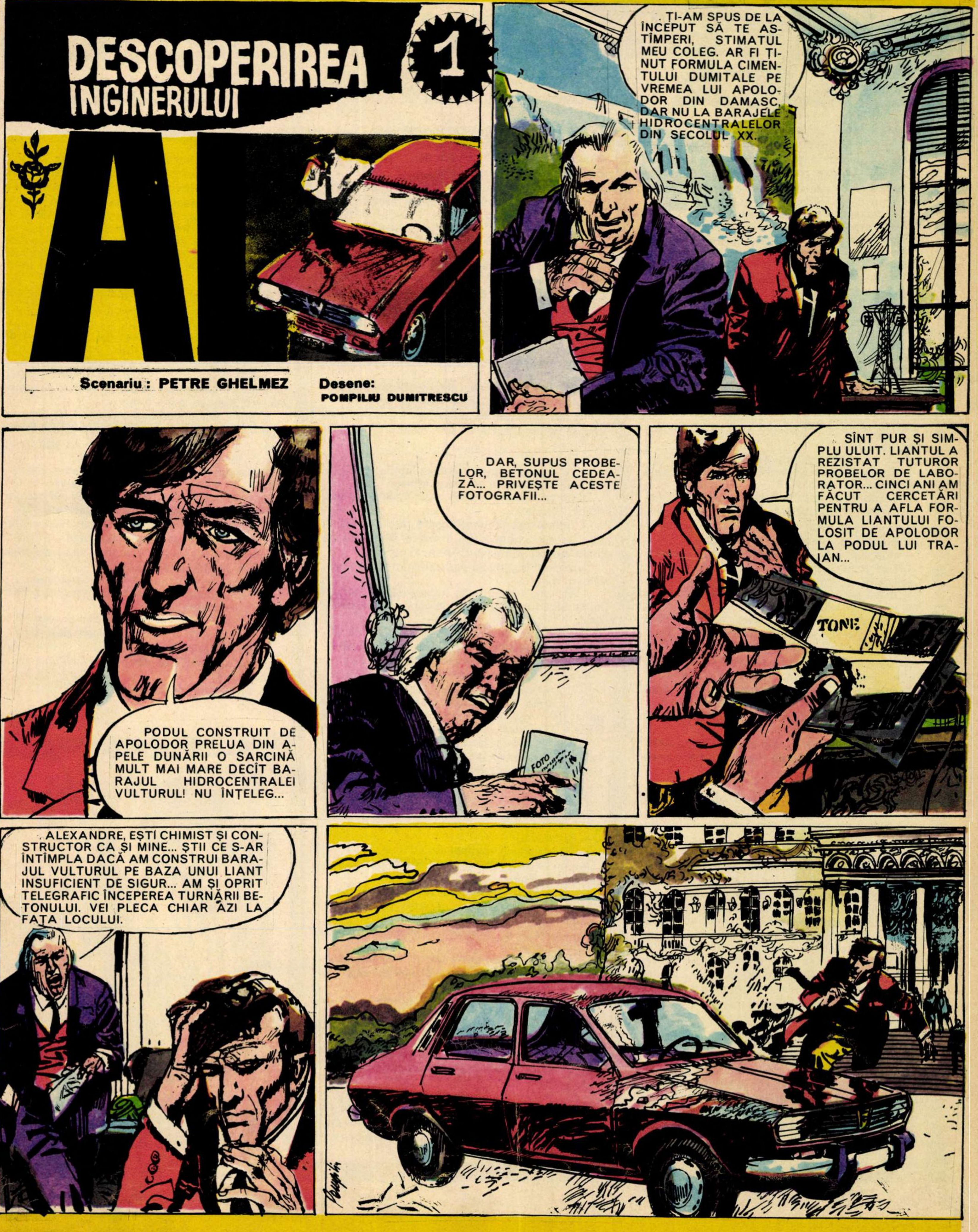
DESCOPERIREA INGINERULUI AL
1
Scenariu: PETRE GHELMEZ
Desene: POMPILIU DUMITRESCU
... ȚI-AM SPUS DE LA ÎNCEPUT SĂ TE ASTÎMPERI, STIMATUL MEU COLEG. AR FI ȚINUT FORMULA CIMENTULUI DUMITALE PE VREMEA LUI APOLODOR DIN DAMASC DAR NU LA BARAJELE HIDROCENTRALELOR DIN SECOLUL XX.
PODUL CONSTRUIT DE APOLODOR PRELUA DIN APELE DUNĂRII O SARCINĂ MULT MAI MARE DECÎT BARAJUL HIDROCENTRALEI VULTURUL! NU ÎNȚELEG...
DAR, SUPUS PROBELOR, BETONUL CEDEAZĂ... PRIVEȘTE ACESTE FOTOGRAFII...
FOTO
SÎNT PUR ȘI SIMPLU ULUIT. LIANTUL A REZISTAT TUTUROR PROBELOR DE LABORATOR... CINCI ANI AM FĂCUT CERCETĂRI PENTRU A AFLA FORMULA LIANTULUI FOLOSIT DE APOLODOR LA PODUL LUI TRAIAN...
TONE
... ALEXANDRE, EȘTI CHIMIST ȘI CONSTRUCTOR CA ȘI MINE... ȘTII CE S-AR ÎNTÎMPLA DACĂ AM CONSTRUI BARAJUL VULTURUL PE BAZA UNUI LIANT INSUFICIENT DE SIGUR... AM ȘI OPRIT TELEGRAFIC ÎNCEPEREA TURNĂRII BETONULUI. VEI PLECA CHIAR AZI LA FAȚA LOCULUI.

(va urma)

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON DE LEONIDA NEAMȚU

ILUSTRAȚIE: VINTILĂ MIHĂESCU

13

H.H. (HUMORUL HAZARDULUI...)

În clipa aceea, în grădina de vară a cofetăriei «Crinul» pătrunse un grup de consumatori și consumatoare care fără îndoială voiau să se dedulcească la înghețatele cu frișcă, savarine, torturi și tarte cu struguri în jeleuri, și, aruncîndu-le o severă căutătură, noilor veniți, mă adresai alor noștri: «Continuăm această plăcută conversație, dar pe un ton mic... Să ne spui, Cristina...»

— Asta nu mai e conversație, protestă «jonglera», ci interogatoriu...

— Da! Și încă un interogatoriu «încrucișat» se rățoi către ea Ionică, deosebit de furios din cauza jignirii.

— N-am să preget să cer ajutor, dacă exagerați! ne amenință Cristina.

— Deocamdată încă nu te-am dus în sala numărul patru a subteranei numărul sapte, mormăi cu blîndă ironie Laurențiu Biberon. Dar dacă ne induci în eroare, acolo vei ajunge!

Pletele lungi și roșcovane ale «jongleriei» se mișcară neliniștite:

— Ce este sala numărul patru...?

— A, reluă Balaurul Flămînd, nu este decît sala instrumentelor de tortură!

— Ce doriți de la mine? se încruntă Cristina.

— De ce i-ai spus doamnei Genescu, azi dimineață, că te numești Crizantema, și că ești — auzi numai!! — «jokee la circumscripție?»

— Doamna aia — cum o cheamă? — este surdă ca toiagul unui derviș, și e cam tra-la-la! I-am spus că sînt Cristina jonglera de la circ. Voiam să iau legătura cu voi, să vă conving că sînt de partea voastră...

— «Surdă ca toiagul unui derviș», chițcăi Dinu Chițcan. Nu e rău spus, cine te-a învățat? Maestrul Okohoro?

— De ce minți pe toată lumea? intervenii eu. Nu te cheamă Cristina, cum nu te cheamă nici Crizantema, și nu ești jongleră la circ după cum nu ești nici... jochee la circumscripție!

Fata ne privi pe rînd, palidă. Nu știu de ce mi se făcu milă de ea.

— Am fost jongleră, dar acum sînt asistenta lui Okohoro, «domnișoara Hipnozia», dar numele meu adevărat e Cristina...

— Și mai cum?

— Nu e nevoie să știți chiar totul, zise fata cu glas șoptit.

— Nu te-am văzut în spectacol, observă Balaurul Flămînd.

— Port mască, perucă...

— Așa e, aveți o recuzită bogată, zîmbi acru Balaurul, mîngîindu-și obrazul pe care numai cu puține ore în urmă atîrnase fioroasa barbă dată de aceeași Cristina, alias domnișoara Hipnozia...

— Să ne întoarcem la «comoară»! încercă Ionică să dea asprime vocii sale. Fiind vorba de comoara locotenentului Balica, care e strămoșul meu, după cum știe oricine, treaba asta mă privește întrucîtva direct. Deșartă-ți sacul... domnișoară Hipnozia, și cît mai repede cu putință, în legătură cu «comoara», dacă vrei să ne convingi că nu faci «dublu joc»!

— Nu știu ce este un «dublu joc», mărturisi cu eleganță Cristina, și nu știu absolut nimic despre «comoară» în afară de faptul că ea există și că e mult rîvnită. Dar am să încerc să aflu... pentru voi.

În vreme ce asistenta fachirului Okohoro pronunța aceste cuvinte, privind către intrarea grădinii de vară, văzui ceva ce mă făcu să-mi frec ochii: Laurențiu-Biberon se strecura agil printre mese, apropiindu-se... ori el se afla aici lîngă mine, în stînga mea! Ei, nu, nu era decît soră-sa Jeni, care-i seamănă atît de mult!

— Comisii! Echipe! Șefi! Armurieri principali și secundari! O întîmplare uluitoare! pronunță ea surescitată, legănînd sub braț MARELE REGISTRU, și abia atunci o observă pe Cristina, și tăcu.

— Fac prezentările, zise Laurențiu – B., soră-mea Jeni, pe de o parte, de partea cealaltă e «amica» noastră Cristina, domnișoara Hipnozia fiind numele ei de artistă, cea care...

— ...m-a expediat legat cobză în cazemata de pe Dealul Viperelor, am continuat eu.

— Iar pe mine m-a făcut să urc fără bilet în tren, mascat ca un astrolog, cu mustață, barbă, pălărie de bulibașă... adăugă Balaurul.

— Iar pe mine m-a convins să-l urmăresc! completă Ionică.

— Cu toate acestea, chicoti Dinu Chițcan, pretinde că ar fi de partea noastră!

— Cine știe! zîmbi misterios Jeni. Întortocheate și imprevizibile sînt meandrele logicii feminine!...

— Dar...

— Nu mă întrerupeți! să notez întîi în MARELE REGISTRU această cugetare a mea.

După ce stiloul ei scîrții o jumătate de minut, ridică fruntea:

— Întîmplarea uluitoare despre care începusem să... se opri, aruncîndu-i o privire semnificativă domnișoarei Hipnozia, care se ridică:

— Înțeleg! Nu vrei să vorbești în prezența mea. Mă voi duce...

— Nu uita, i-am zis, că trebuie să afli cît mai multe amănunte cu privire la «comoară», pentru noi!

— Și nu uita, răcni Ionică ridicîndu-se, că sîntem cu ochii pe tine! Și mai spuse cu glas scăzut: Jeni, te rog notează cuvintele mele, ca să rămînă.

După ce Cristina dispăru, și după ce Secretara-Coordonatoare îndeplini rugămintea lui Ionică, aflarăm că în timpul nopții dispăruse o parte din mecanismul orologiului din Turnul ȘTEFAN, o placă «de susținere» mare și grea.

— Ei bine, adăugă Jeni, după o pauză de efect, domnul Arapalea, care ne solicită sprijinul, zice că piesa furată este prevăzută cu...

— Cu?...

— Cu?...

— Nici un «cu-cu» și nici un cuc! Cu o mică gravură ce reprezintă o pi...

— Piramidă!

— Așî! O pisică, dar mai curînd o ve...

— Care Venezuelă? O VEVERIȚĂ, băieți, șefi, comisii și echipe!

Da, așa stăteau lucrurile, veverița revenise în actualitate. După ce ne mirarăm îndestul, întrebai:

— Dar de ce el. Arapalea se bizuie tocmai pe sprijinul nostru?

— Ar dori să se facă vîlvă cît mai puțină, și apoi consideră că sîntem întrucîtva legați de cazul acesta.

— Nu cumva-și închipuie că noi am sustras piesa? ridică Ionică glasul.

— Nu, cu toate că ar avea motive, că doar legitimația unuia dintre noi — a ta, Ionică! — a descoperit-o în Turn, acum două sau trei zile.

— Și acum, care e mișcarea următoare?

*

Ajutîndu-mă pe cît mă pricep de metoda reconstituirii, trebuie sa vă relatez scena de necrezut care se petrecea cam în același timp la gară. Ne amintim că într-acolo se îndreptase cu pași mari fachirul Okohoro, amăgit de *bilețelul* expediat de Ionică, prin intermediul unui puști de-a treia primară. Maestrul Okohoro nu era nici pe departe un imbecil, ba dimpotrivă, șiretenia lui era ca a vulpii. Pe la jumătatea drumului el se opri brusc. «Dar dacă e o capcană» zbîrnîi o idee în capul său. Se legănă nehotărît, de pe un picior pe altul. Văzu în stînga ușa unui birt, și intră.

— Una mică!

— Poftim? se miră fetișcana de la tejghea.

— Un șnaps!

— Nu pricep. Doriți să...?

— Ceva care să-mi dea idei și să-mi ardă gîtlejul...

— Să vă aduc niscaiva tăciuni?

— Șlibovitză! vorbi în fine mai lămurit fachirul, și după ce dădu totul pe gît, se decise: «Trebuie să risc! Mă duc la întîlnire!»

Și porni, accelerînd într-una pasul. Ne amintim bilețelul formulat cu atîta iscusință de Ionică Balica, îi dădea întîlnire «cineva» cu pălărie de pai, cu jiletcă gri și c-un ziar în mînă.

Hazardul, care uneori are atîta humor, plasase la bufetul gării tocmai în acel interval, în fața unei halbe cu bere proaspătă, un domn bătrîior, c-o pălărie veche «a la Maurice Chevalier» (toată lumea știe că acesta apărea în spectacole înfipt într-o pălărie de pai) care citea pașnic ziarul de dimineață și nu avea nici un chef să fie deranjat. E adevărat, nu purta jiletcă gri, ci haină gri, un gri changeant, așa cum au milioane de cetățeni, dar Okohoro consideră că la mijloc e numai o mică eroare de exprimare.

El îl ochi din prima clipă pe «omul său» și se îndreptă cu pași plini de speranță către el.

— Bună ziua, făcu pe un ton moale. Am răspuns cît am putut de repede invitației dumneavoastră!

— Com, com? făcu bătrînelul, mult uluit.

(VA URMA)

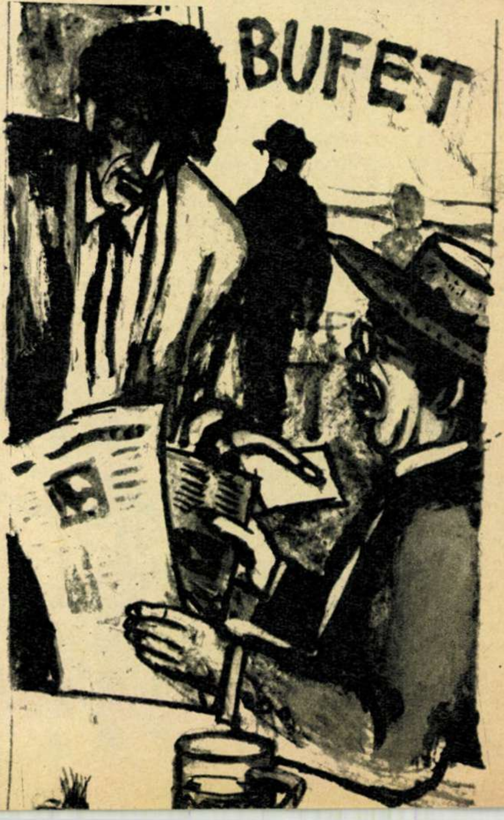

Fotbalistul ION DUMITRU VI SE DESTĂINUIE

Á MAI MULT?(2)

La echipa de pitici a Turbinei am fost primit cu dispensă de vîrstă (n-aveam nici 10 ani) și cu dispensă de statură (eram foarte... pitic și aveam coechipieri aproape de două ori cît mine).

Cum mi s-a făcut această favoare?

La joaca noastră, a aspiranților la un loc în formația de pitici, asista uneori și antrenorul echipei de seniori. Ne arunca cîte o minge și ne lansa provocarea: «Ia să vedem cine driblează mai mult?»

Şi driblam. Cît puteam. La un asemenea examen, avînd ca public întreaga echipă de seniori, am reuşit să păstrez mingea aproape un sfert de oră. Cînd am lăsat-o, eram leoarcă de transpirație, din cap și pînă în ciorapii care erau parcă muiați. Frînt de alergătură, de efort, m-am întins pe iarbă — abia mai suflam —, de unde m-am simțit, deodată, luat pe sus și aruncat în aer ca o minge. Erau cei mari, seniorii, care mi-au făcut această neașteptată dovadă de simpatie.

Scăpat din mîinile lor, am aflat că am fost primit în echipa de pitici. «Puştiul driblează de parcă ar avea mingea legată cu un şiret de picior» — a fost argumentul pe care antrenorul l-a folosit în fața magazinerului, care se cam codea să-mi dea și mie («prea e mic ăsta, dom'le») tenişi, chiloți, tricou, mă rog, echipament de fotbalist pitic legitimat.

Peste un an, am trecut la o altă echipă de pitici, mai puternică, aceea a Fabricii de confecții Bucureşti. Aici am jucat pînă în 1963. Pe mine însă mă obseda un singur nume: Rapid. Stadionul de lîngă şine, de la podul Grant, ajunsese un magnet care-mi atrăgea zilnic paşii într-acolo.

Ajunsesem să am spărtura mea în gardul de la Giuleşti — o și însemnasem cu cretă pe margine —, locul de unde îi admiram ore întregi pe «zeii» Rapidului.

După multe luni de stagiu *la gard, într-o bună zi—nu ştiu ce mi-a venit — l-am sărit ca pe o nimica, deşi avea vreo trei metri. Am nimerit la antrenorul echipelor de juniori şi de pitici Nicolae Cristescu. Fără multe vorbe, am fost pus la un examen de îndemînare cu mingea pe picior, pe cap...*

Din ziua aceea mi-am părăsit definitiv locul de observație de la gard.

Am fost primit la Rapid, clubul viselor mele.

(va urma)

(URMARE DIN PAG. 10)

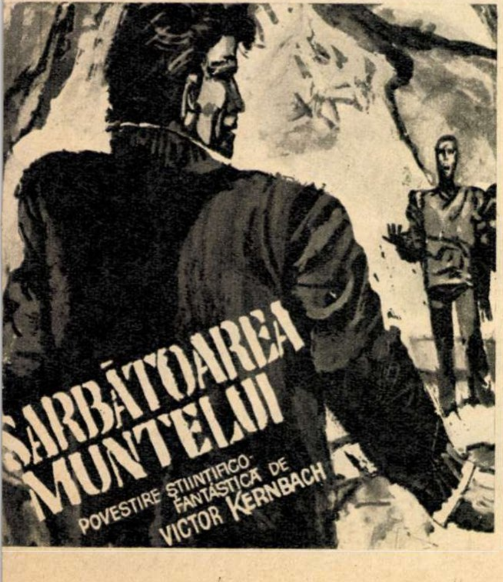
SĂRBĂTOAREA MUNTELUI
POVESTIRE ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ DE VICTOR KERNBACH

— Pricep! Deci n-am nici un merit!

— Ba ai, pentru că eşti apt, și judeci și singur. Chiar bine.

— Mulțumesc, sînteți amabil. Şi altceva?

— Lasă, îi spun eu! zise fata. Ştii ce-i aia cronoplastie?

— Nu ştiu, zise doctorandul, dar ştiind greceşte, deduc: operație plastică asupra... cum, voi corectați timpul?

— Da, zise un bărbat. Uneori e necesar.

— Aşa! zise atunci doctorandul. Şi eu crezusem că glumeai... Dar dacă totul e o înscenare?

Un zgomot surd răsună în peşteră şi brusc se făcu beznă. Tînărul întîi crezu că orbise. Îşi aminti că avea o lanternă în sac. Cotrobăi, o găsi în sfîrşit, o aprinse şi văzu că peştera era goală. Stinse lanterna ca să verifice un gînd care-l înspăimînta: nu cumva bolovanul a fost împins la loc, fiindcă ar fi trebuit să răzbată lumina de afară? Aprinse lanterna şi înaintă nesigur spre gura peşterii; abia acolo răsuflă uşurat: venise noaptea, ardeau stelele. Se întoarse şi se aşeză, rezemat în coate de «masa tăcerii», la care se vorbiseră atîtea lucruri de necrezut. Lepădase lanterna aprinsă alături. Într-un tîrziu zări o hîrtie pe piatra netedă a bolovanului asemuit cu o masă. Citi: «După ce-mi voi regăsi modelul poate că mă voi întoarce reală, Moira».

Numai SPORTUL n-a luat vacanță...

Cărțile, caietele, creioanele, tocurile, acuarelele și pensulele, ghiozdanele și servietele, precum și proprietarii tuturor acestora se află în vacanță. Un singur personaj face excepție: SPORTUL. Ca de obicei, nici de data aceasta dumnealui n-a luat vacanță. Ne-o dovedesc numeroasele scrisori sosite la redacție, în care autorii lor, pionieri și școlari din diverse localități, ne relatează desfășurarea unor interesante activități sportive în aceste zile de iarnă.

UN CAMPION PRINTRE VIITORII CAMPIONI

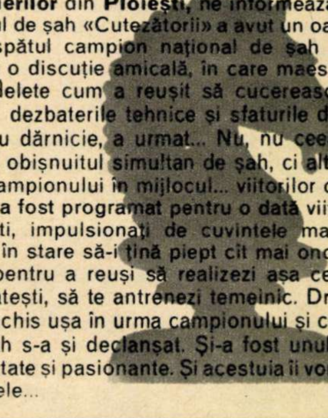

Subredacția noastră «**Tot înainte**», de la **Casa pionierilor** din **Ploiești,** ne informează că, nu de mult, cercul de șah «Cutezătorii» a avut un oaspete de seamă: proaspătul campion național de șah **Cornel Partaș.** După o discuție amicală, în care maestrul le-a povestit pe-ndelete cum a reușit să cucerească titlul suprem, după dezbaterile tehnice și sfaturile de rigoare împărțite cu dărnicie, a urmat... Nu, nu ceea ce credeți voi, adică obișnuitul simultan de șah, ci altceva: fotografierea campionului în mijlocul... viitorilor campioni! Simultanul a fost programat pentru o dată viitoare. Cînd micii șahiști, impulsionați de cuvintele maestrului, se vor simți în stare să-i țină piept cît mai onorabil cu putință. Dar pentru a reuși să realizezi așa ceva, musai să te pregătești, să te antrenezi temeinic. Drept care abia ce s-a închis ușa în urma campionului și concursul ad-hoc de șah s-a și declanșat. Și-a fost unul dintre cele mai disputate și pasionante. Și acestuia îi vor mai urma altele, și altele...

CROSUL DE IARNĂ

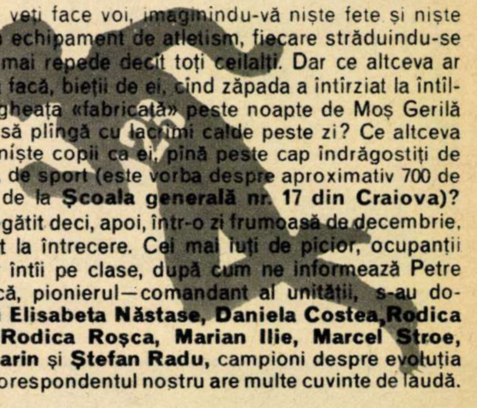

Brrr!... veți face voi, imaginîndu-vă niște fete și niște băieți, în echipament de atletism, fiecare străduindu-se să fugă mai repede decît toți ceilalți. Dar ce altceva ar putea să facă, bieții de ei, cînd zăpada a întîrziat la întîlnire iar gheața «fabricată» peste noapte de Moș Gerilă prindea să plîngă cu lacrimi calde peste zi? Ce altceva să facă niște copii ca ei, pînă peste cap îndrăgostiți de mișcare, de sport (este vorba despre aproximativ 700 de pionieri de la **Şcoala generală nr. 17 din Craiova)?** S-au pregătit deci, apoi, într-o zi frumoasă de decembrie, s-au luat la întrecere. Cei mai iuți de picior, ocupanții locurilor întîi pe clase, după cum ne informează Petre Andrușcă, pionierul—comandant al unității, s-au dovedit a fi **Elisabeta Năstase, Daniela Costea, Rodica Ciucă, Rodica Roşca, Marian Ilie, Marcel Stroe, Ionel Marin** și **Ştefan Radu,** campioni despre evoluția cărora corespondentul nostru are multe cuvinte de laudă.

TURIŞTII SE... ORIENTEAZĂ

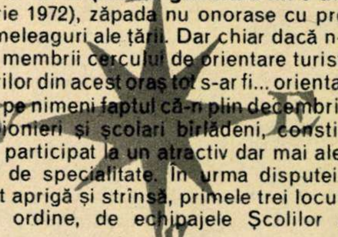

Pînă la data la care am primit scrisoarea pionierei Carmen Jianu de la **Şcoala generală nr. 9 din Bîrlad** (22 decembrie 1972), zăpada nu onorase cu prezența ei nici aceste meleaguri ale țării. Dar chiar dacă n-ar fi fost așa, ci altfel, membrii cercului de orientare turistică de la Casa pionierilor din acest oraș tot s-ar fi... orientat. Așa că n-a surprins pe nimeni faptul că-n plin decembrie, aproape 100 de pionieri și școlari bîrlădeni, constituiți în 9 echipaje, au participat la un atractiv dar mai ales folositor concurs de specialitate. În urma disputei care se zice că a fost aprigă și strînsă, primele trei locuri au fost ocupate, în ordine, de echipajele Școlilor generale nr. 9, 2 și 4.

*

Cărțile, caietele, creioanele... toți și toate au luat vacanță. Numai SPORTUL nu! Și asta este cît se poate de bine. Și pentru el, dar mai ales pentru cei care-l practică.

ANCHETA
ȘI
CONCURSUL
TOTAL
„ARHIVA DE AUR“

Stimate cititor,

Ai urmărit cu atenție nr. 1 al revistei «Cutezătorii»? Atunci ești gata să participi la ancheta și concursul total lansat de redacția noastră!

CE TREBUIE SĂ FACI?

Să recitești nr. 1 din acest an al «Cutezătorilor» (pag. 8-9) unde vei găsi fișa «Arhivei de aur». **După ce ai desprins-o din revistă, completeaz-o cu multă atenție, dar nu înainte de a citi indicațiile cuprinse în pagina 7 a aceluiași număr. Vei observa, astfel, că unele răspunsuri pe care trebuie să le dai cer să-ți pui în joc toată fantezia, inventivitatea și inteligența, iar altele îți solicită capacitatea de autocunoaștere. Fișa pe care ai scris răspunsurile, împreună cu paginile anexate cuprinzînd o creație personală din domeniul în care ai aptitudini — știință și tehnică — poezie, literatură, desen, foto — le vei trimite pe adresa:** «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea: «Arhiva de aur».

MARI PREMII

Redacția «Cutezătorii» oferă participanților la concurs numeroase premii: excursii în țară și peste hotare, magnetofoane, biciclete, aparate de radio.

În ce constă marele premiu? Dar premiile excepționale?

Despre acestea citiți relatări în numerele viitoare.

Pentru orice lămuriri adresați-vă revistei noastre punînd pe plic mențiunea «Arhiva de aur».

Într-una din sălile Bibliotecii Academiei R.S.R., pot fi consultate fișele «Arhivei de aur Cutezătorii» ediția întîi (1971).

TABLETA LUI EMIL

PRIMUL „DAR“ PE 1973

— La mulți ani, Emile! Uite o scrisoare pe care ți-o fac cadou pe 1973.

Cînd Olguța îmi dă o scrisoare cu aerul ăsta, neapărat ceva nu e în regulă.

Scrisoarea, semnată «Iolanda Dima, Slatina» **m-a făcut să mi se zbîrlească părul în cap. Vă prezint, spre exemplificare, cîteva fragmente.**

«Am niște colegi foarte răi, cît se poate de obraznici, invidioși, răutăcioși, bătăuși, fumează și sînt ceva de speriat. Băieții cu pricina pentru care atît clasa cît și școala trebuie să lase capul în jos sînt: Dorin Cheie, Florin Gabrian, Cristian Salea și Alexandru Manea, toți elevi în clasa a V-a a Școlii generale nr. 7 din Slatina.

Cheie vine și-mi bagă degetele în gît, iar cînd protestez începe să mă izbească cu pumnii. Gabrian mă bate, îmi mănîncă mîncarea și-mi azvîrle planșele pe geam. Manea mă poreclește și vorbește urît cu mine.»

Urît, băieți! Mai ales că Iolanda a fost și bolnavă și voi știți bine acest lucru.

Nici n-a apărut bine articolul cu incorigibilii băiețași din Roman că uite, altă reclamație împotriva băieților. Și gravă!

E clar că eu țin cu băieții și de aceea nici de astă dată nu pot crede că prietenii mei din Slatina ar fi făcut asemenea lucruri. De aceea, îi rog pe băieții al căror nume l-am citat în acest articol să-mi scrie, ca să aflu și punctul lor de vedere. Aștept!

Emil

1. Talpice de lemn, 2. Placa de lemn, mai groasă decît tălpicea, și care se prinde de aceasta cu ajutorul cleiului pentru lemn și a cuielor. 3. Profil din tablă groasă, care se prinde cu ajutorul șuruburilor (4) de placă (2); 5. Carena din lemn, prinsă de tălpice și care ajută la direcționarea săniuței; 6. Ax asigurat cu piulițe (7) și care trece prin tijă (8) fără a fi prins însă rigid de ea; 9. Rulment radial-axial fixat de săniuță și prins cu o pană de tijă (8); 10. Ghidon;

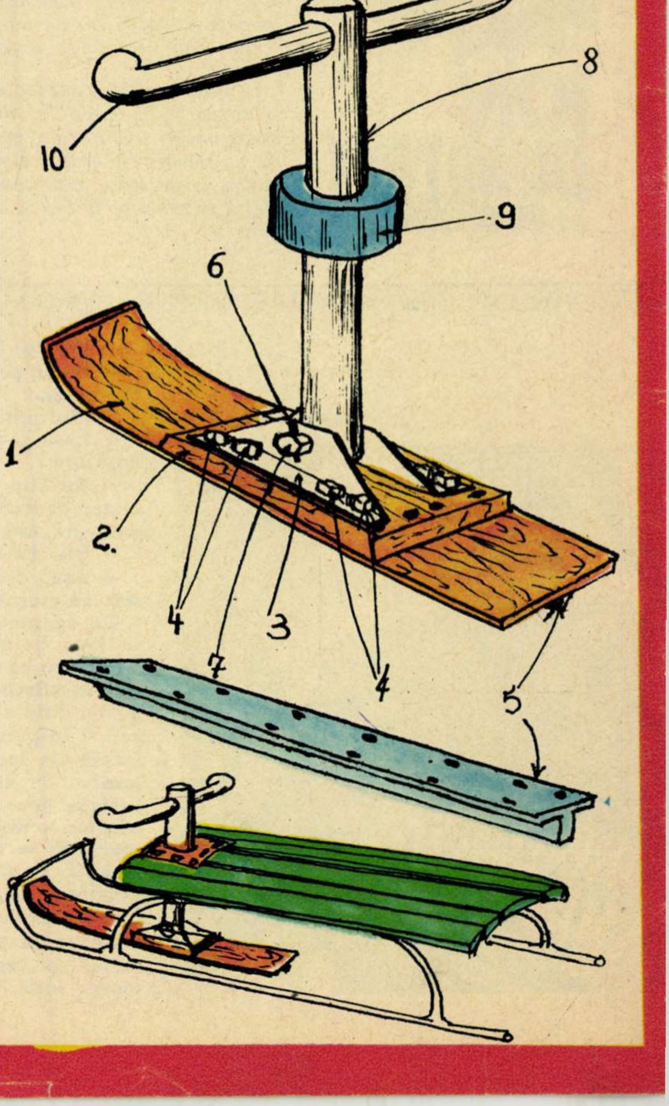

CORESPONDAȚI CU NOI • CORESPONDAȚI CU NOI •

• Ion C. BOSNEANU, clasa a VII-a, Ticleni, județul Gorj.

• D. PURCĂRESCU, com. Măceșu de Jos, satul Șăpata, județul Dolj.

• M. GHERMAN, satul Beleghet, comuna Agăși, județul Bacău.

• NICA CONST, comuna Berzeni, județul Vaslui.

• VIOREL ANGHEL, comuna Tughin, județul Dolj.

• ANDREI DODITA, str. Tecucel nr. 38, județul Galați; Tecuci.

• MIHAI COMAN, satul Stăncești, com Vadu Pașii, județul Buzău.

• IOAN POL, Tirimia nr. 198, județul Mureș.

• GEORGE ZAHIU, Ploiești, str. M. Basarab nr. C7, județul Prahova.

POȘTA Olguței

În primul rînd, doresc ca pe această cale să mulțumesc tuturor prietenelor mele care mi-au trimis felicitări cu prilejul Anului Nou. La rîndul meu, le urez și eu multă sănătate, fericire și succes la învățătură!

ANETA POPA — Turda. «Visul meu este să ajung mecanic de locomotivă Diesel. Ce trebuie să fac pentru a-mi îndeplini dorința?» *Dragă prietenă, din cîte cunosc eu, la această meserie nu sînt admise fetele. Dar tu de abia ești în clasa a V-a și cine știe, poate peste 2—3 ani va exista această posibilitate.*

CLAUDIA ȘTEFĂNESCU — Slobozia, Ialomița. «Dragă Olguța, te rog să mă scoți dintr-o mare încurcătură. Din neatenția mea o față de masă lăsată într-un lighean puțin ruginit s-a pătat». *Nu-ți face griji. Iată o metodă de scoaterea petelor provocate de rugină. Se întinde pînza pătată de rugină deasupra unei cești cu apă caldă, se îmbibă bine cu zeamă de lămiie caldă, după care se limpezește cu apă rece. După această operație punem pe deasupra o cîrpă umedă, peste care dăm cu fierul de călcat încins.*

VIOLETA C. PODOLENI — Neamț. *Sfatul meu este să te adresezi unui medic endocrinolog care-ți poate indica tratamentul corespunzător.*

CORNELIA SAVA, Pietrosu-Iași. *Atît pentru tine, dragă Cornelia, cît și pentru foarte multe prietene ale mele, vă pun la dispoziție adresa care vă interesează: Radioteleviziunea Română, București, Calea Dorobanți nr. 191, Sectorul 1, pentru emisiunea «Steaua fără nume».*

CRENGUȚA ȘINDRILARU — Roman. *Îți mulțumesc pentru sugestiile făcute. In numărul viitor, la pagina fetelor, vei găsi un model de rochie și de sarafan din stofuliță.*

Olguța

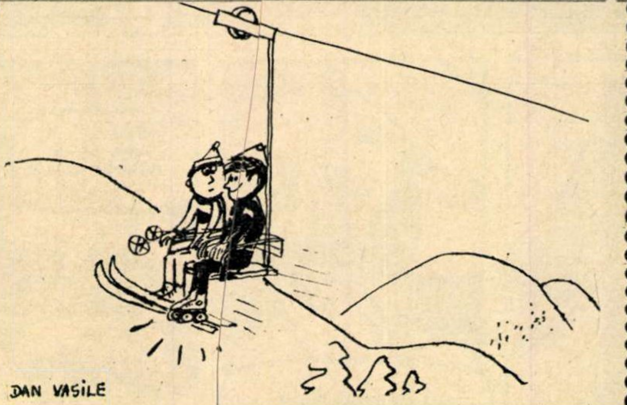

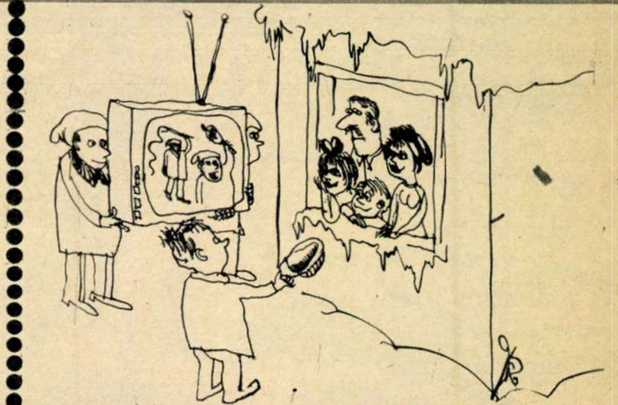
Desen: VASILE CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

NATURA SÎNTEM NOI

(URMARE DIN PAG. 6)

acționare asupra proceselor de geneză a noxelor sau prin neutralizarea lor — spunea profesorul emerit George Bărănescu, președintele Comisiei pentru combaterea poluării mediului a Academiei R.S. România — este necesară analiza amănunțită a proceselor tehnologice folosite în cadrul fiecărei uzine, a proceselor din motoarele termice și din instalațiile de ardere, a procedeelor și instalațiilor de reținere a reziduurilor poluante. Cunoașterea celor enumerate permite elaborarea unei soluții optime pentru combaterea poluării mediului, ierarhizarea eforturilor îndreptate în această direcție, ținînd seama de toxicitatea noxelor, de gradul de poluare, de dezvoltarea în perspectivă a industriilor, a transportului, a instalațiilor energetice, de prezența elementului uman».

Așadar, la fapte: în aer, pe sol, în mări — război cu poluarea!

PIONIERIA RĂSPUNDE: PREZENT!

Combaterea poluării nu epuizează mijloacele de ocrotire a mediului înconjurător. Sutele de specii ale faunei și florei dispărute de-a lungul secolelor, înainte de apariția trăsurii fără cai, n-au fost victime ale poluării, ci ale lăcomiei și nepăsării.

ABC-ul ecologiei este conținut, cu siguranță, în cadrul de norme ale oamenilor. Iar cunoașterea unui alfabet, oricare ar fi el, începe cu învățarea primelor litere.

În lupta nobilă pentru ocrotirea naturii în țara noastră, pionieria a găsit un generos cîmp de afirmare pentru minunatele ei valori etice. Marea acțiune «Un pionier, un pom, o floare» a primit deplin consacrarea tradiției. În programele de activități ale detașamentelor și unităților, secțiuni importante vizează activități de protejare a mediului înconjurător: îngrijirea parcurilor și a grădinilor publice, amenajarea spațiilor verzi, a terenurilor pentru joc și recreere, ocrotirea plantelor declarate monumente ale naturii, pregătirea adăposturilor pentru iernarea păsărilor, descoperirea de noi exemplare ale florei în timpul drumețiilor și multe altele. Nu de mult, onorat de prezențe prestigioase, a avut loc în orașul Victoria primul simpozion al micilor ecologi desfășurat sub genericul «Ocrotind natura, ocrotim viitorul omului», despre care revista și-a informat pe larg cititorii în numărul precedent.

«Proiectul de norme ale vieții și muncii comuniștilor, ale eticii și echității socialiste» conferă un înalt grad de noblețe luptei pentru ocrotirea naturii:

Comuniștii, tineretul revoluționar al țării trebuie să manifeste o grijă permanentă pentru protejarea pămîntului, apelor, pădurilor, a tuturor avuțiilor și frumuseților naturale ale patriei, să lupte hotărît împotriva degradării mediului ambiant.

Considerîndu-se cu mîndrie încadrați în rîndurile tineretului revoluționar al țării, **purtătorii cravatelor roșii cu tricolor vor acționa cu dăruire si cutezantă ca scutieri ai naturii, participînd în spiritul cuvintelor responsabil angajante** Pionier în fiecare clipă, **la conservarea resurselor de bogăție și frumusețe, la consolidarea echilibrului mediului înconjurător ai cărui beneficiari vor fi, împreună cu plaiurile acestui pămînt, ei înșiși.**

Cutezătorii **2**

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI-CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: LUCIA SICOMAȘ

Karyta

NOILE ISPRAVI ALE LUI

Dan BUZDUGAN

1

Scenariu:
DUMITRU
ALMAȘ

Desene:
VINTILĂ
MIHĂESCU

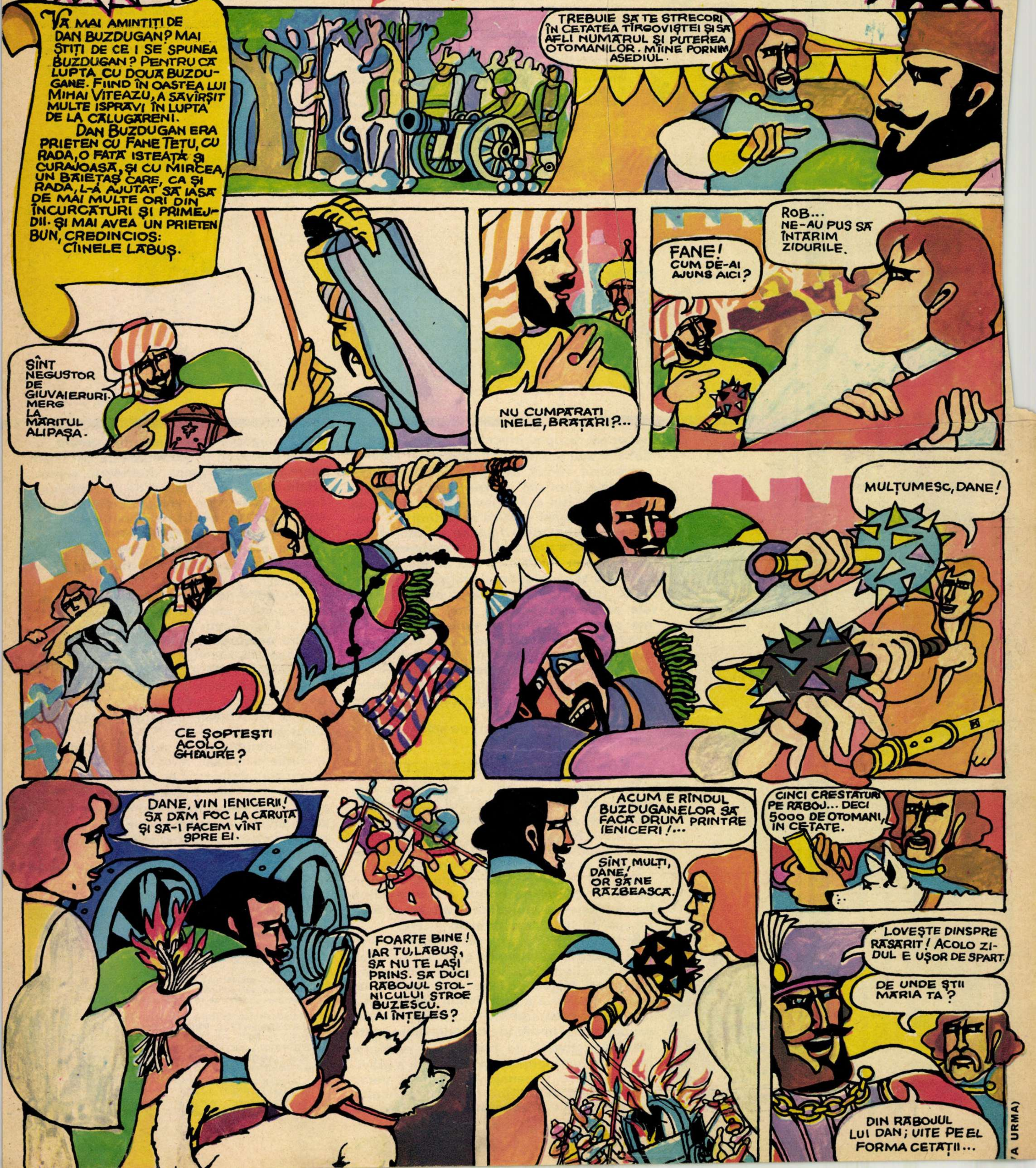
VA MAI AMINTIȚI DE DAN BUZDUGAN? MAI ȘTIȚI DE CE I SE SPUNEA BUZDUGAN? PENTRU CA LUPTA CU DOUA BUZDUGANE. FIIND ÎN OASTEA LUI MIHAI VITEAZU, A SAVÎRȘIT MULTE ISPRAVI ÎN LUPTA DE LA CALUGARENI.
DAN BUZDUGAN ERA PRIETEN CU FANE ȚEȚU, CU RADA, O FATA ISTEAȚA ȘI CURAJOASA, ȘI CU MIRCEA, UN BAIETAȘ CARE, CA ȘI RADA, L-A AJUTAT SA IASA DE MAI MULTE ORI DIN ÎNCURCATURI ȘI PRIMEJDII. ȘI MAI AVEA UN PRIETEN BUN, CREDINCIOS: CÎINELE LABUȘ.
TREBUIE SA TE STRECORI ÎN CETATEA TÎRGOVIȘTEI ȘI SA AFLI NUMARUL ȘI PUTEREA OTOMANILOR. MÎINE PORNIM ASEDIUL.
SÎNT NEGUSTOR DE GIUVAIERURI. MERG LA MARITUL ALIPAȘA.
NU CUMPARAȚI INELE, BRAȚARI?...
FANE! CUM DE-AI AJUNS AICI?
ROB... NE-AU PUS SA ÎNTARIM ZIDURILE.
CE ȘOPTEȘTI ACOLO, GHIAURE?
MULȚUMESC, DANE!
DANE, VIN IENICERII! SA DAM FOC LA CARUȚA ȘI SA-I FACEM VÎNT SPRE EI.
FOARTE BINE! IAR TU, LABUȘ, SA NU TE LAȘI PRINS. SA DUCI RABOJUL STOLNICULUI STROE BUZESCU. AI ÎNȚELES?
ACUM E RÎNDUL BUZDUGANELOR SA FACA DRUM PRINTRE IENICERI!...
SÎNT MULȚI, DANE! OR SA NE RAZBEASCA.
CINCI CRESTATURI PE RABOJ... DECI 5000 DE OTOMANI, ÎN CETATE.
LOVEȘTE DINSPRE RASARIT! ACOLO ZIDUL E UȘOR DE SPART.
DE UNDE ȘTII MARIA TA?
DIN RABOJUL LUI DAN; UITE PE EL FORMA CETAȚII...
A URMA)

Cutezătorii

3

JOI, 18 IANUARIE
1973, ANUL VII (278)
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

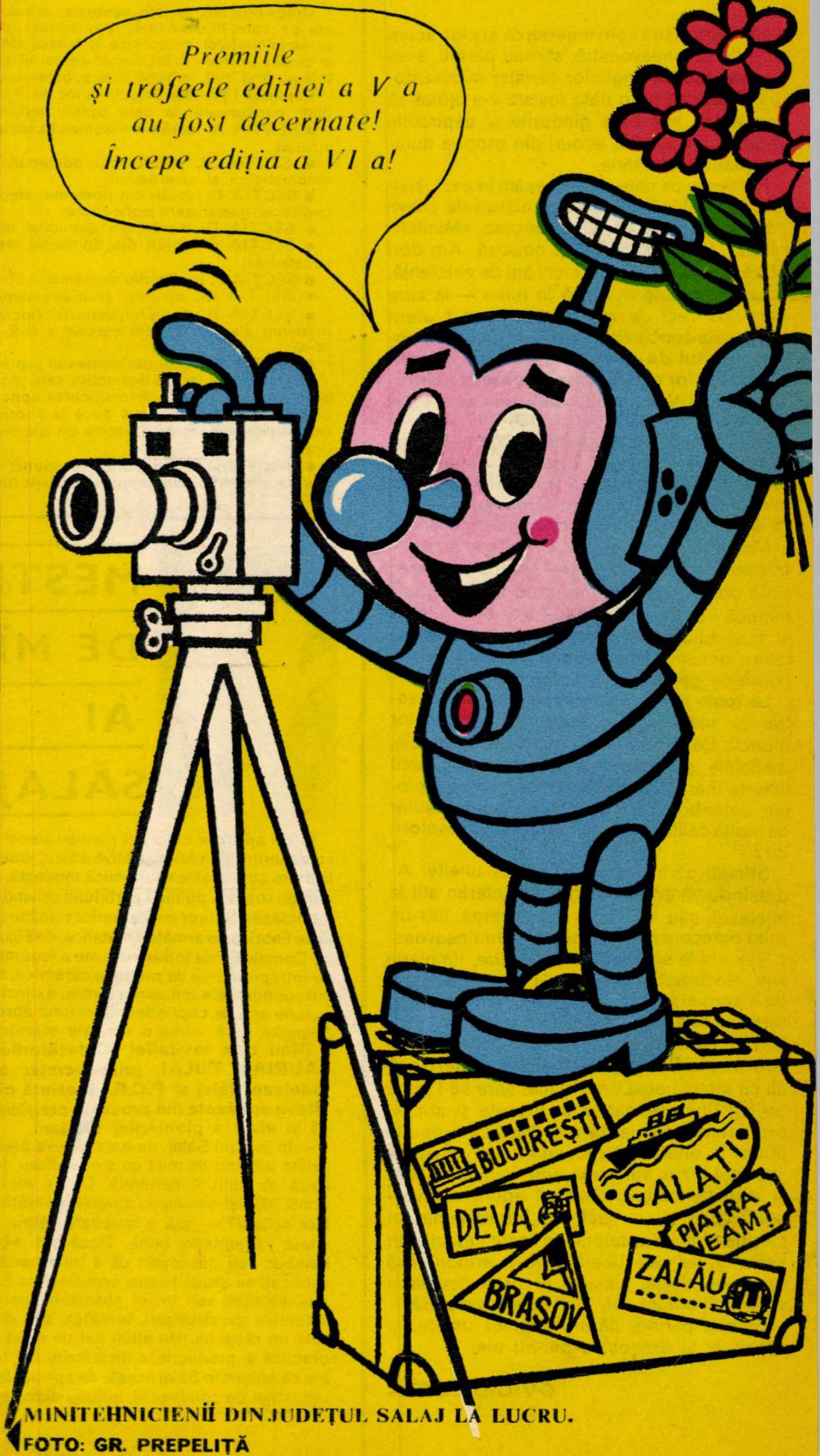
Premiile
și trofeele ediției a V a
au fost decernate!
Începe ediția a VI a!
BUCUREȘTI
GALAȚI
DEVA
PIATRA NEAMȚ
BRAȘOV
ZALĂU

MINITEHNICIENII DIN JUDEȚUL SALAJ LA LUCRU.
FOTO: GR. PREPELIȚĂ

SCRISOARE PE ADRESA PĂRINȚILOR

DĂRUIȚI COPIILOR UNELTE

Ne mărturisim convingerea că și pînă acum privirile dumneavoastră, stimați părinți, s-au aplecat asupra paginilor revistei «Cutezătorii». Poate că nu o dată revista v-a ajutat să cunoașteți mai bine gîndurile și aspirațiile copiilor, v-a readus ecouri din propria dumneavoastră copilărie.

Rîndurile pe care vi le adresăm în exclusivitate apar, după cum vedeți, alături de cîteva pagini dedicate marelui concurs «Minitehnicus», inițiat de redacția noastră. Am dori să vă spunem că, după cinci ani de existență, această acțiune — unică în lume — la care participă zeci de mii de copii, ne-a oferit principala concluzie că **posibilitățile, talentul, spiritul de inițiativă, energia și consecvența lor sînt surprinzătoare și nelimitate.** Datorită muncii în atelierele de creație tehnică, un număr impresionant de pionieri și-au îmbogățit considerabil bagajul de cunoștințe în domeniul fizicii, al chimiei, al matematicii, înregistrînd frumoase rezultate la admiterea în școlile profesionale, în liceele de specialitate și în cele de cultură generală.

Mai mult: lucrul zilnic cu unelte și scule — adesea făurite de ei înșiși — pentru realizarea unui obiect, cu un anumit grad de dificultate tehnică i-a influențat în cel mai bun înțeles al cuvîntului, le-a creat conștiința propriei valori umane, le-a înrîurit în mod fericit conduita generală.

La toate acestea se adaugă bucuria creației și, mai mult, a aprecierii rezultatelor muncii. Ce altceva sînt diplomele, brevetele, medaliile și trofeele «Minitehnicus» decît înainte mergătoarele acelor brevete și diplome autentice care se acordă specialiștilor cu înaltă calificare, inventatorilor și inovatorilor?

Stimați părinți, dăruiți copiilor unelte! Adresîndu-vă acest îndemn, ne referim atît la înțelesul său direct — înzestrarea într-un grad oarecare a fiului sau fiicei dumneavoastră cu scule simple de lăcătușărie, tîmplărie sau electrotehnică — cît și la sensul mai larg, de a sprijini viguros fireasca dorință a oricărui copil de a făuri ceva util cu mîinile sale. Însoțiți pilduitoarele dumneavoastră referiri la copilăria lui Edison, a lui Vlaicu sau a lui Coandă cu întemeierea unui climat care să-l pună pe fiul dumneavoastră în plăcuta și atît de profitabila situație de a-și încerca propriile puteri în diferite meșteșuguri. Mai devreme sau mai tîrziu, vor urma note îmbucurătoare la diferite materii, un simț sporit al autocontrolului și — dacă nu întotdeauna un certificat de inventator — în toate cazurile un semafor de cale liberă spre o armonioasă realizare civică, umană și profesională a viitorului om matur, fiul dumneavoastră.

Stimați părinți, dăruiți copiilor unelte, și dăruiți-le și dragostea pentru ele.

OVIDIU ZOTTA

Ce e nou la „Minitehnicus"? Start în cea de a VI-a ediție! *

Dragi prieteni, în linii generale, regulamentul este cel pe care îl cunoașteți din edițiile anterioare. În urma anchetelor întreprinse în tabăra «Minitehnicus» și cu alte prilejuri în tot cursul anului 1972, unele capitole au fost însă îmbunătățite substanțial.

Capitolul I prevede 9 secții în loc de 7! Iată lista secțiilor concursului la care puteți participa în 1973:

- **SECȚIA A**: lucrări din domeniul radioului și televiziunii;
- **SECȚIA B**: lucrări din domeniul electronicii, automatizării și ciberneticii;
- **SECȚIA C**: lucrări din domeniul electronicii, mecanicii și mecanizării agriculturii;
- **SECȚIA D**: lucrări din domeniul modelismului;
- **SECȚIA E**: lucrări din domeniul machetelor de construcții;
- **SECȚIA F**: lucrări din domeniul jucăriilor;
- **SECȚIA G**: aparate și instrumente didactice;
- **SECȚIA H**: Atelierul fanteziei (lucrări din orice domeniu ale elevilor din clasele a II-a, a III-a și a IV-a);
- **SECȚIA I**: lucrări din domeniul protecției muncii.

Fiecare secție își are distincțiile sale. Astfel, pe lîngă avantajele oferite prin diversificarea concursului, modificarea amintită mai sus duce la sporirea șanselor oricărui concurent de a obține un premiu sau o distincție.

- În articolul 3, punctul a, se spune: «Cîștigătorii marilor premii și concurenții ale căror lucrări au fost premiate și suscită interesul juriului republican își vor susține lucrările la cererea acestuia.»

În ediția 1972, un mare număr de minitehnicieni premiați și-au susținut lucrarea în fața juriului. Ei au trecut o probă teoretică, una practică, după care și-au susținut lucrarea proprie. Au fost cazuri în care cunoștințele celor examinați s-au prezentat sub nivelul lucrărilor prezentate. Lucrările lor au fost respinse, considerîndu-se că nu sînt opera celor desemnați ca autori.

Prin urmare, atenție nu numai la lucrare, ci și la pregătirea generală teoretică și practică!

În unele județe, cum ar fi Brașov, Hunedoara, Timiș, susținerea lucrărilor destinate concursului s-a făcut, în forma amintită, începînd de la nivelul detașamentului și pînă la faza județeană. În felul acesta s-a asigurat participarea la fazele finale a unor concurenți bine pregătiți.

- O nouă prevedere a regulamentului precizează: «Nu se admite participarea la concurs decît pe baza brevetelor oficiale publicate în «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor» — pentru fiecare concurent cîte un brevet. Nici o altă formă de brevet nu este valabilă pentru înscrierea și participarea la concurs.»

În ce privește colectivele (formate din maximum șase persoane) regulamentul prevede că fiecare membru al colectivului trebuie să completeze cîte un brevet. Brevete colective nu există.

Brevetele vor apărea astfel: în «Racheta cutezătorilor» nr. 1 (ianuarie) și nr. 4 (aprilie), iar în «Cutezătorii», în a doua jumătate a lunilor ianuarie și aprilie 1973.

Brevetele apărute în ianuarie a.c. vor trebui trimise Consiliului județean al Organizației pionierilor pe teritoriul căruia vă aflați pînă la data de 15 martie 1973. Cele care vor apărea în aprilie vor putea fi expediate pe adresa Consiliului județean pînă la 15 mai.

Între 15 mai și 1 iunie Consiliile județene ale Organizației pionierilor vor trimite la redacția revistei «Cutezătorii» brevetele primite spre autentificare.

Expozițiile județene se organizează între 15 și 30 iunie.

Pînă la 25 iunie, consiliile județene vor completa formularul tip «Cutezătorii», pe care îl vor trimite apoi redacției pînă la 30 iunie 1973.

Pe baza situației statistice cuprinse în acest formular vor fi desemnate județele cîștigătoare ale trofeelor «RACHETA CUTEZĂTORILOR», «RACHETA SATELOR» și «RACHETA FETELOR».

(continuare în pag. 15)

MEȘTERII DE MÎINE AI SĂLAJULUI

În cei aproape cinci ani care au trecut de la reorganizarea teritorial-administrativă a țării, județul Sălaj, pornit la drum cu o zestre economică modestă, a beneficiat din plin de roadele politicii partidului privind dezvoltarea armonioasă a tuturor meleagurilor românești. Reprezentată de Fabrica de armături metalice, de Filatura de bumbac, de Complexul de industrializare a legumelor și fructelor, de Întreprinderea de produse ceramice, de numeroasele întreprinderi ale industriei locale, extinzîndu-și cu repeziciune aria de cuprindere în viitorul apropiat, **industria** Sălajului va fi mîine o realitate economică viguroasă.

Dînd curs invitației «Cutezătorilor», tovarășul LAURIAN TULAI, prim-secretar al Comitetului județean Sălaj al P.C.R., prezintă cititorilor noștri cîteva secvențe din procesul pregătirii pentru muncă și viață a pionierilor sălăjeni.

— În județul Sălaj, ne-a spus tovarășul prim-secretar, exista pînă nu de mult un singur liceu de specialitate și nouă de cultură generală. Dintre elevii acestora din urmă, 30% își continuau studiile în învățămîntul superior. Dar ceilalți? — iată o întrebare căreia i-am găsit deja cîteva răspunsuri bune. Dacă veți vizita Filatura de bumbac veți descoperi că a treia parte din muncitorii calificați au studii liceale complete; la Fabrica de armături metalice veți întîlni absolvenți de liceu lucrînd în meseriile de strungari, turnători sau modelari. Acesta este un răspuns. Un altul, dat de noua orientare, către practică și producție, a învățămîntului din țara noastră, are ca suport în Sălaj liceele de specialitate — economic, industrial de construcții, industrial minier, pedagogic — și școlile profesionale — de artizanat, pentru construcții de mașini — care, oferind copiilor posibilități reale de orientare și opțiune profesională, asigură totodată cadrele necesare dezvoltării județului.

Industrializarea, progresul economic, dezvoltarea multilaterală reclamă specialiști în absolut toate compartimentele de activitate, cu atît mai mulți și mai buni, cu cît ritmurile înaintării sînt mai mari. Pentru județul nostru, cincinalul prevedea 12 500 locuri de muncă; în decurs de doi ani, doar în orașul Zalău au fost create 5 000! Iată două cifre care sînt îndeajuns de grăitoare ca să nu mai necesite comentarii. Noile unități de producție — fabrica de conductori emailați, o fabrică de fitinguri, una de materiale izolatoare, alta de mobilă, o nouă filatură etc. — care vor intra în funcțiune pînă la sfîrșitul, înainte de termen, al cincinalului, vor oferi tinerilor alte cîteva mii de locuri de muncă, încadrate într-o gamă largă de meserii și specialități. Este de la sine înțeles că pentru asigurarea forței de muncă reclamată de perspectivele dezvoltării județului, vom mări și diversifica posibilitățile de cuprindere a tinerilor în cadrul diferitelor forme de calificare la locul de muncă.

Treptele uceniciei pot fi parcurse însă chiar mai devreme, școala este deopotrivă **lăcaș de învățătură și de muncă**. Iată un exemplu: extinzînd fabricația covoarelor, celor 400 lucrătoare vor trebui să li se alăture pînă la finele acestui an încă 600, motiv pentru care activitatea tehnico-productivă din școli a asimilat, pentru fete, meseria de țesător de covoare. Exemplele pot continua. Este un lucru firesc acesta: investiția de muncă încorporată în condițiile materiale ale rețelei de învățămînt — între 1961 și 1972 în Sălaj au fost construite 348 săli de clasă și 71 laboratoare — nu va putea fi «amortizată» de beneficiarii săi decît într-un singur fel: **pregătindu-se pentru muncă.**

Îmi este cu deosebire plăcut să menționez în această ordine de idei marea mișcare tehnică a pionierilor numită «Minitehnicus», inițiată acum cinci ani de «Cutezătorii», care s-a dovedit a fi nu numai un minunat cadru de manifestare și chiar de testare a pasiunilor și aptitudinilor copiilor, dar și o adevărată școală a alegerii viitoarelor meserii, a muncii practice cu rezultate concrete.

Avem toată încrederea în meșterii de mîine ai Sălajului.

AGENDA MINITEHNICUS

TROFEELE ȘI PREMIILE CELEI DE A V-A EDIȚII AU AJUNS LA DESTINAȚIE!

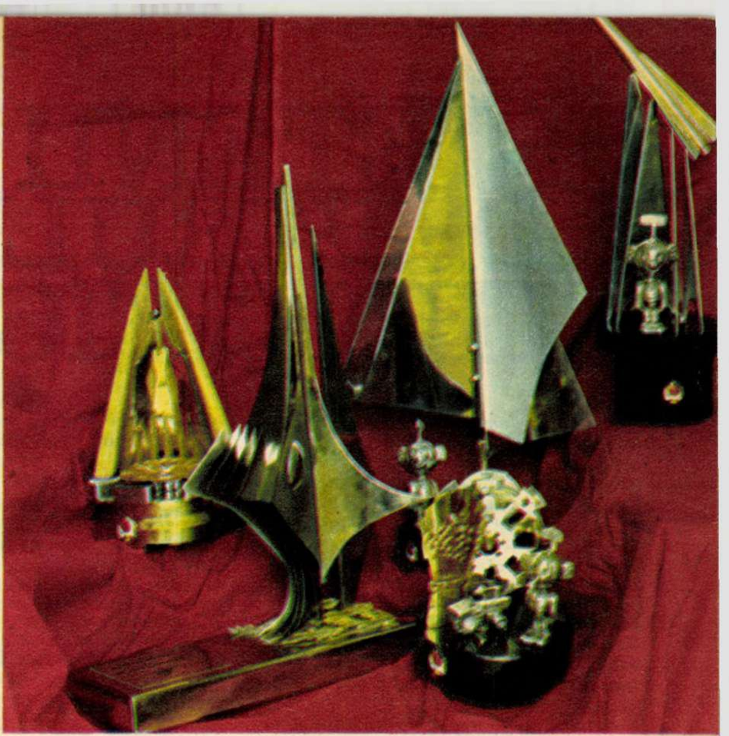

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

GALAȚI : TROFEUL „ANULUI 2000“

În uriașa sală a Palatului Sporturilor din Galați, a avut loc o frumoasă festivitate în cadrul căreia a fost decernat trofeul «Anul 2000». La această manifestare au luat parte 2 700 de pionieri și școlari din municipiul și județul Galați.

În prezidiul adunării au luat loc: tovarășul Constantin Dăscălescu, membru al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului județean Galați al Partidului Comunist Român. tovarășul Virgiliu Radulian. președinte al Consiliului Național al Organizației pionierilor, adjunct al Ministrului educației și învățămîntului, membri ai biroului Comitetului județean Galați al Partidului Comunist Român, activiști ai Organizației pionierilor, comandanți-instructori. părinți, pionieri.

Cuvîntările rostite au prilejuit o fierbinte manifestare de dragoste și devotament a **pionierilor gălățeni pentru patrie, pentru Partidul Comunist** Român, **pentru secretarul general al Partidului Comunist Român**,tovarășul Nicolae Ceaușescu.

După înmînarea premiilor Minitehnicus și a trofeului care a fost făcută de către tovarășul Iuliu Furo, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației pionierilor, a urmat un bogat program artistic pregătit de pionierii gălățeni.

ILFOV:TROFEUL „RACHETA SATELOR“

Pentru a doua oară consecutiv, pionierii din județul Ilfov au obținut importantul trofeu Minitehnicus «Racheta satelor».

Înmînarea trofeului a prilejuit o impresionantă manifestare a pionierilor din satele și orașele județului.

Adunarea a avut loc la Casa de cultură a sindicatelor din municipiul București.

Oaspete de onoare al adunării a fost tovarășul Gheorghe Marinescu, secretar al Comitetului județean Ilfov al Partidului Comunist Român.

Înmînarea premiilor, medaliilor și a trofeului a fost făcută de tovarășa Elena Poparad, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației pionierilor.

După înmînarea premiilor și a trofeului a urmat un bogat program artistic susținut de pionierii ilfoveni, precum și o gală de filme pionierești.

Oaspeții au avut prilejul să admire și lucrările premiate, într-o expoziție anume organizată.

ȘI DE BREVETUL TĂU DEPINDE CA TROFEUL MINITEHNICUS SĂ POPOSEASCĂ LA...

BREVET

ELEVUL .... **DIN LOCALITATEA** ....
JUDEȚUL .... **ȘCOALA** .... **CLASA** .... **A PARTICIPAT**
LA CONCURSUL MINITEHNICUS 1973, LA SECȚIA .... **CU CONSTRUCȚIA**
....
I SE ACORDĂ BREVETUL DE PARTICIPANT. **PREȘEDINTE**
DATA ....

PRIETENII ADEVĂRULUI ȘTIINȚIFIC

Dacă stăm strîmb și judecăm drept, trebuie să admitem că alegerea subiectului pentru acest reportaj a fost dictată de criterii pur subiective; activitatea oricăruia dintre cercurile care ființează la Școala generală din comuna Buciumi, județul Sălaj — de biologie, de arte plastice, de pirogravură, de matematică etc. — putea fi, în egală măsură, obiectul interesului nostru. Ne-am oprit la cercul științific al fizicienilor și chimiștilor, găsind opțiunii noastre două motivări ad hoc: este cel mai tînăr cerc (de vîrsta unui trimestru) și se numește «Prietenii adevărului».

Înființat anul trecut, la sfîrșitul lunii octombrie, cercul are menirea să îmbrace într-o formă organizată preocupări mai vechi ale pionierilor și școlarilor. Interesați să aprofundeze, dincolo de manual, cunoștințele căpătate în timpul lecțiilor, să urmărească, la scara laboratorului, desfășurarea fenomenelor naturale de la cauză la efect, să învețe a extrage din multitudinea de argumente posibile pe cele riguros științifice, tinerii fizicieni și chimiști fac, în fapt, primii pași pe drumul cercetării științifice.

Frumoase aspirații, dar care le sînt, concret, preocupările? veți întreba. Să ascultăm în primul rînd răspunsul conducătorilor cercului, profesorii Dumitru Moraru și Nicolae Țap:

«Împărțiți în patru grupe, cei șaizeci de membri ai cercului sînt elevi ai claselor V—X. Activitatea se desfășoară în conformitate cu planul tematic aprobat de membrii cercului la prima ședință, de organizare. Se comunică tema și bibliografia, se analizează detaliat din punct de vedere teoretic, în cadrul unui colocviu la care participă membrii și conducătorii cercului, fenomenul care urmează a fi studiat. Începe apoi faza experimentărilor, a construirii aparatelor și dispozitivelor necesare. După efectuarea primei experiențe demonstrative, după repetarea ei, pe grupe sau individual, de către toți membrii cercului, se fac demonstrații în fața colegilor, a invitaților și, la căminul cultural din comună, în fața părinților».

Să urmărim, în al doilea rînd, modul în care a fost realizată practic prima temă a cercului — “Fenomene atmosferice”. Toată lumea știe că fulgerul și tunetul sînt efectele luminos și sonor ale descărcării electrice produse în momentul apropierii a doi nori încărcați cu sarcini opuse, că trăsnetul — care provoacă uneori accidente tragice și incendii — este efectul aceleiași descărcări, produsă de data aceasta între un nor și un obiect sau o ființă aflate pe sol. Dar una este să înțelegi niște fenomene pe cale teoretică și alta să le declanșezi tu însuți și să le urmărești de aproape, să încerci astfel sentimentul puterii înțelepciunii tale cu ajutorul căreia poți supune și controla forțele naturii. Aceasta a fost și părerea prietenilor adevărului științific din Buciumi; drept care, așa cum se poate vedea și în fotografie, au construit un dispozitiv, care nu numai că fulgeră și tună, dar poate chiar trăsni... un ghem de cîlți ce închipuie o căpiță de fîn.

Probabil că acum, cînd citiți aceste rînduri, fizicienii și chimiștii din Buciumi au realizat deja cea de a doua temă “Chimiștii la carnaval” și fac experiențe urmărind bila de foc, oțelul care plutește, *«bînd»...* vin din apă *și* schimbîndu-și culoarea feței. *Poate că au început să studieze și materialul bibliografic la tema următoare «De la sulf la magma vulcanică». «Între realizările meritorii ale acestui cerc se numără și cîteva de ordin educativ, a precizat tovarășul profesor Dănilă Pop, directorul școlii. Elevii capătă și își dezvoltă pasiunea pentru studiul individual, pentru munca făcută metodic, cu migală și perseverență, adaugă personalității lor, aflate în formare, elementele distinctive ale creativității independente. Mulți dintre ei îndeplinesc de pe acum sarcini de laboranți în cadrul orelor de fizică, chimie, științele naturii. Mîine vor deveni, poate, colegi cu Iuliu Ciupe, absolvent al școlii noastre, astăzi chimist, care se va afla în mijlocul prietenilor adevărului cu prilejul vizitei programate la fabrica de medicamente “Terapia” din Cluj. Poate...»*

Ce vor fi mîine Sergiu Bojan, Iuliu Opriș, Maria Florea, Aurica Ciupe, Marta Țap, Cornelia Holhoș, Mariana Știrb, Cornel Bican, Leontina Rus, Patriciu Ciupe, Teodor Vlaicu, ca și toți colegii lor care activează astăzi în cercul fizicienilor și chimiștilor din Buciumi?

Nu cunoaștem, firește, profesiile cărora se vor dedica. Strungari sau mecanizatori agricoli, maiștri oțelari sau tehnicieni auto, ingineri, medici sau profesori, vor fi cu siguranță oameni adevărați, specialiști cu înaltă calificare, participanți activi, conștient angajați în opera de făurire a lumii noastre noi, socialiste.

N. STĂICULESCU

EL

UN OM CU

la

Îmi aduc aminte că am citit undeva despre un scriitor care își perfecționase în așa măsură programul de viață, de lucru, încît simplu așezarea la masa de lucru la aceeași oră îi declanșa... inspirația. Adică, numai *intrarea în program* și îl făcea apt de muncă, de creație chiar.

Astăzi vom sta de vorbă cu 6 pionieri, 6 școlari destoinici ai Școlii generale nr. 11 din Buzău: Carmen Lungu și Ionică Tănase (clasa a V-a); Laurențiu Sfinteș și Bogdan Ghilic (clasa a VI-a); Mădălina Nicolescu (clasa a VII-a) și Mihaela Popescu (clasa a VIII-a). Trei dintre ei sînt elevi foarte buni la învățătură, doi dintre ei sînt elevi buni, iar unul este un elev cu rezultate mai slabe.

Am pus celor 6 invitați întrebarea: *«Ce ți se pare mai greu în «meseria» ta de școlar în afară de învățarea ca atare?»*

Și mă și gîndeam la cîteva ipoteze de răspuns: 1. Să fii punctual la școală. 2. Să stai 5 ore pe zi în clasă 3. Să faci temele pentru acasă. 4. Să te scoli la o anumită oră.

M-aș fi așteptat ca măcar unii dintre ei să se plîngă de greutatea programului vieții de școlar (la școală — acasă); măcar de unul din punctele de mai sus. Dar iată răspunsurile.

Mihaela — *Nu programul, ci uneori inversarea lui, adică atunci cînd după ce te obișnuiești cu școala de dimineață și se mută orele după-amiaza.*

Bogdan — *Să învăț acasă mi-e greu. Mai ales atunci cînd sînt neatent la ore, și cînd trebuie să învăț, lecția îmi apare deodată așa, străină.*

Mădălina — *Eu sînt, poate, o sentimentală. Cele mai grele momente din viața mea sînt acelea — e adevărat, rare — cînd profesorii vin la lecție obosiți. Atunci școala îmi apare ca o obligație, învățătura ca o povară, profesorii, niște ființe de care trebuie să mă tem. Atunci mă întristez și totul mi se pare dintr-o dată greu.*

Carmen — *Suport mai greu aglomerarea unor lecții grele într-o singură zi, mai ales sîmbăta, cînd sîntem mai obosiți.*

Deci, observați: Nici unul dintre cei

NU UITA!

• Aurel Vlaicu, strălucit constructor și pilot, care a realizat primul avion construit în România (1910), era preocupat încă din copilărie de probleme și experiențe tehnice. Pe cînd era în clasa a VI-a a meșterit un mic model de motor magnetic.

• Pascal, ilustrul matematician și fizician francez, publică la vîrsta de 15 ani o lucrare despre secțiunile conice și demonstrează peste 100 de teoreme noi. La 19 ani (1642) inventează mașina de calculat.

• Th. A. Edison, unul dintre cei mai fecunzi inventatori ai lumii, își aranjează un laborator de chimie în pivnița casei părintești la vîrsta de 10 ani. La 15 ani devine un iscusit telegrafist.

• Henri Coandă, vestit inginer român, specialist în aeronautică, a realizat la vîrsta de 24 de ani primul zbor aeroreactiv în lume, cu un avion construit de el și propulsat cu un motoreactor.

REVISTA
CUTEZĂTORII
BREVET
NR.
DE
PARTICIPANT
LA
CONCURSUL
MINITEHNICUS
1973
BUCUREȘTI

EVUL
CRONOMETRUL îndemînă

întrebaţi nu a indicat vreuna din ipotezele de mai sus. Deci nu programul *in sine* le face necazuri, în general, şcolarilor, ci unele cazuri şi situaţii speciale. Printre acestea: chiar... lipsa programului şi nerespectarea acestuia.

PROGRAMUL=CEVA CARE VINE DIN INTERIOR

Iata o ecuaţie cam neobişnuită, dar nu e a mea, ci a Mădălinei, care mi-a spus:

— Aveam o lecţie la româna, care nu mă prea atrăgea. Ştiam totuşi că va trebui s-o învăţ. Cînd a venit însă timpul să mă ocup de ea, o prietenă din bloc m-a invitat să învăţăm împreună, la istorie. Vedeţi, eu îmi încălcam programul, dar nu pe faţă, ci doar atît cît să nu mă apuce mustrările de conştiinţă că am dezertat cu totul de la datorie. A doua zi, normal, am cam păţit-o.

Laurenţiu: *Odată, din motive asemănătoare, am luat un 4 la matematică. M-am jucat toată după-amiaza, era o zi formidabilă. A doua zi, la şcoală, am copiat după un coleg şi ...am fost prins.*

ALARMĂ: TIMPUL, NU SE... ÎNTINDE!

Toată lumea recunoaşte că sarcinile şcolarului cresc necontenit, o dată cu urcarea unor noi trepte (clase), o dată cu progresul general al societăţii.

Să tragem atunci concluzia că în curînd viaţa şcolarului va fi insuportabilă? Că în mod fatal sarcinile lui crescînde vor înăbuşi timpul liber — adică timpul destinat altor îndeletniciri decît învăţăturii?

Să vedem ce spun cei 6 «meseriaşi» în cauză.

Red. Ce schimbări s-au produs în programul vostru de pregătire în aceşti ani faţă de anii trecuţi? Şi de ce?

Carmen: *Eu mi-am redus timpul de joacă.*

Red. Cum nu te mai joci?

Carmen. Ba da, dar am renunţat la joaca asta prea copilărească, încropită la întîmplare, care uneori, mai mult mă obosea.

Mădălina. *Nu sînt de părere că-n mod fatal programul zilnic al şcolarului se aglomerează. Programul, după mine, nu e ceva fix. El poate fi schimbat, îmbunătăţit — el trebuie îmbunătăţit. Nu-i aprob pe aceia care devin robii unui program învechit. Ei se duc, de pildă, la film, numai duminica, fiindcă aşa făceau şi-n clasa a II-a şi a III-a. E adevărat că duminica este cea mai bogată «magazie de timp liber» dar timpul oricărei zile trebuie gospodărit cu înţelepciune.*

Red. În general cum reuşeşti să-ţi faci rost de-o oră liberă? Ce faci cu ea? Voi toţi, ce-aţi face dacă într-o zi, cu totul surprinzător, să zicem, aţi avea la îndemînă peste plan, o oră sau două?

Mădălina. *Susţin că stă în puterea şcolarului să-şi procure timp liber şi asta nu prin superficialitate în pregătirea lecţiilor. Eu, de pildă, renunţ în ultima vreme la o seamă de emisiuni ale televizorului. Şi am impresia că multora le aglomerează programul tocmai lipsa de criterii în faţa televizorului: văd orice.*

Mihaela.: *Pe neştiute eu am alocat mai mult timp îndeletnicirilor mele favorite. Dar fiindcă le făceam din pasiune nu observam că le acord atîta vreme şi tot mi se părea că sarcinile de şcoală se înmulţesc. Eu îmi făceam timp liber fără să-mi dau seama dar... mă plîngeam de lipsa timpului liber! Adesea ne închipuim că timpul liber este altul decît acela pe care deja îl folosim pentru pasiunile noastre.*

Bogdan: *Dacă aş avea o oră în plus, tot activităţii de cenaclu aş dedica-o. Am luat de curînd o menţiune şi aş vrea să iau un premiu adevărat. Şi mai e ceva. Noi, ca şcolari, ne perfecţionăm în meserie — ca să spun aşa. Învăţăm să... învăţăm, adică. De pildă, ne formăm procedee de-a învăţa o lecţie, de-a memora o poezie, de-a rezolva o problemă — mai repede şi mai bine decît în anii trecuţi. Cine nu progresează şi aici... greu poate face rost de timp liber.*

IONICĂ — UN DESTOINIC ÎNVINGĂTOR AL TIMPULUI:

Ionică Tănase are griji mai multe şi mai grele decît un şcolar obişnuit de vîrsta lui (şi cum fără îndoială mai sînt unii dintre voi). Are 4 frăţiori mai mici decît el — unul are abia un an. În fiecare zi, ore întregi el trebuie să aibă grijă de frăţiorii săi. În aceste condiţii, programul de pregătire a lecţiilor se înfiripează şi se îndeplineşte mai greu ca în alte cazuri. Totuşi, lumea îi vorbeşte de bine pe Ionică, şi la şcoală, şi acasă. E disciplinat, ordonat, harnic. Are mai mult timp ca altădată? Nicidecum. Dar Ionică face totul cu plan, cu program. Ne-o spune singur.

— Am un frate ceva mai mic, tot la şcoală. Înainte, ne certam care să aibă grijă de frăţiorii mici, nu ne înţelegeam, încurcam şi treburile casei şi ale învăţăturii. Anul acesta însă, ne-am organizat mai bine. Cînd văd eu de cei mici, învaţă el, şi invers. Dacă unul are ceva mai greu de învăţat, celălalt îl ajută făcînd mai multă treabă.

— Îţi mai rămîne din cînd în cînd timp şi de joacă? Şi ce faci de obicei?

— Mă joc afară; dacă pot joc handbal. Sau citesc o carte ştiinţifico-fantastică.

— Care e cea mai mare notă din acest an la matematică şi ce ai făcut în ziua de dinainte de primirea ei?

— Un 7. (N.R. Ionică, la matematică, nu prea trecea de 5.) În ziua aceea, întors de la şcoală, am mîncat, apoi m-am înţeles cu Fănică să stea el cu «ăia mici» şi să învăţ eu, că aveam ceva greu la matematică. Apoi a învăţat el. Apoi, ne-am jucat amîndoi cu ceilalţi fraţi, eu am făcut pe urmă şi unele cumpărături. Fănică a zis atunci că mai rămîne el cu copiii şi eu am mers puţin pe-afară, la joacă. Spre seară a venit şi mama şi tata. După masă am învăţat iar, şi eu şi Fănică. Cam asta a fost. Am mai văzut şi emisiunea 1001 de seri.

⁂

Trag nădejdea că discuţia de azi vă va fi oarecum de folos. Fie măcar în ideea că programul nu este numai o metodă, un mijloc de adaptare la nevoile mereu crescînde ale meseriei de şcolar, ci mai ales o sursă de timp, şi *anume, cea mai importantă!*

ILIE TRAIAN

MARELE NOSTRU CONCURS

AI TRIMIS FIŞA ŞI LUCRĂRILE ANEXE PENTRU ANCHETA ŞI CONCURSUL TOTAL «**ARHIVA DE AUR**»?

DACĂ NU, GRĂBEŞTE-TE!

FIŞA «ARHIVELE DE AUR» SE AFLĂ ÎN NR.1 AL REVISTEI «CUTEZĂTORII». TOT ACOLO VEI GĂSI TOATE INDICAŢIILE NECESARE PENTRU A PUTEA PARTICIPA LA CONCURS.

NU UITAŢI, CONCURSUL «ARHIVA DE AUR», ESTE DOTAT CU NUMEROASE PREMII.

FIECARE CITITOR, POSESOR AL REVISTEI «CUTEZĂTORII» NR. 1, TREBUIE SĂ FIE ŞI UN PARTICIPANT LA CONCURS.

Editura «Ion Creangă» va tipări într-un volum cele mai bune lucrări prezentate la concurs, în cinstea celei de-a 30-a aniversări a eliberării patriei noastre.

De asemenea, Editura «Ion Creangă» va oferi următoarele premii care se adaugă la cele publicate în revista noastră.

Pentru cele mai frumoase lucrări literare:

Premiul I — toate numerele apărute în «**Biblioteca pentru toţi copiii**»
Premiul II — toate numerele din «**Biblioteca şcolarului» apărute în Editura «Ion Creangă»**
Premiul III — toate numerele **Bibliotecii «Jules Verne»**.

Premiul pentru cea mai îndrăzneaţă invenţie:

— un set de lucrări pentru copii, cu caracter enciclopedic (primele de acest fel apărute în ţara noastră).

Premiul pentru cel mai tînăr inventator; cîte un set al colecţiilor ABC şi ALFA.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

POETUL **A.I. ZĂINESCU** DESPRE:

PROIECTUL DE NORME ALE VIEȚII ȘI MUNCII COMUNIȘTILOR, A ETICII ȘI ECHITĂȚII SOCIALISTE

A ÎNVĂȚA SĂ MUNCIM!

Voi ce răspuns ați da la această întrebare: muncim ca să trăim sau trăim pentru a munci? Eu cred că și într-un scop și în celălalt. Viața fără de muncă e lipsită de frumusețe. În scopul muncii, al creației, creștem și învățăm. În scopul vieții, al frumuseții și demnității ei zidim și construim, visăm, împlinim înalte hidrocentrale, uzine și fabrici, școli, universități, arăm și semănăm pe cîmpuri, ocrotim dealuri și munți, ne îngrijim de atîtea și atîtea lucruri trebuitoare într-un univers mereu fericit care e țara, țara cu drumurile, cu pădurile și aerul ei lin și curat, țara cu oamenii ei vrednici și drepți. Nimic nu se poate fără muncă, tot astfel cum nimic în istorie nu se poate fără om, fără gîndirea și acțiunea umană. Natura însăși lucrează, se desăvîrșește într-un continuu și imperceptibil elan. Poți simți și auzi aceasta lipindu-ți chiar și de un fir de iarbă auzul, poți auzi și vedea aceasta deschizîndu-ți pînă în arbori sufletul, încărcîndu-te cum ramul de flori. Munca i-a dat omului condiția sa fundamentală, modul său de a fi. Munca stă la orizontul tuturor profesiilor și în special la orizontul profesiei de a fi om.

Am văzut de curînd cîțiva săpînd gropi și sădind pomi. Într-o grădină, undeva în podgorie, cîțiva se luptau cu cazmalele mai mari de cît ei, și le înfigeau hotărîți în pămînt, cu o putere pe care numai o mare bucurie o poate da. Mi-am amintit atunci de o poveste auzită pe trepte de casă, tot acolo în podgorie, la lumina ochilor de bunic și bunică, mai de mult. Un bătrîn, se zicea în poveste, se gîndea să sădească un nuc. A vorbit cu nepoțelul lui și, zis și făcut, a doua zi se aflau la lucru, amîndoi. Tocmai trecea pe acolo un tînăr și iată, se uită el ce se uită și zice: pentru ce te mai chinui moșule, o să mai apuci dumneata să mănînci nuci din nucul acesta? Moșul a rîs, a rîs și a înfipt cazmaua adînc. «Eu ca eu, dar el, nepoțelul, o să mănînce» a răspuns și și-a văzut mai departe de treabă.

Mă uitam la copiii care puneau pomi acum și rememoram încet această poveste care poate fi și adevărată în fond, străbătută de un nobil înțeles. De acel simplu și nobil înțeles al muncii, de acel amplu crez al ei prin care generații și generații își urmează ridicînd tot mai sus, mai departe, mereu, însuși pămîntul pe care calcă, încredințîndu-l unei permanente înnoiri. În muncă și prin muncă oamenii se cunosc, în muncă și prin muncă generațiile alcătuiesc noua familie a țării și se moștenesc una pe alta într-un spirit care emană de la rădăcini. Fiindcă, un mod de viață fiind, munca a devenit, în anii noștri, de azi, și o înaltă tradiție, o onoare și cinste a tuturor. Prin ea ne dezvoltăm și întărim suveranitatea, prin ea, ca o expresie a libertății, ne consolidăm și învățăm libertatea.

Vă amintiți: spiritul muncii, datoria de a munci, de a crea cît mai multe bunuri materiale și spirituale în folosul poporului, al societății, pentru a atinge cît mai rapid noi culmi de civilizație și progres sînt parametrii de fond, am putea spune, bornele care marchează întregul nostru drum înainte prin programul ce a fost stabilit de Congresul al X-lea al partidului, de Conferința Națională a partidului. Într-o țară socialistă, se construiesc însă nu numai uzine și fabrici, ci și oameni și conștiințe noi, oameni cu trăsături și caractere noi. Un îndreptar prețios în acest sens este «Proiectul de norme ale muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste». Un proiect-sinteză a calităților mari, un proiect-expresie a preocupărilor și grijii partidului față de om, un proiect-oglindă a

---

POVESTIRE DE CĂLIN GRUIA

TRIMISUL SĂTESC

Desen de TRAIAN VASAI

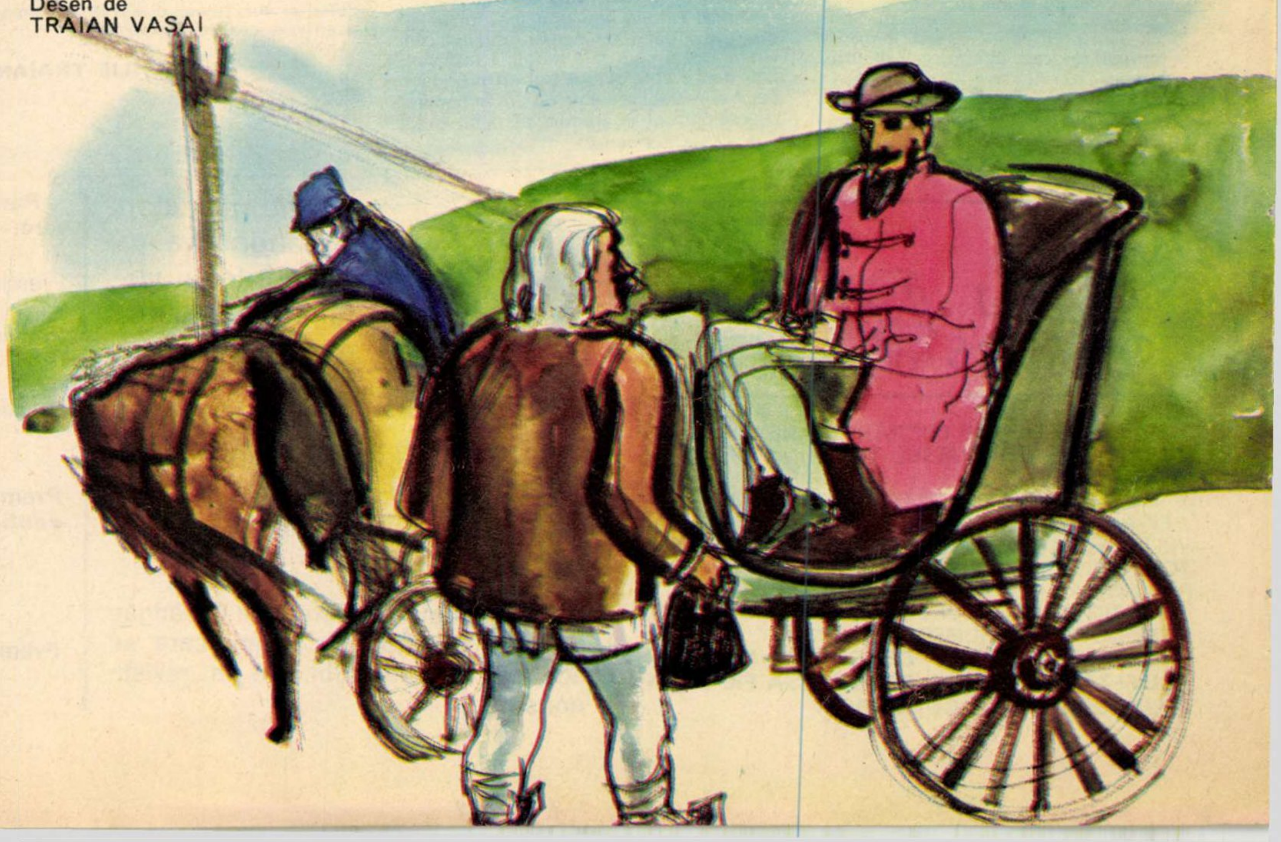

Cu mai bine de un veac în urmă, într-o primăvară timpurie, cam pe la apusul soarelui, pe un drum plin de bolovani și gropi, trecea, în voia cailor, un rădvan descoperit, îndreptîndu-se spre culmea dealurilor. În rădvan se legăna un om în puterea vîrstei cu o barbă mare, neagră, ce-i umplea jumătate din piept și care parcă îl cam incomoda. După straiul cu găitane și bumbi de Țarigrad părea un negustor de vază, dar după zîmbetul gurii și după privirea ochilor, îl puteai asemăna cu un poet rătăcit pe plaiurile țării.

Cîmpul era înverzit și pe alocuri, pe marginea drumului se vedeau corcoduși și merișori înfloriți. Vizitiul oprea caii unde i se părea lui că e mai frumos și arăta cu mîna întinsă. Atunci i se ridica pulpa mantalei și la cingătoare se arătau strălucind două pistoale turcești... La o fîntînă, cînd se opriră să adape caii, se întîlniră cu un țăran ce-și ștergea gura de fărîmituri și se închina cu fața spre răsărit, și care se sperie cînd văzu rădvanul. Apoi încet își scoase căciula, se aplecă și rosti cuvinte de cinstire.

— Bună să-ți fie inima, îi răspunse negustorul.

— De inimă nu-i pricină cucoane, de picioare avem a ne plînge.

— Te dor?

— Nu mă dor, dar e alergătură multă pe lumea asta. Pentru un pic de dreptate nu-ți ajung nici o sută de opinci.

devenirii noastre exemplare.

«Munca se spune în acest îndreptar, este o datorie fundamentală, de onoare, a fiecărui membru al Partidului Comunist Român, a tineretului comunist. De aceea ei trebuie să fie un exemplu de dăruire și pasiune în muncă». Munca — în sensul ei de efort și creație, așadar, munca — în înțelesul ei de condiție a prezentului și viitorului, munca — în accepțiunea ei de conștiință și forță, bază a progresului socialist, multilateral. Prin muncă devenim noi înșine și putem face aceasta încă din vîrsta fragedei cutezanțe. Putem învăța adică încă de acum să muncim, să ne pregătim pentru viață. Există o adevărată știință a muncii, asimilabilă încă de pe acum, de pe băncile școlii. **A învăța** și **a munci** — iată două vorbe pe care le vom conjuga și între care **a învăța să muncim** reprezintă de acum înainte conștiința unei înalte și necesare meniri.

Se zice, uneori, și nu fără tîlc: toți oamenii mari au fost odată mici. Parafrazînd și inversînd, în același timp, termenii s-ar mai putea adăuga și faptul că toți cei ce sînt mici pot avea bucurii și frumuseți mari, că toți cei ce se află și trec cutezători pragurile școlii și învață acum pot să aibă în mod cert satisfacții și izbînzi mari. Se pregătesc în fond să lucreze în uzinele și laboratoarele viitorului, să conducă de la pupitru instalații tehnice, să fertilizeze și să ridice la dimensiunea unor adevărate platforme industriale cîmpiile și dealurile, munții în aura lor de păduri și zăpezi. Se pregătesc să vindece și să curețe lumea de boală, să se îngrijească de semenii lor ca de ei înșiși, să-i asculte și să-i înțeleagă. Se pregătesc să cerceteze și să inventeze, să adauge lumii noi dimensiuni și noi durate timpului, să descifreze atîtea și atîtea din tainele cosmosului, să fie muncitori cu mintea și brațele și, deopotrivă, poeți și savanți.

Nu e un simplu vis, ci o posibilitate aceasta, un gînd pe care acțiunea socială colectivă îl transformă în certitudine, în realitate. Cum realitate au devenit visele și gîndurile de odinioară, prin munca și bărbăția celor ce cu sacrificii și eroism, comuniștii, au luminat drumuri și destine în față, cum tot ei, și acum, sînt în primele rînduri ale făuririi societății noastre socialiste multilateral dezvoltate. De la ei se învață, lîngă ei și întotdeauna încrezători în ei. Eu îmi amintesc o zi, o simplă zi din viața unui comunist, a unui om care astăzi are tîmple albe de-argint și care-și numără anii în hidrocentrale și poduri, în viaducte ca arcuri de beton și fier între munți. Prin fața ochilor lui au trecut sute și mii de tineri, de la el au învățat sute și mii de tineri să muncească, să se călească într-un pilduitor efort. Dar cîți comuniști nu sînt asemenea lui, model înaripat pentru ceilalți, exemplu de pasiune și onoare!

Sînt mulți, foarte mulți.

Așadar, lîngă ei și întotdeauna încrezători în ei, în ore de clasă sau în atelierele-școală, în ore de muncă patriotică, în activitățile pionierești, pretutindeni, să deprindem spiritul și voința lor bărbătească, hotărîrea de a ne pregăti pentru viață, făcînd din muncă și din știința de a munci onoarea și bucuria noastră cea mai de preț, modul nostru fundamental de a fi.

— După cîte bag de seamă, ai stat la masă?

— Vorba ceea «mi-i mîncatul pe picioare şi odihna pe cărare».

Negustorul tăcu şi se uită în pămînt. Vizitiul se urcă pe capră şi îndemnă caii. Ţăranul porni încet, cu traista pe spinare şi băţul în mînă. După ce trecură dealul, negustorul îi spuse vizitiului să oprească şi aşteptară o bună bucată de vreme. Omul mergea încet.

— Urcă-te în rădvan, moşule, îl îndemnă negustorul.

— Mulţumim domniilor voastre, dar noi mergem pe jos. Aşa ne-a născut mama.

Şi negustorului i-a trebuit multă vreme pînă cînd l-a putut convinge să se aşeze lîngă el, pe canapeaua trăsurii, apoi l-a descusut de unde-i şi unde se duce. Ţăranul însă n-o scotea din: «nevoia te mînă, nevoia te îndeamnă» şi în cele din urmă spuse cu zăduf:

— Mă duc la Cuza Vodă, boierule.

Negustorul rîse şi îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Păi crezi tu că Alexandru Ioan Cuza o să stea de vorbă cu tine? Păi ştii ce înseamnă să fii domn?

— E drept, nu ştiu.

— Înseamnă să uiţi de unde ai pornit. Să nu mai cunoşti pe nimeni, să nu-ţi mai pese de nimeni şi să-ţi aduni bogăţii. Cît mai multe, de pe spinarea celor amărîţi şi proşti.

Ţăranul se scărpină în ceafă şi-l rugă pe negustor să-l ierte de cuvinte.

— Cuza nu-i cum socoteşti, domnia ta. Eu m-am spălat, m-am primenit, am îmbrăcat sumanul cel nou şi dacă nu-mi face dreptate, acasă nu mă mai întorc. N-am pornit numai pentru mine, ci pentru tot satul, Şi decît să mă întorc ruşinat, mai bine să-mi leg o piatră de gît.

— L-ai văzut vreodată pe Cuza? întrebă negustorul.

— În gazete. Cuza-i om de-ai noştri şi nu poate să se lepede de noi.

— Ei, se leapădă copiii de părinţi...

— Boierule, nu vorbi aşa. De multă vreme n-a fost pe lume om ca el. N-am eu grai să-ţi spun. Vezi, domnia-ta, noi, ăştia fără carte şi fără desfătări, simţim în sînge, în inimă, aşa cum simt furnicile că vine ploaia, cum simt păsările vremea plecării lor. Şi nu ştiu ce să-ţi mai spun. Aşa simţim noi că domnul Cuza ne vrea binele şi ne dă lumină, şi ne dezleagă mîinile din legători, şi ne îmbogăţeşte gura, şi ne limpezeşte somnul.

Negustorul tuşi de cîteva ori, apoi întunecîndu-se puţin la chip spuse:

— Dacă-i aşa cum crezi tu, atunci mare răspundere şi-a luat pe cap omul acesta. Şi mai ales dacă mulţi ca tine şi-au pus nădejdea în el... Ţara-i săracă, pricini multe şi Cuza nu-i mai mult decît un om. Munţii nu-i poate muta, apele nu le poate întoarce, minuni nu poate face.

— L-om ajuta noi, spuse ţăranul, privind peste întinderile cuprinse de înserare.

Vizitiul începu să îndemne caii ca şi cum s-ar fi temut ca nu cumva să-i apuce noaptea în mijlocul drumului. Negustorul îşi sprijini fruntea în palmă. Intrară într-o pădure cu copaci rari, doborîţi, cu băltoace rămase din iarnă, dar cu miresme plăcute şi cîntare de pasăre. Nu după multă vreme ieşiră iar în cîmp deschis, cu dealuri blînde, înflăcărate în apusul soarelui.

— Eu zic să mă laşi aici, boierule — spuse într-un tîrziu ţăranul, şi-ţi mulţumesc.

— În cîmp?

— În... Mă ghemuiesc eu într-un loc şi dorm. De pămînt nu mă tem.

— Stai cuminte, omule.

Şi nici nu isprăvi negustorul vorbele că de pe culme se arătară opt călăreţi înarmaţi care după ce se rotiră în jurul rădvanului se înşirară în cruce: doi în faţă, doi în spate, şi cîte doi pe fiecare margine.

— Ai bani, boierule? întrebă în şoaptă, ţăranul.

— Cîţiva galbeni, dar nu-ţi face nici o grijă. Nu sînt hoţi.

Şi ţăranul simţi pe umăr mîna prietenoasă a ciudatului negustor. În foarte scurtă vreme, la o răscruce de drumuri, sub poala unor livezi înflorite, se arătă un han şi rădvanul se opri în faţa porţii. Negustorul coborî, călăreţii descălecară, iar ţăranul rămase nedumerit pe canapeaua trăsurii, fără cai, căci vizitiul îi deshămase şi-i dusese în grajd. Omul simţi o strîngere de inimă, se ghemui în suman şi se gîndi că ar fi bine să-l lase să doarmă acolo, pe atlasul acela moale. Dar nu trecu multă vreme şi un oştean veni şi-i şopti la ureche:

— Te aşteaptă măria-sa. Şi dacă ai plîngere scrisă adă şi plîngerea.

— Dar aici e han, nu-i curte domnească!

— Oriunde se află măria-sa vodă Cuza, e şi curte domnească.

Ţăranului i se înmuiară picioarele. Nu ştia ce are să se întîmple şi nici unde-l va duce oşteanul. Şi cînd se deschise uşa, în faţa lui, la o măsuţă de han, şedea Cuza Vodă cel din gazete, cel din fotografii, cel din inima sa. Domnitorzl zîmbi şi-l întrebă:

— Nu-i mai bine aici decît în cîmp cu fiarele?

— Iartă-mă, măria-ta, dar nu te-am cunoscut — spuse ţăranul şi căzu în genunchi.

— Sus! spuse domnitorul. Nu ca ca să vă ţin în genunchi am venit la scaunul ţării, ci ca să vă ridic din întuneric şi din nevoi, să vă aflu durerile, gîndurile, să vă ascult inima.

Trimisul sătesc, multă vreme n-a mai putut auzi şi alte cuvinte, căci o bucurie nestăvilită pusese stăpînire pe toată făptura lui...

Avea obicei Cuza Vodă să-şi schimbe înfăţişarea şi să colinde prin ţară ca să-i asculte, singur, glasul.

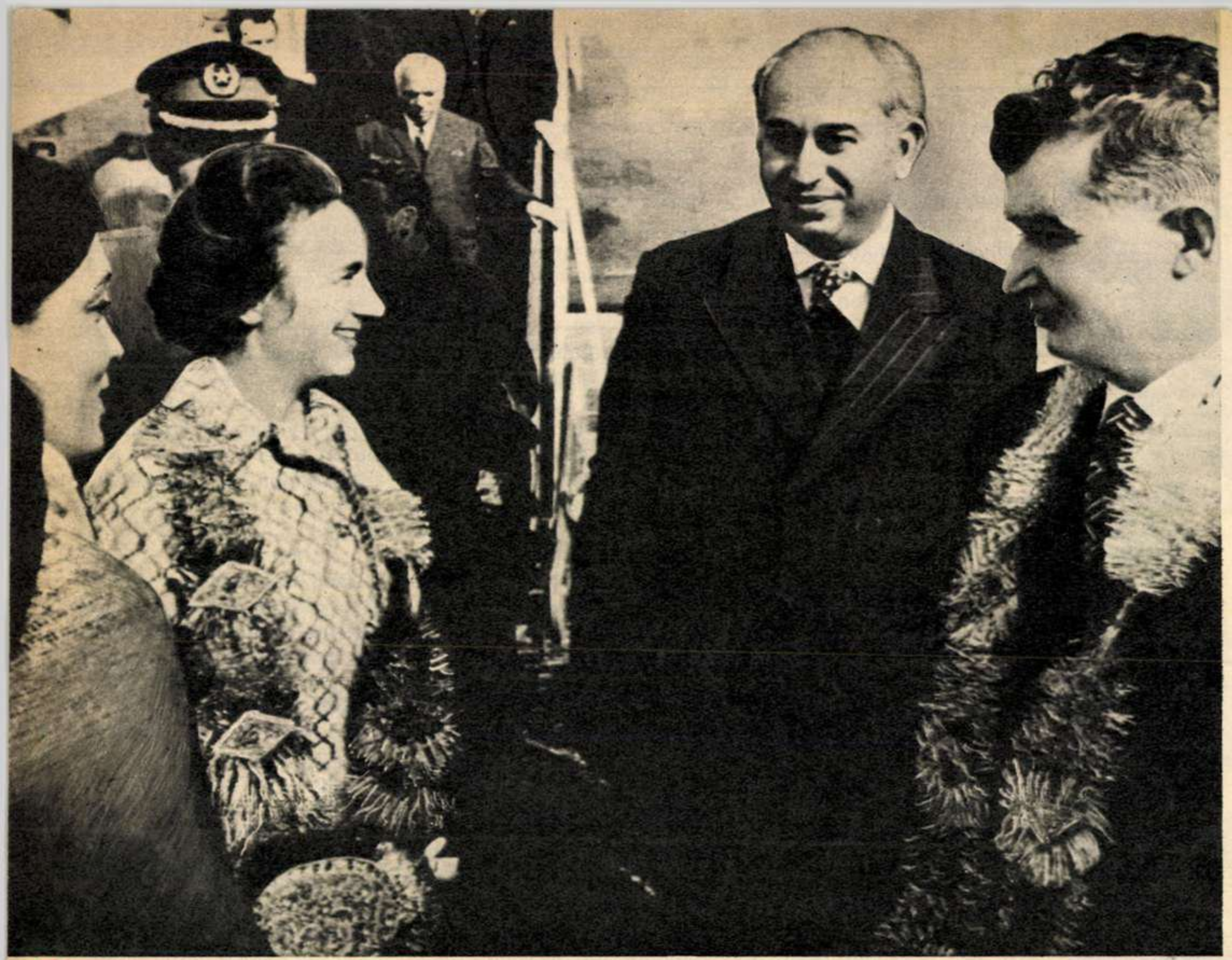

VIZITA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU ÎN PAKISTAN

Două popoare aflate la mari distanțe geografice, două ţări avînd orînduiri social-politice diferite, istorie şi tradiţii diferite, s-au întîlnit, prin cei mai înalţi reprezentanţi, în spiritul ataşamentului comun faţă de cauza păcii, a colaborării şi progresului. Am urmărit cu toţii, cu viu interes, desfăşurarea vizitei pe care preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, împreună cu tovarăşa Elena Ceauşescu a efectuat-o recent pe meleagurile pakistaneze.

Am avut prilejul, cu această ocazie, să consemnăm din nou—şi aceasta ne-a reamintit de alte numeroase acţiuni constructive ale României în domeniul politicii externe—că activitatea conducătorului statului nostru se confundă cu eforturile noastre unanime îndreptate spre dezvoltarea şi consolidarea spiritului de colaborare şi respect reciproc ce trebuie să domine dialogul interstatal. Este limpede pentru oricine că popoarele dornice de a-şi edifica o economie dezvoltată, o ştiinţă şi cultură în pas cu cerinţele contemporaneităţii nu pot clădi durabil decît în condiţiile existenţei unui climat general de înţelegere, de largă cooperare, al respectării de către fiecare stat în parte a dreptului sacru al popoarelor de a trăi în libertate, suveranitate şi independenţă. Ce expresie mai elocventă de afirmare hotărîtă a principiilor care trebuie să guverneze dialogul popoarelor putem găsi decît însăşi **Declaraţia solemnă comună româno-pakistaneză** semnată de preşedintele Nicolae Ceauşescu şi de preşedintele Zulfikar Ali Bhutto? Acest document de o deosebită însemnătate şi avînd o semnificaţie majoră atît pentru relaţiile bilaterale dintre România şi Pakistan cît şi într-un plan mai larg consfinţeşte, în fond viabilitatea principiilor dreptului şi justiţiei internaţionale.

Militînd pentru crearea unui climat de pace şi destindere în lume, pentru intensificarea raporturilor de cooperare şi colaborare reciproc avantajoase, România şi Pakistan depun substanţiale eforturi pentru dezvoltarea economiei naţionale, modernizarea tehnologiilor, înflorirea ştiinţei şi culturii, în vederea unui cît mai rapid şi mai amplu acces la binefacerile progresului şi ale civilizaţiei.

După cum se ştie, în ultima perioadă Pakistanul a înregistrat o serie de iniţiative în ameliorarea structurilor social-economice. Naţionalizarea principalelor industrii, trecerea la aplicarea reformei agrare, dezvoltarea reţelei de învăţămînt (precizăm aici că lupta împotriva analfabetismului cunoaşte în prezent o serie de succese la care adăugăm recenta naţionalizare a şcolilor particulare) reprezintă repere însemnate ale drumului spre progres ale poporului pakistanez.

Recenta vizită în Pakistan a preşedintelui Consiliului de Stat al României, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, a tovarăşei Elena Ceauşescu şi a celorlalte persoane oficiale române a marcat dorinţa de a contribui efectiv la strîngerea relaţiilor de prietenie cu Pakistanul, cu harnicul său popor. Rezultatele fructuoase ale vizitei au deschis largi perspective pentru continua intensificare a legăturilor dintre cele două state şi popoare.

Radu BUDEANU

Vedere din Islamabad, capitala Pakistanului.

IMAGINI DIN
PAKISTAN

Anul 1947 a însemnat pentru poporul pakistanez nu numai eliberarea de sub regimul de dependenţă faţă de metropola colonială dar şi un hotărîtor pas spre dezvoltarea economiei naţionale. Dezvoltarea industriei începe o dată cu planificarea economiei, proces iniţiat în anul 1951.

Astăzi, pretutindeni pe pămîntul pakistanez întîlneşti semnele evidente ale înnoirii. Una din cele mai mari fabrici de iută din lume s-a construit la Narayangaj; un centru de cercetări nucleare în scopuri paşnice s-a întemeiat lîngă Rawalpindi. Barajul de la Mangla, şantierele oţelăriei de la Kalabagh şi ale barajului de la Tarbela, sistemul hidroenergetic aflat în construcţie pe fluviul Ind sînt doar cîteva din obiectivele economice care au schimbat peisajul ţării.

Începutul anului care a trecut a fost marcat de naţionalizarea sectoarelor cheie ale industriei. Astfel, industria oţelului, a energiei electrice, a construcţiilor de maşini, a cimentului, chimică şi petrochimică, au trecut în patrimoniul statului.

Întinderile de pămînt din această ţară, cu o economie care îşi mai păstrează caracterul preponderent agrar, depăşesc 200 de milioane de acri dar, din această suprafaţă, doar 45—50 de milioane de acri sînt cultivabili, restul reprezentînd pămînturi aride. Dintotdeauna locuitorii de pe meleagurile pakistaneze au luptat pentru a crea o reţea largă de irigaţii, în special în bazinul Indului, dar debitul de apă al acestui fluviu este foarte diferit de la un anotimp la altul, depinzînd de topirea zăpezilor din Himalaia. De aici necesitatea acută a construirii unor mari rezervoare în vederea distribuirii raţionale a apei. Un asemenea rezervor a fost construit la Mangla iar altul este în curs de construcţie la Tarbela, aceste două obiective fiind punctele cheie ale programului de valorificare a fluviului Ind.

La 1 martie 1972, guvernul pakistanez a adoptat legea reformei agrare care prevede limitarea marilor proprietăţi la 150 de acri în regiunile irigate şi la 500 de acri în regiunile aride. De această reformă au beneficiat peste 3 milioane de ţărani cu şi fără pămînt.

Legea privind limitarea marilor proprietăţi funciare şi redistribuirea pămîntului a fost apreciată, pe bună dreptate, ca o «cartă a emancipării», ea vizînd direct desfiinţarea privilegiilor feudale din agricultură, ameliorarea situaţiei maselor ţărăneşti.

Un element stimulator pentru populaţia întregii ţări îl reprezintă şi legea învăţămîntului. În următorii ani se prevede ca şcolile primare să includă 5 milioane de elevi, liceele 3,5 milioane, iar şcolile profesionale şi universităţile, aproape un milion.»

Oraş al arhitecţilor, artizanilor şi poeţilor, Lahore a fost totodată leagăn al ideilor de libertate. Aici au avut loc primele mişcări ale poporului pakistanez împotriva asupririi străine. În anii care au trecut de la dobîndirea independenţei Pakistanului, Lahore a devenit şi un centru industrial puternic care găzduieşte, între altele, o oţelărie, o uzină de maşini agricole şi una de aparataj electric, ateliere de material feroviar, întreprinderi textile şi chimice.

Tot în oraşul Lahore se află una din cele mai mari universităţi, funcţionează circa 80 de colegii, cel mai mare număr de şcoli din Pakistan, cea mai mare bibliotecă şi un minunat muzeu datînd din 1864.

Cel mai important centru urban şi economic al Pakistanului este Karachi, capitala provinciei Sind.

Dacă în anul 1947, cînd a fost proclamată independenţa ţării şi cînd a fost ales drept capitală a noului stat, oraşul Karachi avea doar trei sute de mii de locuitori, el numără astăzi circa patru milioane. Marele oraş s-a născut din lupta aspră a omului cu nisipurile, după cum arată şi vechea sa denumire Kallachi (oraşul dunelor).

Situat la întretăierea a numeroase linii maritime şi aeriene, Karachi a continuat să cunoască o dezvoltare intensă şi după mutarea capitalei ţării la Islamabad. El concentrează o bună parte a tinerei industrii pakistaneze — mari unităţi siderurgice, petrochimice, de construcţii de maşini, textile. Numeroase edificii noi şi moderne au fost ridicate în ultimii ani, iar rada portului cunoaşte o vie şi intensă activitate. Toate acestea conferă oraşului de pe ţărmul Golfului Oman atributele unei adevărate metropole.

La Taxila, nu departe de oraşul Rawalpindi, se află Muzeul arheologic. Aici au fost scoase la lumină vestigiile unor vechi civilizaţii care s-au dezvoltat din secolul şase înainte de era noastră şi pînă în secolul şase al erei noastre.

Diferitele exponate — sculpturi, statuete, obiecte de podoabă din aur şi argint, obiecte de uz casnic, monede — constituie o ilustrare vie a puterii de creaţie, a talentului şi iscusinţei unui popor străvechi ce îşi consacră azi eforturile făuririi unei vieţi noi, mai bune.

Interior de la centrala electrică, barajul Mangla.

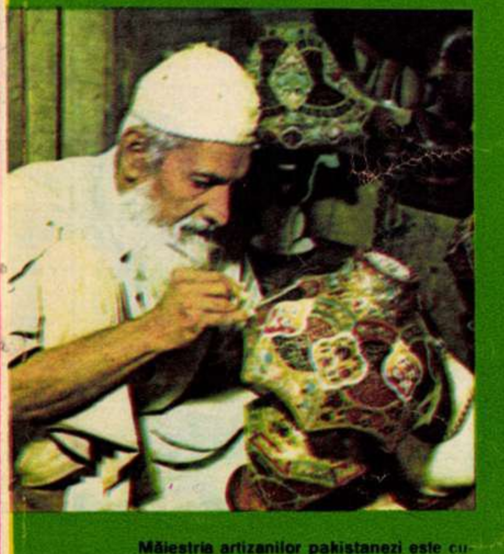

Măiestria artizanilor pakistanezi este cunoscută în toată lumea.

Una dintre nenumăratele picturi ale muzeului din Lahore.

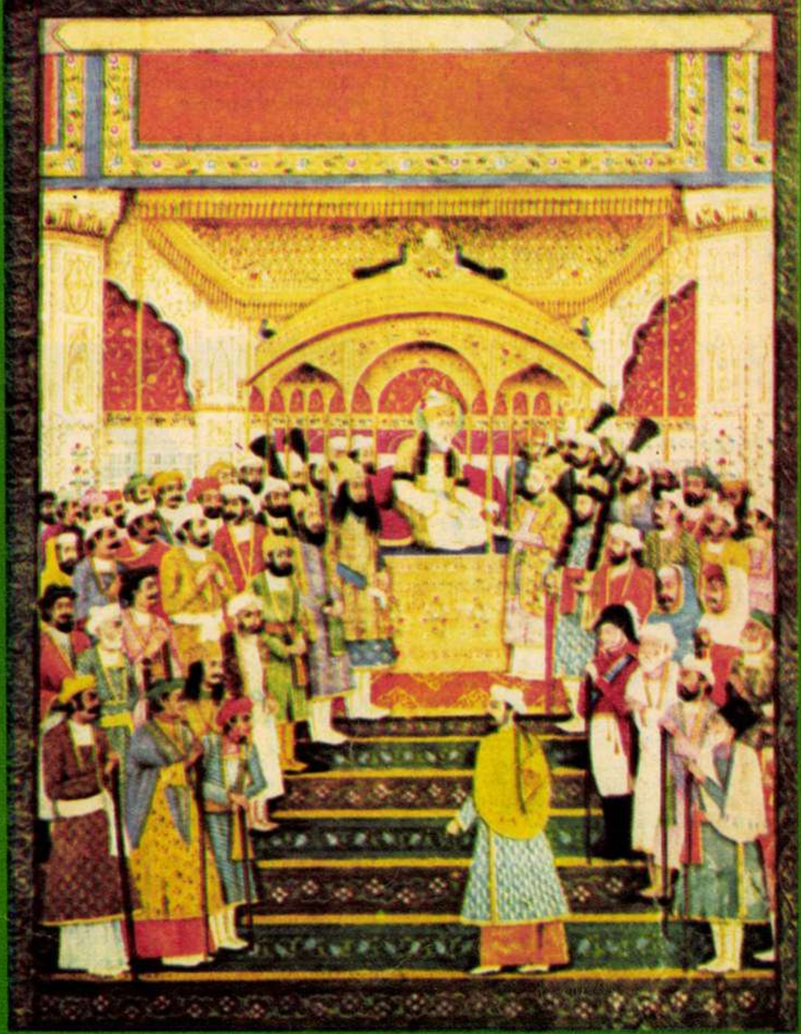

O veritabilă perlă arhitectonică a epocii Mogule — moscheea din Lahore.

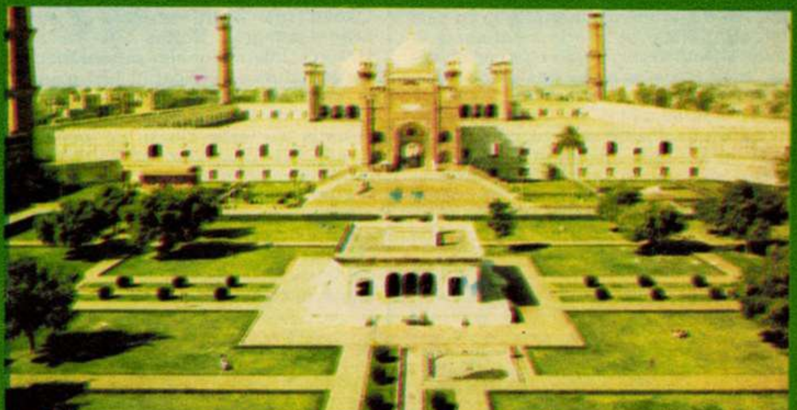

NATURA: S.O.S.!

DIN NOU DESPRE LUMEA TĂCERII

Făcînd parte din natura care i-a dat viață, omul nu se poate izola niciodată, fiind incapabil să supraviețuiască în afara ei. Chiar și atunci cînd s-a desprins de planetă, zburînd în cosmos și poposind apoi pe Lună, omul a fost obligat să ia cu sine o parte din natura de care este intim legat.

Cu toate că pe Pămînt viața omului se află în strictă dependență față de natura vie, de-a lungul mileniilor, ființa dotată cu rațiune s-a războit într-una cu ea, fără să-și dea seama că aceleași arme, cu care a înfrînt ostilitatea mediului înconjurător, se vor întoarce împotrivă-i, lovindu-l pe neașteptate. Dualitatea om-natură implică în mod legic o necondiționată unitate. Dacă aceasta ar fi împinsă pînă la ruptură, omul ar pieri o dată cu natura ucisă. Ocrotirea ei este de aceea o condiție esențială a existenței omului ca ființă biologică.

Jacques-Yves Cousteau, eroul aventurii submarine moderne.

Iată de ce în prezent omenirea este tot mai mult preocupată de soarta planetei. Oameni de știință, savanți, cercetători lansează tot mai dese apeluri pentru a face umanitatea să înțeleagă că starea de sănătate a Terrei se află în pericol și că, însănătoșirea ei depinde numai de om. Se caută soluții, se lansează ipoteze; anchete, conferințe și congrese internaționale, cu participări dintre cele mai largi, au ca obiect de discuție aceeași arzătoare problemă — stoparea tuturor mijloacelor de poluare a naturii, ocrotirea de către om a tot ce este viu pe uscat, în aer, în oceane și mări.

Un astfel de apel a fost lansat, nu de mult, de către cunoscutul om de știință francez **Jacques-Yves Cousteau**, eroul aventurii submarine moderne: *Părintele nostru, oceanul, este în pericol! Să salvăm sursa vieții înainte de a fi prea tîrziu.* Ce l-a făcut pe reputatul cercetător al adîncurilor marine să lanseze acest grav semnal de alarmă? În urmă cu mai mulți ani, cu... farfuria sa scufundătoare, a străbătut căile neumblate ale adîncurilor, urmărind zile și nopți de-a rîndul ciudata împărăție albastră cu tot ce se mișcă în ea — plante și animale —, prezentînd apoi în fața a milioane și milioane de oameni imagini dintre cele mai tulburătoare despre această ciudată «lume a tăcerii».

Anii au trecut și de-a lungul lor oamenii au continuat să arunce în apă toate deșeurile activităților urbane și ale civilizației, amenințînd viața oceanului. Nenumărate specii animale și vegetale au dispărut deja, lăsînd în urma lor descurajatoare deșerturi, asemănătoare cu cele terestre; altele se află în continuare în pericol. Iată deci că marele ocean planetar este totuși o lume destul de mică, cu un echilibru suficient de fragil, ale cărei resurse sînt și ele limitate. Tot ca urmare a neglijenței omului, care a aruncat în apă felurite substanțe toxice, multe lacuri și rîuri au fost transformate în adevărate deșerturi lichide, provocînd moartea a mii de păsări și animale. Printre apele al căror grad de poluare este dintre cele mai ridicate se află Rinul, ca să nu mai vorbim de lacul Storm (Storm Lake) din statul Iowa, S.U.A.), care a ucis cu apa sa, infectată de substanțe toxice, într-un timp record 8 000 de păsări și animale.

POLUAREA, DAR NU NUMAI EA

Iată, așadar, că în fiecare an numeroase specii de animale pier de pe suprafața planetei. Cauzele dispariției lor nu au fost întotdeauna numai sursele poluante. Omul, de data aceasta direct, a contribuit, uneori din plin, la dezechilibrarea biotopului. Numărul de specii pe care omul modern le-a văzut stingîndu-se sub ochii săi se apropie de 300. Și cîte altele au pierit fără ca noi să fi avut mărturia trecerii lor pe planetă, sau cîte nu dispar poate în acest moment, unele chiar înainte de a fi identificate de știință! Ritmul dispariției unora dintre viețuitoare este în creștere. Într-un singur secol, de la 1850 și pînă la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, omul a văzut dispărînd circa 120 de specii (mai bine de o specie de talie mijlocie sau mare pe an).

Numărul speciilor animale este departe de a fi nelimitat: dintre mamifere au rămas pînă azi doar circa 3 000 de specii, iar dintre păsări circa 5 000. Cîteva sute dintre acestea se află în pragul stingerii. Comisia de salvare a Uniunii internaționale pentru conservarea naturii a publicat în 1967 o lucrare în care arăta că 271 de mamifere sînt amenințate cu dispariția. Pentru păsări situația nu este cîtuși de puțin mai bună, lista speciilor amenințate lungindu-se continuu.

Eliminînd cauzele naturale ale mortalității unora dintre specii, rezultă că omul este cel care a intervenit pentru a le extermina, pe unele dintre ele forțat de împrejurări, pe altele dintr-o regretabilă nechibzuință.

Este știut că animalele și plantele luptă între ele pentru a-și asigura existența. Dar lupta aceasta nu este decît o formă de supunere față de legi instinctive, respectate cu strictețe și a căror aplicare netulburată este o condiție a echilibrului general. Păsările se hrănesc cu insecte care, dacă n-ar fi mîncate, ar invada catastrofal Pămîntul. Cîtă vreme nu intervine omul, păsările și insectele se mențin într-o proporție echilibrată, limitată de exigențele mediului înconjurător. Atunci cînd echilibrul este frînt din diferite cauze (schimbarea brutală a mediului, înmulțirea explozivă a altor specii), unele dintre animale se sting. Este deci sigur că viețuitoarele pe care le cunoaștem sînt perfect adaptate nu la lupta pentru viață în general, ci la cea din propriul lor mediu, la comunitatea animală căreia îi aparțin. Ele trăiesc într-un echilibru uneori fragil cu mediul înconjurător, și numai cînd acest echilibru este frînt, viitorul lor este în pericol. Chiar și specii mai defavorizate în aparență, cum sînt unele păsări incapabile de a zbura sau unele mamifere lipsite de spirit de apărare, sînt adaptate la mediul lor.

Eliminarea directă prin vînătoare este cauza dispariției sau declinului unui număr considerabil dintre speciile marilor mamifere (bizonul, diferitele antilope, ursul european, leul asiatic, zimbrul, muflonul etc.) și în egală măsură a numeroase specii de păsări — porumbelul migrator din America, papagalul de Carolina, cocorii etc. Tot prin vînare excesivă au fost decimate o serie de păsări răpitoare de zi și de noapte ca bufnițele, vulturii, șoimii care constituiau reale ajutoare pentru agricultură.

Folosirea părților cornoase sau a altor organe în farmacopee a provocat stingerea totală a 4 din 5 specii de rinoceri existente în lume, a numeroase varietăți de cerbi și de antilope. Capriciile modei au provocat dispariția definitivă a șinșilei sălbatice din America de Sud. Din aceleași motive au fost decimate egretele și diferite păsări paradis. La ora actuală sînt amenințate cîteva specii de foci și pantere. Și, dacă alte specii ca zibelina și lutrul de mare nu au fost încă transformate în toci sau mantouri, faptul se datorează măsurilor foarte riguroase de protecție luate în ultimul timp în regiunile în care cresc.

Capturarea brutală a unor animale rare ca urangutanul, okapi, hipopotamul pitic, tapirul, vulturul bărbos etc. constituie un aspect deloc neglijabil al eliminării directe, de către om, a acestor specii. S-a constatat că cei care prind animale vii fac adevărate ravagii pînă în momentul în care reușesc să obțină exemplarul dorit. În urma unei anchete efectuate în sud-estul asiatic, a reieșit că pentru fiecare gibon care sosește într-o grădină zoologică europeană sau americană sînt sacrificați circa 100 pînă în momentul capturării.

FAUNA ÎN PANICĂ

Distrugerea sau modificarea profundă, de către om, a ariei de locuit a unor animale este o altă cauză importantă a dispariției cîtorva specii. Este vorba de animale adaptate cu îndărătnicie la un mediu precis și, de aceea, incapabile a se readapta în altă parte. Așa sînt marele număr de specii care trăiesc în pădurile tropicale și care se hrănesc în exclusivitate cu frunze si fructe ale acestor păduri. Distrugîndu-li-se mediul în care trăiesc, sau mutate în alte medii, aceste viețuitoare se sting. Cea mai mare parte din lemurienii din Madagascar, păsările mici și papagalii din America de Sud ca și tucanii se află în această situație.

Dar dispariția unor specii se datorează și faptului că omul a introdus, în unele locuri, cu bună știință sau accidental, anumite animale în detrimentul altora, ajungînd pînă la punerea în pericol a echilibrului ecologic. În insulele Antile, de pildă, a fost adusă cobra pentru a stîrpi șerpii trigonocefali care invadaseră plantațiile cu trestie de zahăr. Într-un timp record agila Rikki-Tikki din povestea lui Kipling a stîrpit trigonocefalii. Imediat s-au înmulțit șoarecii care constituiau hrana de bază a șerpilor. Au intrat în acțiune mangustele dar, cînd șoarecii s-au cățărat în copaci pentru a se apăra, acestea au trecut la asaltul crescătorilor de pui. A venit rîndul cîinilor și porcilor, apoi al șopîrlelor și broaștelor, faună insectivoră care, atacată de manguste, a provocat, prin dispariție, proliferarea insectelor distrugătoare din livezi. Astfel de exemple se pot da, din păcate, cu zecile.

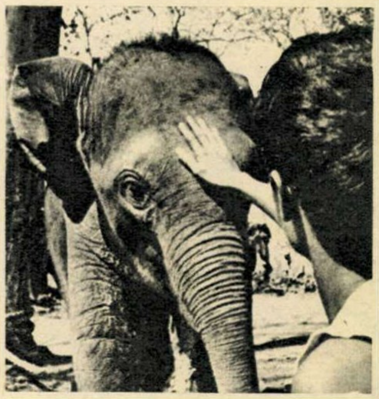

Abia foarte tîrziu, în timpurile noastre, oamenii au înțeles că agresiunea neloială împotriva naturii se întoarce împotriva lor. De aceea, astăzi se depun eforturi pe scară mondială pentru ca moștenirea primită de la natură să poată fi lăsată generațiilor viitoare.

ECATERINA ROȘCA

Prin mulțimea păsărilor sale, arhipelagul Seychelles mai este încă o rezervație unică în lume.

Falnicul zimbru al Carpaților poate fi întîlnit doar în rezervații.

In Africa și Asia leopardul este întîlnit din ce în ce mai puțin.

Vulturul, o pasăre tot mai rară.

Aceste animale marine au supraviețuit numai datorită unor riguroase măsuri de protecție.

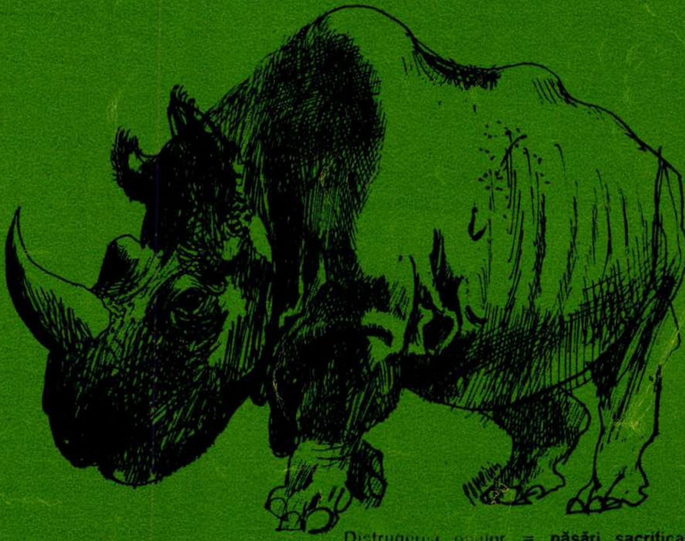

▼ Egretă, hrănindu-și puiul.

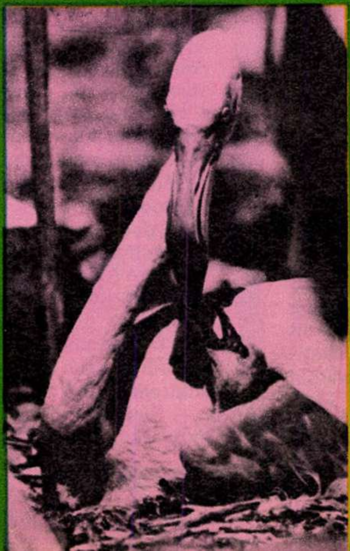

Distrugerea ouălor = păsări sacrificate înainte de a vedea lumina zilei. ▼

COMOARA LOCOTENENTULUI BALICA

ROMAN FOILETON
DE LEONIDA NEAMȚU
ILUSTRAȚIE:
VINTILĂ MIHĂESCU

14

PRIMA IPOTEZĂ A SECRETAREI COORDONATOARE

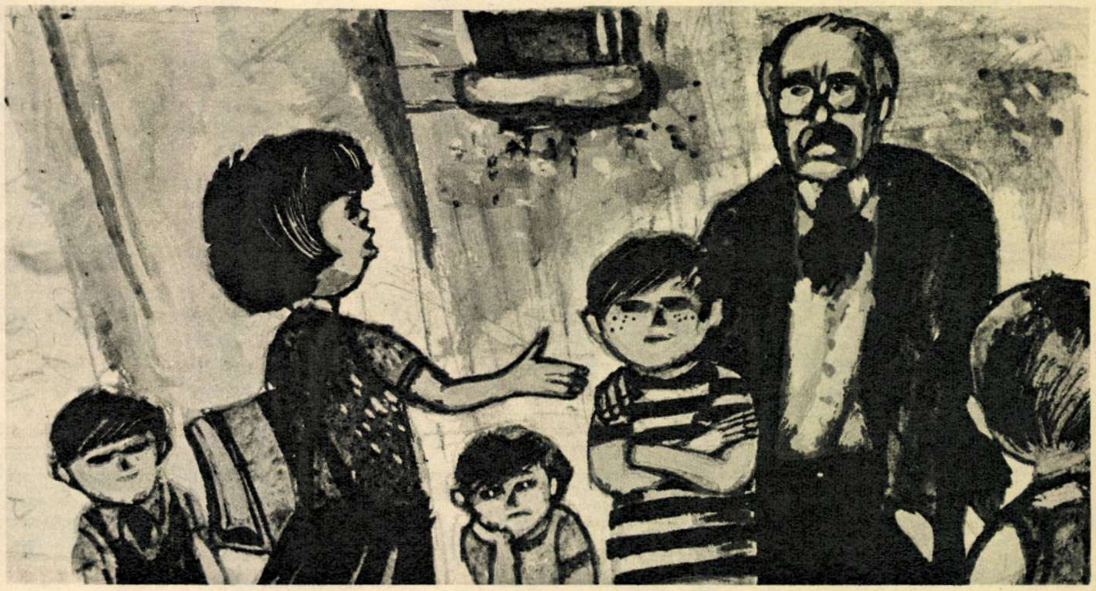

Maestrul Okohoro își corectă ținuta. Purta pe umerii săi largi o excelentă jachetă de un «galben — prăfuit», iar gulerul înalt, impecabil, al cămășii albe — un alb sinistru! — era strîns într-o cravată «Oxford», verzuie, șerpuind subțire ca o viperă... El flutură prin văzduh biletul primit, ca pe-o insectă mare:

— Pardon, pardon! Dați-mi voie să mă prezint, sînt fachirul Okohoro, mi-ați dat întîlnire la gară, scrie aici negru pe alb...

— Cum, cum? reluă bătrînelul cel pașnic, dar pașnic numai în aparență, fiindcă pe măsură ce fachirul insista, vinișoare sîngerii se făcură văzute pe suprafața obrazului său. Cu pălăria sa de pai cu tot, se ridică de pe scaun c-o încetineală ce prevestea mînie și fără alte ocoluri îl apucă pe Okohoro de cravată și-l trase spre sine cu o forță pe care nu i-ai fi bănuit-o.

— Ascultă, tinere, dacă vrei să provoci aici cu mine scandal, află că ai de-a face cu Pablo Martinescu. Pînă acum am trăit cu pace și respect! Și n-o să-ți permit să mă insultezi pe mine, eu care...

— Stăi, moșule, încercă Okohoro s-o dea pe glumă, cred că la mijloc este o confuzie. Ești drăguț să lași în pace cravata?

— Numai dacă îmi ceri scuze!

Mult enervat, și c-o mișcare bruscă și îndemînatică, Okohoro își smulse «Oxford»-ul din ghearele bătrînului și-și luă degrabă tălpășița; vă închipuiți că a putut lesne scăpa de el? Dumnealui, Pablo Martinescu, s-a ținut pe urmele sale, învîrtind deasupra capului bastonul (une belle canne...) și proferînd cuvinte războinice, dure. Abia după al treilea colț fachirul reuși să se facă invizibil pentru ochii aprigului domn. Încetini, răsuflă adînc, își șterse cu batista gîtul transpirat, mormăind: «Mi-au copt-o! Am luat o plasă mare de n-o încape Oceanu! Dar las-că vine și returul!».

*

Ce făceau între timp echipele, comisiile, șefii, și ce vorbe încărcate de tîlcuri se cereau neapărat așternute (pentru a rămîne...) în MARELE REGISTRU?

— Acceptăm, stimate domnule Arapalea să ne ocupăm de «caz», zise cu semeție Șeful echipei de urmărire și identificare. Adică eu...

— Alexandre, ia nu te mai umfla în pene, mă bătu pe umăr masivul și seriosul custode al muzeului. Nu e un caz, ci un fel de fleac.

— NOI NU NE OCUPĂM DE FLEACURI! cîntară într-un glas comisiile și echipele.

— Aveți, oarecum, obligația morală, replică mohorît precum partea nordică a unui gorun bătrîn, domnul custode, pregătindu-se iarăși să facă aluzie, așa cum se pricepea el, adică să spună pe șleau, despre «micul incident» cu legitimația lui Ionică ajunsă «nu se știe cum», în turn, lîngă orologiu. Această aluzie, e adevărat, stîrnea în noi un fel de intimidare.

În noi toți, poate cu excepția împricinatului, care, senin, cu ochii plini de-o candoare nesfîrșită, puse următoarea întrebare (esențială, dar obraznică):

— Păi, dacă îi lipsește, ce-i lipsește (făcea și el aluzie... fină la piesa furată) cum de merge în continuare toată... coșmelia?

— Fii atent cum te exprimi, elev! își coborî ochii plini de fulgere dl. Arapalea asupra lui Ionică Balica. Apoi, după ce-și drese vocea lui ca un tunet îndepărtat, ne cuprinse pe toți într-o privire, explicînd: mecanismul orologiului, pe cît de ingenios, pe atît de vechiu, nu avusese mult de suferit prin dispariția acelei plăci «de susținere», ci numai se dezechilibrase, de unde mersul haotic din timpul zilei.

— Ar trebui — riscă o întrebare și Dinu Chițcan, Șeful Spatelui — să tragem concluzia că mersul inegal pe vreme de noapte al orologiului se datorează faptului că în fiecare seară cineva făcea dispărută placa «de susținere», iar în zori o așeza la loc?

— Ce enormitate spui, băiete! se miră custodele. Cît crezi că poate cîntări o astfel de piesă, a unui mecanism atît de mare?

— Cine știe, susură ca o melodie îndepărtată glasul lui Ionică, poate chiar vreo cincizeci de grame...?

— Cincizeci de grame! Grozav de priceput mai poți fi! Zi mai bine cincizeci de kilograme, și nu vei greși. Cine crezi că-și permite distracția de a tot urca și coborî cu o asemenea «jucărie»?

— O clipă de liniște, zise, ieșind în față, spre marea mirare a d-lui Arapalea, Secretara-Coordonatoare. Trebuie să notez ceva în MARELE REGISTRU...

Și, imperturbabilă și enigmatică, așa cum poate fi numai o fată care se știe privită, Jeni se așeză pe una din scările turnului și așternu iute niște rînduri.

— Ce ai scris acolo, fată dragă, întrebă custodele, curios ca o vulpe deghizată în jder.

— Iată ce, replică Jeni. Și citi răspicat: IPOTEZA numărul unu. Dacă placa «de susținere» e comoara locotenentului Balica?

Mirarea d-lui Arapalea fu atît de mare, încît nu încăpu în turn, ci se revărsă și-n spațiile dinafară. Dar și mirarea noastră, a celorlalți. Pînă să ne explicăm între noi, fu atîta zarvă, că nu se mai înțelegea om cu om. Pentru a ne calma, Jeni scoase din tolba fermecată termosul cu ceai din cozi de vișine, și ne oferi tuturor, în primul rînd custodelui, care trase o sorbitură zdravănă, apoi își mască o strîmbătură (mă tem că ar fi preferat coniac acest sobru domn). Îi povestirăm — foarte abreviat, și din motive evident conspirative fără a da toate amănuntele — că există niște inși, niște «ei», duri și răi, ce vor să pună mîna pe «comoara locotenentului Balica», și nu se dau în lături de la nimic spre a-și realiza planul. Custodele își plecă fruntea și căzu pe gînduri. Sau, dacă doriți, gîndurile căzură pe el. Zise, într-un tîrziu: De unde ideea că există o asemenea comoară? Întrebarea era logică, însă noi nu am putut da un răspuns logic. Păi, de unde să-l luăm?

— Dar de unde ideea că o nenorocită de placă de bronz poate fi comoara? întrebă Comisia cu amprentele pe Secretara-Coordonatoare.

— Sub stratul de bronz, se poate ascunde aurul! răspunse iute Jeni. Au mai fost o mulțime de cazuri!

— Doar prin cărți, mormăi cu ironie dl. Arapalea.

— Ba nu! îl sfidă Ionică. Eu găsesc că itepoza Secretarei e valabilă!

— Ipoteza, îl corectă custodele.

— Tot aia e...

— Fiți amabil, d-le Arapalea, luai și eu cuvîntul, desenați-ne pe o hîrtiuță animalul, pisica sau veverița, de pe placa «de susținere».

Custodele asudă din greu cîteva minute, și iată rezultatul efortului său:

*

Ascunzînd în buzunar hîrtia cu pricina, după ce am salutat, adăugînd că «acest indiciu ne va servi întru descoperirea adevărului», am plecat, urmat de către comisii, echipe, șefi...

*

Jos, o surpriză! Dintre castani se dezlipi silueta Cristinei, jonglera, alias domnișoara Hipnozia. Venind în întîmpinarea noastră, aruncă o privire rapidă împrejur:

— Am ceva pentru voi! Hoția din turn, ei au săvîrșit-o!

— Credeau că e «comoara»? întrebă Jeni.

— Nu știu ce credeau, însă la noapte o vor pune la loc... șopti Cristina.

— De unde atîta cinste?

— O vor pune la loc, și vor lua altă bucată...

— Ahaaaa... Pe la ce oră vor veni?

— Asta nu mai știu. La ora întunericului celui mai dens probabil. Vedeți că țin cu voi, că vă sînt de folos? (mormăieli nu tocmai convinse). Vreți, continuă Cristina să-mi satisfaceți și mie o curiozitate? (răspunsuri de «hm» și «deh!») Vreți să-mi spuneți cine este enigmaticul Azor M. Azor?

— Ha, ha, rîse Ionică. E cîinele nostru...

— Imposibil! protestă jonglera.

— Ai dreptate, i se adresă Dinu Chițcan, Șeful Spatelui. Sub acest pseudonim stă cineva... Cineva mare, și care ne sprijină. Dar vezi, nici noi nu-ți putem spune chiar totul...

După ce domnișoara Hipnozia plecă în grabă, puțin cam indispusă, Ionică îl întrebă pe Chițcan de ce o mințise pe fată.

— Taci, răspunse Balaurul, în numele lui Chițcan. Tu, urmaș al locotenentului Balica, intri cîteodată, cu mintea, într-o eclipsă îngrijorătoare!...

(va urma)

TABELA DE MARCAJ

ACOLO UNDE ZĂPADA NU ÎNTÎRZIE NICIODATĂ LA ÎNTÎLNIRE

Pînă și iernile cele mai sărace, cînd, vorba cîntecului «La Craiova pică rouă», locuitorii Șirnei, sat răsfirat pe pantele de sub Piatra Craiului, au la dispoziție mult-așteptata și dorita zăpadă. Și nu orice fel de zăpadă nu un pospai cu care să nu poți orbi nici măcar un iepure, cum se-ntîmplă în asemenea situații prin alte părți, ci una groasă, și afînată, și imaculată. E explicabil, deci, cum și de ce schiurile și săniuțele sînt pe-aici mai numeroase decît oriunde (marea lor majoritate fiind confecționate de proprietari), cum și de ce toți locuitorii satului, de la cei mai mari pînă la cei mai mici, schiază cu o asemenea virtuozitate încît privindu-i, ai impresia că te afli în fața unor profesioniști.

Dar pentru ca nu cumva să fim suspectați de exagerare, vă oferim un document grăitor, o secvență concludentă în acest sens: iată, cam așa arată în aceste zile o recreație mare la Școala generală din acest sat.

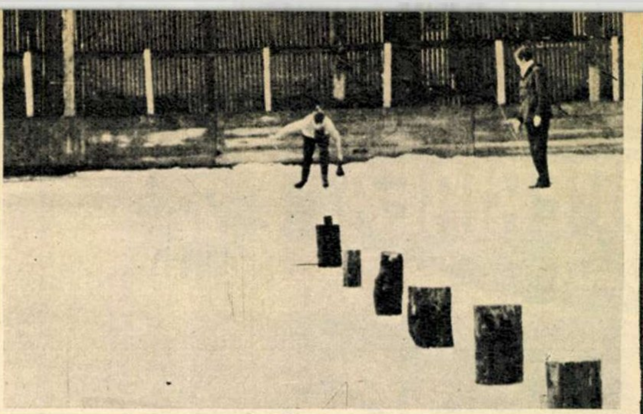

CAMPIONII VITEZEI

Dacă Șirnea dispune de zăpadă, Sibiul în schimb se poate lăuda cu gheață. Gheață suficientă și bine amenajată (sub forma unui reglementar și de-acum renumit patinoar natural), dar mai ales — după cum ne informează Nicolae Preja, instructor al C.N.O.P. — din plin folosită de numeroșii pionieri și școlari iubitori ai sportului cu patine. Printre aceștia însă se detașează net cîțiva — Lucian Papu, Karlheinz Bretz, Mihaela Cibu, Marinela Zahiu, Ion Pop, Mugur Stanciu, Mircea Maiereanu, Gehard Werder și Poezia Bucholzer — care, îndrumați cu competență de profesorul Petru Tivader, se pregătesc intens pentru a ataca, în viitoarele concursuri republicane, vechile recorduri de viteză. Că străduința lor va fi încununată de succese, nu încape nici o îndoială. Doar de-aici, de pe această gheață a Sibiului, s-au înălțat în ultimul timp numeroase «stele».

MINIBASCHET LA TÎRGOVIȘTE

Șirnea cu zăpada, Sibiul cu gheața. Ce te faci însă cînd nu dispui nici de una, nici de alta? N-ai decît o singură soluție: să nu-ți pierzi speranța, orice-ar fi să fie, dar între timp nu cumva să stai cu brațele încrucișate.

Conducîndu-se după această «rețetă», numeroși... minibaschetbaliști de la Pitești, Roșiorii de Vede, Ploiești și Tîrgoviște și-au dat întîlnire, nu de mult, în sala de sport a Grupului școlar de petrol din acest ultim oraș, unde timp de două zile și-au disputat întîietatea în cadrul fazei zonale. Componenții echipelor școlilor sportive din Pitești și Roșiorii de Vede, clasați pe primul și, respectiv, pe al doilea loc, au cucerit nu numai laurii victoriei, ci și dreptul de a participa la faza următoare.

Așadar, nu-ți pierde speranța orice-ar fi să fie, căci după minibaschet cu siguranță că va veni și zăpada...

CONSTANTIN DIACONU

N. R.

Așteptăm în continuare, dragi cititori, să primim la redacție scrisorile voastre în care să ne relatați cele mai interesante activități sportive și de pregătire pentru apărarea patriei pe care le desfășurați. Nu uitați să treceți pe plic: «PENTRU RUBRICA SPORT.»

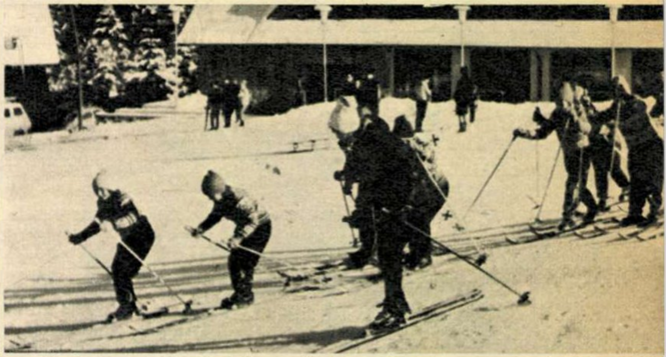

Vară în plină iarnă

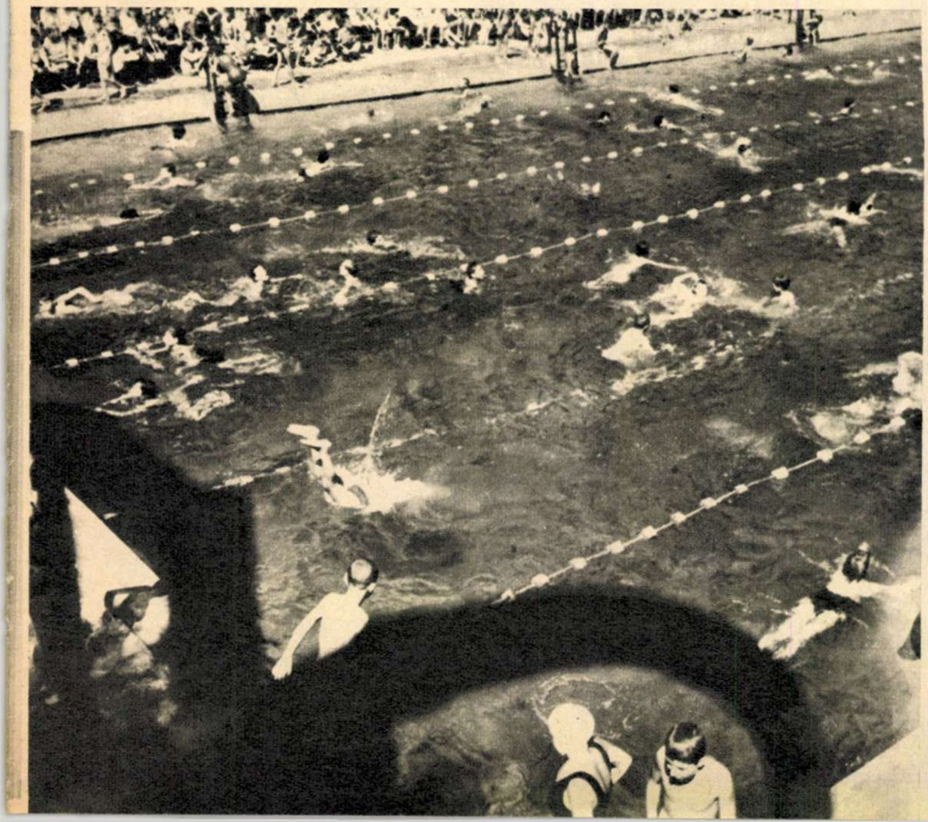

Schiurile și patinele, săniuțele și bulgării de zăpadă sînt din nou în actualitate. Asta nu înseamnă însă că celelalte discipline sportive au fost trecute pe... linia moartă, că protagoniștii lor vegetează. Că-i așa, ne-o dovedește, printre altele, și ultima ediție a marii competiții republicane «Cupa speranțelor la natație» desfășurată recent în bazinul olimpic de la Ploiești.

Aici, sub uriașa cupolă a acestui mare și modern «palat al înotătorilor», într-o ambianță care te făcea să uiți că afară gerul pișca destul de usturător și să te gîndești la zilele însorite ale verii, și-au dat întîlnire 456 de pionieri și școlari, cei mai buni înotători de la toate secțiile de natație din țară. Și timp de trei zile, între 27 și 29 decembrie '72, s-au întrecut în limitele celor patru categorii — A, B, C și D prin probe individuale la diferite stiluri: spate, liber (craul), delfin, bras și la ștafetă pe 50 și 100 metri.

Fluierul arbitrului Tiberiu Munteanu răsună deseori sub cupola bazinului. La semnalul lui, micii înotători țîșnesc spre apă, străpung ca niște săgeți culoarele albastre, luptînd pentru fiecare centimetru, pentru fiecare secundă. Tot timpul domnește o atmosferă încordată, de concurs, punctată de festivitățile de premiere ale fiecărei probe. Marea majoritate a concurenților sînt campioni, mulți dintre ei chiar recordmeni, așa că lupta e cu atît mai dîrză, mai pasionantă, demonstrațiile de virtuozitate și de rezistență fizică cu atît mai numeroase, iar sarcina juriului de arbitri cu atît mai dificilă.

Dar deși rezultatele sînt de multe ori deosebit de strînse, cronometrele reușesc totuși să-i desemneze pe cei mai buni. Iată-i pe cîțiva dintre ocupanții primelor locuri:

FLAVIUS VIȘAN (Școala sportivă-Ploiești), campion la 100 m delfin (cu 1:23,3) ILARION SVETZ (Școala sportivă nr. 2-București), campion la 200 m liber, 400 m liber și 1 500 m liber; frații CORNELIU și HORAȚIU NEAGRĂU (Clubul sportiv Crișul-Oradea), recordmeni la 50 m delfin (cu 41,2) și, respectiv, la 800 m liber (cu 10:42,2); FLORIN MUSTAȚĂ (Școala sportivă-Brăila), recordmen la 100 m bras (cu 1:32,1); GABRIELA ANDREI (Școala sportivă-Ploiești), campioana la 100 m spate, și mulți alții.

Un moment cu totul deosebit în întreaga desfășurare a acestui concurs l-a constituit acordarea titlului de maestru al sportului elevilor CĂTĂLINA PĂNULESCU (Clubul sportiv «Petrolul»-Ploiești) și ILDICO HORVATH (Clubul sportiv Crișul-Oradea) care cu această ocazie, în urma rezultatelor înregistrate în bazinul olimpic de la Ploiești, și-au îndeplinit norma respectivă.

Confruntarea celor 456 de speranțe ale înotului nostru de performanță a fost nu numai pasionantă și spectaculoasă, ci și edificatoare pentru revirimentul înregistrat în ultimul timp de această disciplină sportivă la nivelul pionierilor și școlarilor noștri. Toate cluburile participante au dovedit cu acest prilej că fiecare dintre ele dispun de una, două sau trei viitoare «stele» ale natației noastre, cele mai multe aflîndu-se la Ploiești, Reșița și Oradea, echipele de la «Petrolul», Școala sportivă și «Crișul» din aceste orașe ocupînd, în ordine, locurile 1, 2 și 3 în clasamentul general. Rămîne de văzut un singur lucru: cîte dintre aceste «stele» vor străluci, cîți dintre concurenții de azi vor concura mîine sau poimîine la gloria lui Mark Spitz și Shane Gould?

Lucrul acesta depinde de ei și de aceia care le îndrumă pașii pe... pistele de apă ale bazinelor de înot.

MIOARA DOROFTEI

CHEMAT LA DIRECTORUL CENTRALEI DE CONSTRUCȚII HIDROENERGETICE, INGINERULUI AL. ALEXANDRESCU I SE ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CĂ AU FOST OPRITE LUCRĂRILE DE LA BARAJUL HIDROCENTRALEI VULTURUL. ULTIMELE PROBE ARATĂ CĂ BETONUL FOLOSIT CEDEAZĂ. I SE CERE INGINERULUI AL. ALEXANDRESCU SĂ PLECE DE URGENȚĂ LA FAȚA LOCULUI.

DESCOPERIREA INGINERULUI AL

2

Scenariu: PETRE GHELMEZ **Desene: POMPILIU DUMITRESCU**

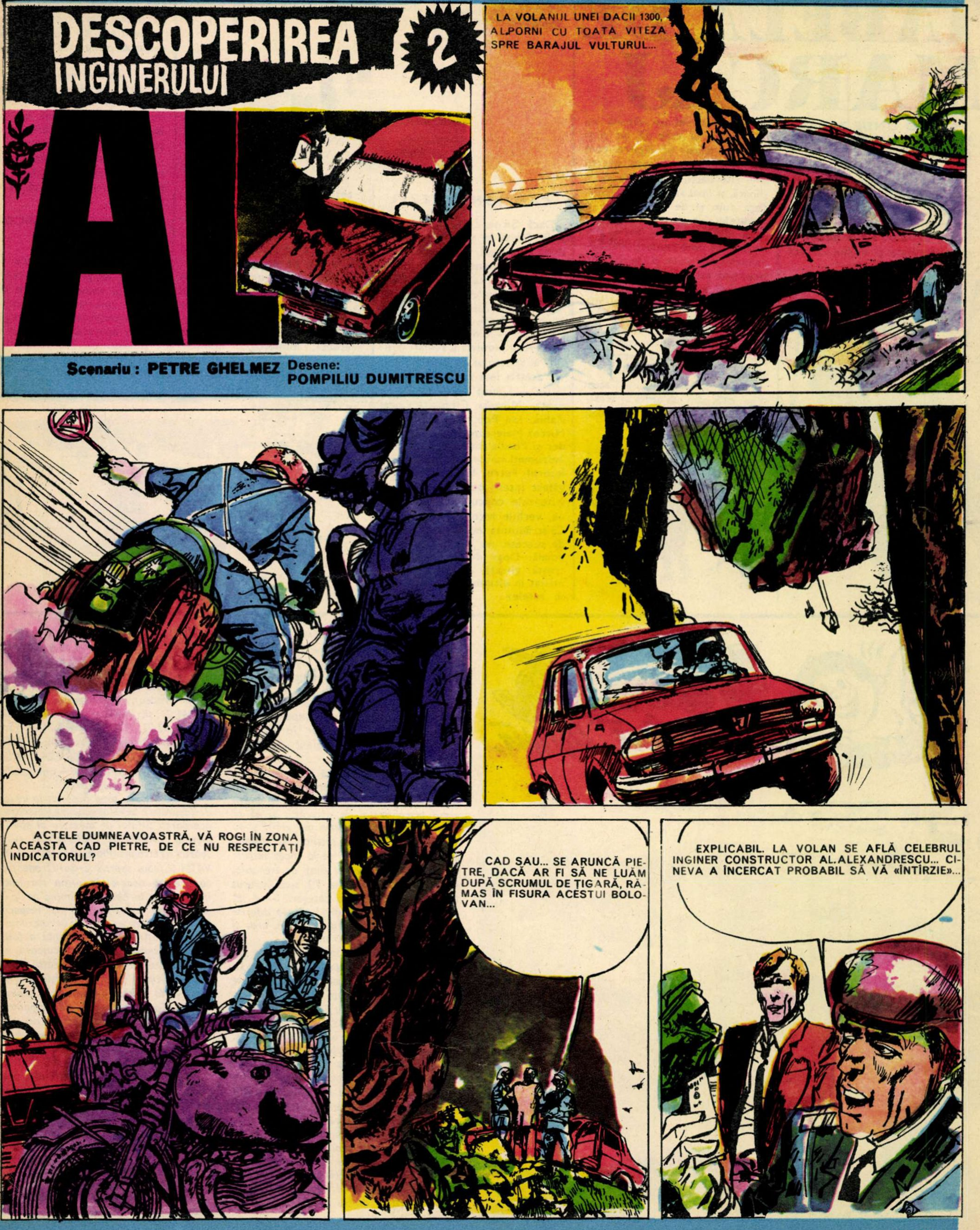
LA VOLANUL UNEI DACII 1300, AL PORNI CU TOATA VITEZA SPRE BARAJUL VULTURUL...
ACTELE DUMNEAVOASTRĂ, VĂ ROG! ÎN ZONA ACEASTA CAD PIETRE, DE CE NU RESPECTAȚI INDICATORUL?
CAD SAU... SE ARUNCĂ PIETRE, DACĂ AR FI SĂ NE LUĂM DUPĂ SCRUMUL DE ȚIGARĂ, RĂMAS ÎN FISURA ACESTUI BOLOVAN...
EXPLICABIL. LA VOLAN SE AFLĂ CELEBRUL INGINER CONSTRUCTOR AL.ALEXANDRESCU... CINEVA A ÎNCERCAT PROBABIL SĂ VĂ «ÎNTÎRZIE»...

(VA URMA)

Au urmat ani de ucenicie de la Rapid. Ca «decar» (jucător purtător al tricoului nr. 10), mijlocaș coordonator de joc, am început să lupt cu mine însumi pentru a răspunde sarcinii pe care mi-o încredintase antrenorul Cristescu, dar pe care, mărturisesc — n-o meritam.

N-o meritam din mai multe motive. Întîi pentru că eram destul de fricos. Mi-era teamă să lupt cu atacanți adverși mai înalți (și erau destui), mai voinici ca mine. Apoi, nu aveam o condiție fizică mulțumitoare. În repriza a doua mă sufocam, de regulă, rămînînd — cum se spune în fotbal —, «fără benzină». Îmi lipsea și curajul răspunderii în fața porții. Adeseori, cînd ajungeam în poziții bune de șut la poartă preferam să pasez unui coechipier, de teama de a nu rata...

Acestor lipsuri — pe care eu mi le știam foarte bine, deși antrenorul sau colegii de echipă le remarcau rar — m-am hotărît să le vin de hac.

Condiția fizică aveam să mi-o ameliorez, să mi-o dezvolt, la «Turbina». La prima echipă a copilăriei mele. Mă duceam la nea Tase, magazinerul, îi ceream cîte un trening și o luam la goană pe marginea pădurii. Ore întregi, după-amiezile și serile chiar, kilometri, mulți kilometri de cros solitar. Așa am ajuns să pot juca și trei reprize la rînd.

Ce am făcut cu lipsa de curaj? Aici a fost ceva mai greu. La început, atacam cu... ochii închiși! Da! Mă aruncam spre adversar — folosind clasicul atac prin alunecare — și închideam ochii. Urmarea? Făceam multe faulturi, loveam atacanții adverși și culmea, mă loveam și pe mine! De nevoie, am început să deschid ochii. Și să pîndesc, ca o pisică, momentul cel mai favorabil de atac asupra adversarului. Și asemenea momente se iveau: fie că atacantul își prelungea la un moment dat, imprudent, prea mult mingea de la picior, fie că nu era suficient de atent la ea...

Curajul de a ataca, pînă la urmă, orice atacant advers a mers, ca să zic așa, mînă în mînă cu dobîndirea încrederii de a șuta la poartă. Am ajuns cu timpul să șutez cu ambele picioare de la aproape orice distanță de poartă. Și nu fără satisfacții. Nu de puține ori, apărătorul Dumitru înscria cîte un gol foarte binevenit pentru echipă, în clipe cînd aproape nimeni, nici adversari, nici coechipieri, nu se aștepta.

(VA URMA)

(urmare din pag. 2)

CE E NOU LA „MINITEHNICUS"?

START ÎN CEA DE A VI-A EDIȚIE

● Alte două noutăți ale regulamentului se referă la ediția a VII-a, pe țară, 1974, a concursului.

Prima se referă la trierea de către juriu a lucrărilor din expoziția republicană: «Aprecierea de către juriul acestei etape a lucrărilor trimise la concurs se face în ultimele zile ale funcționării expoziției naționale, dîndu-se astfel publicului posibilitatea să se pronunțe asupra celor mai importante lucrări.»

În felul acesta se va constata nu numai ingeniozitatea lucrărilor, ci și durabilitatea, temeinicia execuției, iar în afara celor două jurii zeci de mii de vizitatori își vor da aportul la judecarea lucrărilor voastre.

Cea de a doua noutate amintită prevede că trofeul «ANUL 2000» (oferit pentru prima oară la ediția a V-a, 1972) se acordă la propunerea juriului republican in cazul în care se constată că într-un județ s-au realizat lucrări legate strîns de dezvoltarea tehnicii viitorului.

În încheiere, două sfaturi:

1. Recitiți cu atenție întreg regulamentul (apărut în «Racheta cutezătorilor» nr. 12/1971), ținînd seama de modificările semnalate aici.
2. Nu lucrați «în asalt», în ajunul trimiterii obiectelor la expoziția județeană. Profitați de cele cîteva luni pe care le aveți la dispoziție pînă la faza județeană și de răgazul de aproape un an și jumătate de care dispuneți pînă la ediția pe țară 1974.

Lucrările prezentate la expoziția județeană 1973 pot fi prezentate și la expoziția pe țară 1974, dacă sînt selecționate de juriul județean.

La închiderea ediției:

Redacția «Cutezătorii» oferă 400 de medalii și 4 000 de diplome «Minitehnicus» cîștigătorilor la faza județeană 1973. Numărul de diplome și medalii pentru fiecare județ va fi calculat în raport cu valoarea participării la expozițiile județene.

SILVIA BOROVINA

IUSTINA GIURGIU

FLORICA PETRACHE

ANELUȚA PASCU

Corespondați cu noi

MARIA ROTARU

Mariana-Otilia Dumă, Tecuci, str. Căpitan Darbun nr. 2, județul Galați; *Elena Sfirschi*, Școala generală nr. 1, comuna Horodnic de Sus, județul Suceava; *Gherdina Mihăescu*, Băilești, str. Victoriei bl. 2, ap. 6, județul Dolj, *Cilica Lucescu*, Rădăuți, str. Petre Liciu nr. 10, județul Suceava; *Florin Petrache*, satul Mircea Vodă, comuna Sălcioara, județul Dîmbovița; *Aneluța Pascu*, comuna Giubega, județul Dolj; *Culina Focea*, comuna Berzeni, str. Republicii nr. 219, județul Vaslui; *Iustina Giurgiu*, Școala generală nr. 4, Moinești, județul Bacău; *Silvia Borovină*, satul Unguriu, comuna Măgura, județul Buzău; *Florica Petrache*, Brăila, str. Rahovei nr. 362; *Gheorghița Vladu*, comuna Fălcoiu, județul Olt; *Maria Rotaru*, Școala generală Manoleasa, județul Botoșani.

Tableta lui EMIL

Mulțumesc tuturor prietenilor care mi-au trimis urări cu prilejul Anului Nou.

Virgil Ion – Turnu Măgurele. *Pentru meseria care te interesează, depanator radio și televiziune, există cursuri de pregătire profesională organizate de cooperația meșteșugărească din orașul tău sau din județ.*

Alexandru Mihai, Cosmești — Teleorman. «*Aș vrea să mă fac medic*». *Dragă prietene, pentru a-ți realiza dorința trebuie, în primul rînd, ca după terminarea școlii generale, să urmezi liceul de cultură generală sau liceul sanitar, după care poți continua cursurile la una din facultățile de medicină mai apropiate de tine, respectiv București.*

Gheorghe Grofte Cataloi — Tulcea. *Am primit jocurile trimise pe adresa mea și a colegului meu Minitehnicus. Îți mulțumim. Unele dintre ele sînt ingenioase.*

Gelu Lavric, sat Dumbrăvița, comuna Ibănești — Botoșani. *Noul meu prieten este un pasionat sportiv. Ține neapărat să-i publicăm fotografia ca să vă convingeți și voi că este un mare portar. I-am îndeplinit dorința.*

Petrică Păduraru — Sascut, Bacău. *Atît pentru tine, dragă Petrică, cît și pentru colegii tăi, vă pot spune că pentru profesiunea care vă interesează trebuie în primul rînd să terminați un liceu industrial și apoi să dați examen la una din școlile de ofițeri.*

Mihai Ghindeanu — Turnu Severin. *Dragă Mihăiță, bobul este tot o săniuță, însă cu volan și frîne, care poate circula pe piste special amenajate. Echipajul bobului este format din 2—4 persoane. Desigur că și la noi în țară există un campionat național de bob, care se ține de obicei la Sinaia.*

Emil

Cutezătorii 3

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESA BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B.—2001»

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: EMIL PETROVICI

NOILE ISPRĂVI ALE LUI

Dan BUZDUG

Scenariu:
DUMITRU ALMAȘ
Desene:
VINTILĂ MIHĂESCU

LUPTA PENTRU ELIBERAREA TÎRGOVIȘTEI

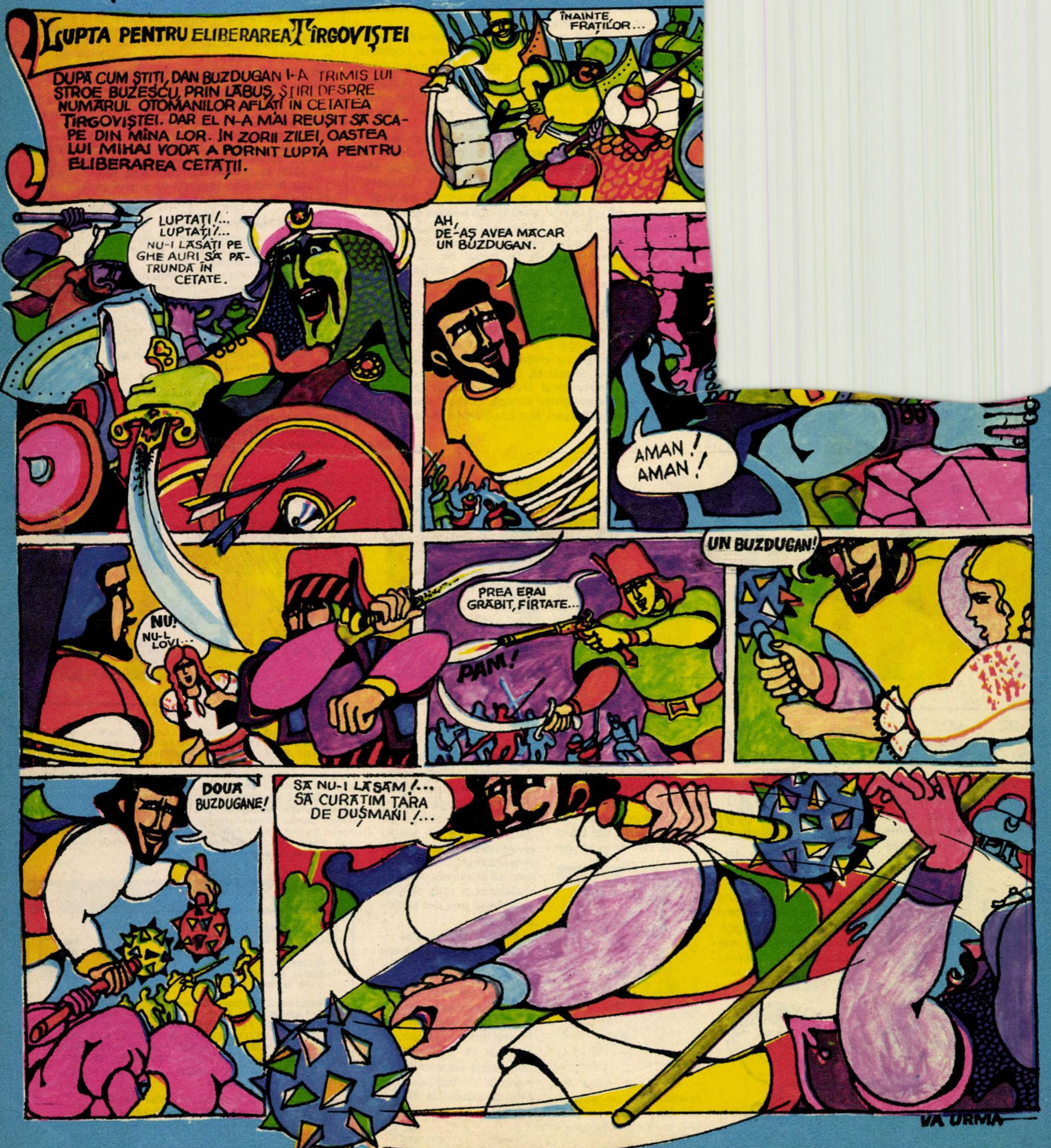

DUPĂ CUM ȘTIȚI, DAN BUZDUGAN I-A TRIMIS LUI STROE BUZESCU, PRIN LĂBUȘ, ȘTIRI DESPRE NUMĂRUL OTOMANILOR AFLAȚI ÎN CETATEA TÎRGOVIȘTEI. DAR EL N-A MAI REUȘIT SĂ SCAPE DIN MÎNA LOR. ÎN ZORII ZILEI, OASTEA LUI MIHAI VODĂ A PORNIT LUPTA PENTRU ELIBERAREA CETĂȚII.

ÎNAINTE, FRAȚILOR...
LUPTAȚI!... LUPTAȚI!... NU-I LĂSAȚI PE GHEAURI SĂ PĂTRUNDĂ ÎN CETATE.
AH, DE-AȘ AVEA MĂCAR UN BUZDUGAN.
AMAN! AMAN!
NU! NU-L LOVI...
PREA ERAI GRĂBIT, FÎRTATE...
PAN!
UN BUZDUGAN!
DOUĂ BUZDUGANE!
SĂ NU-I LĂSĂM!... SĂ CURĂȚIM ȚARA DE DUȘMANI!...

VA URMA

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

4
JOI, 25 IANUARIE
1973, ANUL VII (279)
16 pagini, 1 leu

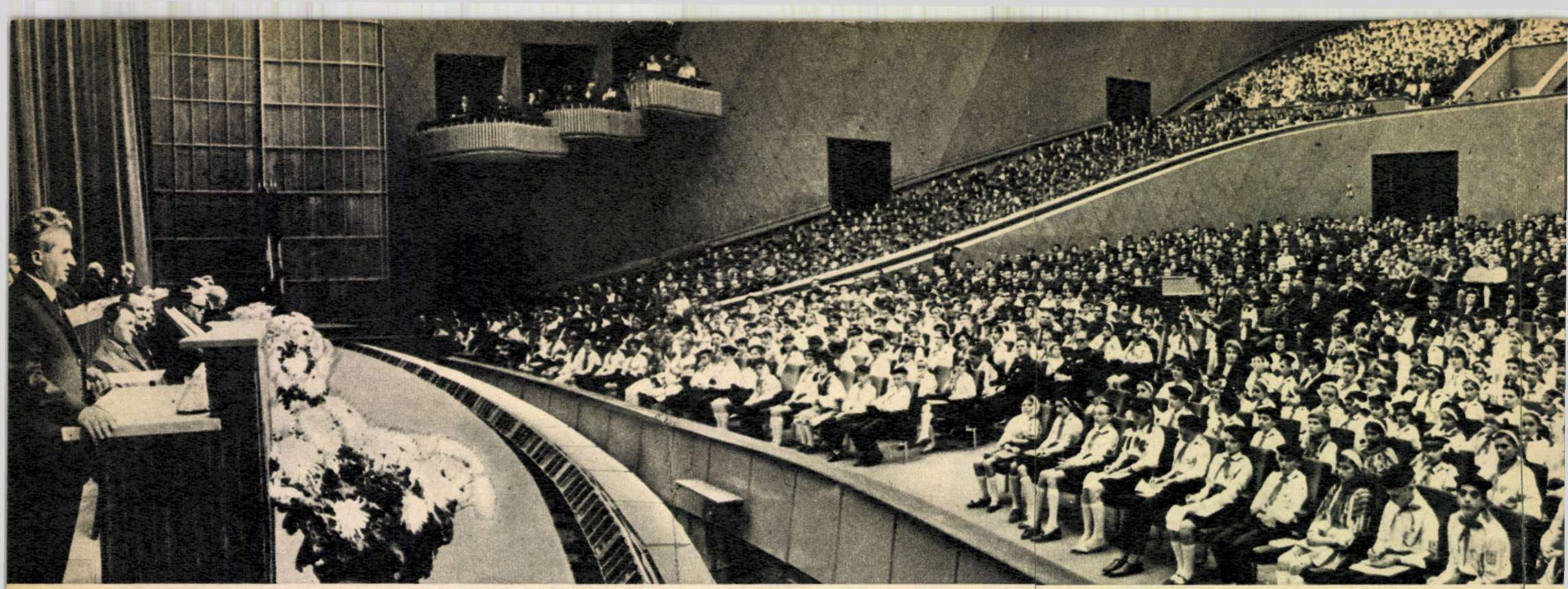

Oglindă însuflețită a vieții și activității celor două milioane de pionieri ai patriei, revista «Cutezătorii» vă invită, dragi cititori, să cunoașteți mai îndeaproape viața organizației noastre revoluționare, să ne confruntăm împreună faptele, inițiativele cu propriile angajamente asumate de reprezentanții unităților și detașamentelor participanți la primul Forum Național al Pionierilor din august 1972, constituit din îndemnul tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU,** secretarul general al Partidului Comunist Român, marele prieten și îndrumător al tinerei generații.

În cadrul rubricii «Forumul s-a angajat, pionieria raportează» vom căuta să înmănunchem tot ce are mai frumos și mai cutezător vîrsta noastră pionierească, să raportăm poporului, partidului, tovarășului secretar general despre felul în care cei mai tineri fii ai patriei și ai partidului se pregătesc pentru muncă și viață, pentru a fi demni continuatori ai comuniștilor.

«Constituit din îndemnul dumneavoastră, Forumul Național al Pionierilor înseamnă pentru noi, pionierii din toate județele României socialiste — români, maghiari, germani și de alte naționalități — o tribună de dezbateri și de adoptare a unor hotărîri care să ducă la îmbunătățirea continuă a activității pionierești, la ridicarea vieții organizației noastre la nivelul pe care dumneavoastră îl doriți, la cel al așteptărilor și încrederii întregului popor.»

«În numele tuturor pionierilor din țară, noi, delegații la primul Forum Național al Pionierilor, ne angajăm, iubite tovarășe secretar general, că vom mobiliza pe toți copiii să-și îndeplinească exemplar îndatoririle școlare, să fie devotați trup și suflet poporului, dovedind prin faptele lor de zi cu zi dragoste și recunoștință fierbinte față de părintele nostru drag, Partidul Comunist Român.»

(Din Telegrama adresată tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU de către participanții la primul Forum Național al Pionierilor)

COPERTA NOASTRĂ:

Urmînd o frumoasă tradiție pionierească, cu prilejul Anului Nou, copiii au fost primiți la Comitetul Central al partidului, unde au adresat urări conducătorilor de partid și de stat.

În acea zi, ei au trăit marea bucurie de a se fotografia împreună cu tovarășii Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer.

ÎNVĂȚĂTURA, PRIMA NOASTRĂ ÎNDATORIRE

Sîntem o clasă fără nici o corigență. Nimic extraordinar, veți zice. Sînt atîtea alte asemenea clase. Aveți dreptate! Numai că noi n-am ajuns chiar ușor la acest rezultat. Avem cîteva colege care anul trecut luau mereu note slabe, rămîneau corigente. Cu chiu, cu vai, au trecut clasa. Dar în toamnă, cînd ne-am revăzut la școală, în «săptămîna muncii patriotice» — ultima săptămînă de vacanță — s-a născut în detașament o idee care s-a dovedit extraordinară: să ne ocupăm în mod special de Aurelia, Ana, Maria și Valeria, să repetăm cu ele materia anului trecut.

De cum am început cursurile, colegele noastre păreau mai sigure, mai încrezătoare în forțele proprii. Lucrul acesta ne-a bucurat, ne-a făcut să nu le pierdem din vedere, să le dăm o mînă de ajutor ori de cîte ori credeam că-i cazul, să ne pregătim pentru teze împreună și... rezultatele vi le-am spus încă de la început. Sîntem acum o clasă bună, un detașament fruntaș pe unitate. Fapt prin care am răspuns, și vom continua să răspundem Chemării Forumului.

CORNELIA ARMEGIOIU, cl. a VII-a, Școala generală Geoagiu, județul Hunedoara

„TEMERARII"

De îndată ce ne-am alcatuit planul de acțiune, ne-au venit în ajutor militarii. Curind, la marginea orașului s-a înălțat o clădire-machetă pe care urma să învățăm s-o escaladăm, a apărut un pod elastic care a unit două maluri, cablu suspendat și alte amenajări speciale. Este astfel lesne de înțeles de ce mai întotdeauna, pe aceste locuri întîlnești detașamente de pionieri desfășurind activități de pregătire pentru viață, pentru apărarea patriei. In unitatea noastră s-a organizat, nu de mult și un concurs de îndemînare si pricepere, de pregătire fizică. Am format cinci patrule alcătuite din pionierii claselor a VII-a și ne-am numit «Temerarii», «Neînfricații», «Indrăzneții», «Cutezătorii», «Șoimii aurii». Deși cîștigatoare a fost, cum era și firesc, numai o singură patrulă — «Temerarii» — toate celelalte nu și-au dezmințit nici un moment numele. În primăvară vrem să participăm și noi la acțiunea județeană «Curcubeu 13—73». Sperăm să fim printre primii.

PETRE ANDRUȘCĂ, Școala generală nr. 17, Craiova

BUCUROȘI DE OASPEȚI

Una dintre acțiunile cele mai frumoase pe care le-am desfășurat în timpul vacanței de iarnă, a fost întîlnirea dintre pionierii din sat și pionierii din orașul Turda. Inițiată și organizată de unitatea noastră, întîlnirea a devenit un rodnic dialog legat de cele mai importante aspecte reținute din chemarea Forumului Național al Pionierilor. Situația la învățătură, disciplina, pregătirea pionierilor pentru apărarea patriei, munca patriotică și activitatea sanitară au fost subiecte despre care au discutat (referindu-se concret la grupa, detașamentul sau unitatea din care fac parte) aproape toți cei care au vorbit. Și nu puține au fost lucrurile foarte interesante pe care le-am aflat cu această ocazie; de exemplu, copiii de la Școlile generale 1, 6, 8, 10 din Turda, Școala generală Mihai Viteazu, Școala generală Copăceni — unde un număr mare de detașamente au încheiat trimestrul I fără nici un corigent — ne-au spus cum au făcut ca să obțină asemenea succese.

Intîlnirea noastră a continuat cu un program artistic, prezentat în cinstea celei de a XXV-a aniversări a Republicii, intitulat «Slăvită fii, Republică iubită». Numerele prezentate (un montaj muzical-literar, dansurile populare, cîntecele patriotice și revoluționare, recitările) atît de oaspeți cît și de noi, gazdele — în limbile română și maghiară — au fost răsplătite cu multe aplauze, iar jocurile distractive, dansul, glumele care au continuat pînă în pragul despărțirii ne-au făcut să ne gîndim la o nouă activitate comună cu prietenii din orașul Turda și din comunele învecinate.

MARIA BOTOȘ cl. a VI-a, Școala generală-Copăceni

NOTA 10 LA MUNCĂ

O muncă unită și entuziastă a făcut ca bilanțul echipelor de brigadieri din microcooperativa școlară Argetoaia să fie mîndria copiilor și a comunei întregi: 7 800 kg de porumb, 500 kg de struguri, 3 700 de zarzavat, 600 kg sămînță de in cernut, 9 ha de porumb siloz recoltat.

Purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din comună au fost de asemenea și alături de părinți, ajutînd la recoltare, adunînd roadele acestei toamne bogate, încărcîndu-le în căruțe și camioane, greblînd în grădina de zarzavat sau curățînd pășunile.

MIRCEA ȘODOLEA, Locțiitor al comandantului de unitate, Școala generală Argetoaia, Dolj

PRIETENII NATURII

Pămîntul este rece, umed, neprietenos. Copacii, părăsiți de frunze, sînt triști. Primăvară, veselă primăvară, unde ești?

— Mai aproape decît ți-ai putea închipui! M-au găzduit copiii, prietenii mei devotați. Ei îmi îngrijesc cu multă pricepere florile, pregătesc semințele, răsadurile.

Poate veți crede că cele spuse pînă acum sînt niște închipuiri de copil, că primăvara nu vorbește. Dacă-i așa, veniți la noi, în orașul Iași. La Complexul de sere, primit în dar de la Comitetul Municipal de partid, vă asigurăm, vă veți intîlni cu primăvara și cu numeroșii ei prieteni — pionierii. Preocuparea pentru ocrotirea naturii, pentru înfrumusețarea locurilor natale a devenit una dintre cele mai frumoase și pasionante îndeletniciri pionierești.

Grupul de corespondenți de la Casa pionierilor, Iași.

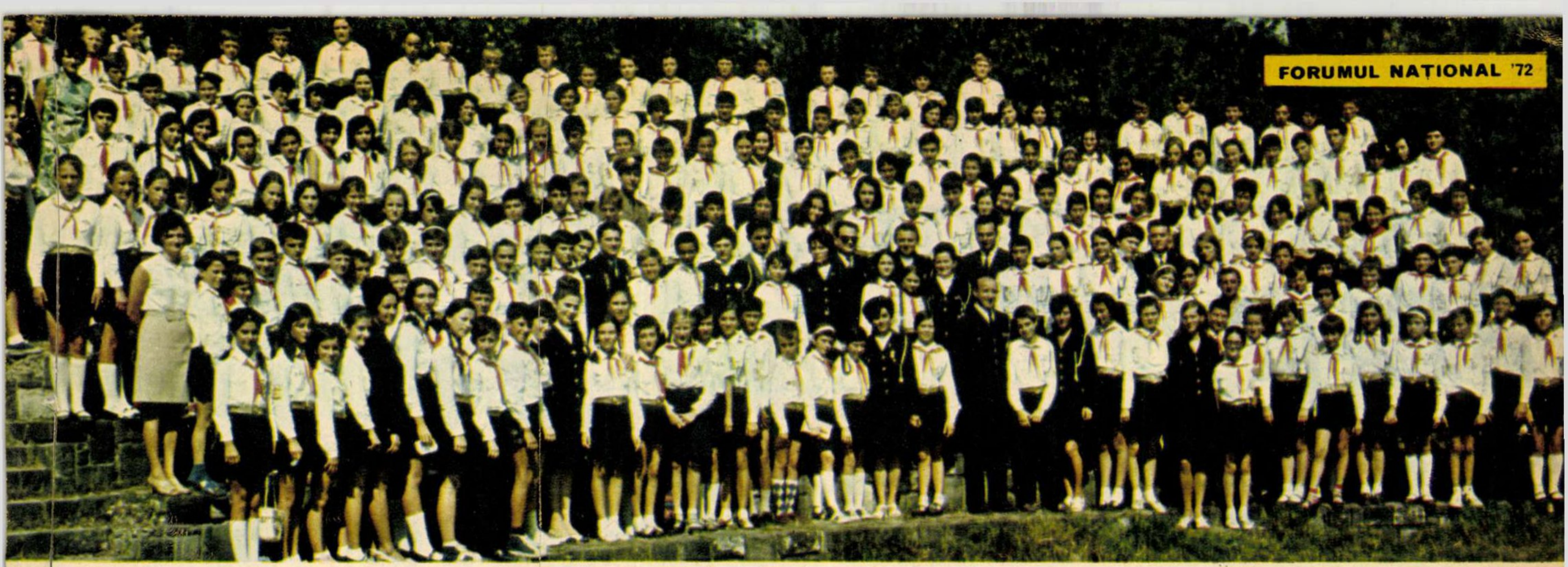

Forumul s-a angajat

PIONIERIA RAPORTEAZĂ

Săptămînă de săptămînă, paginile revistei vă stau la dispoziție. Scrieți-ne despre faptele voastre, despre inițiativele voastre pionierești la noua rubrică «Pionieria raportează».

Pionierii din întreaga țară, dorind să facă totul pentru a purta cu cinste și mîndrie cravata roșie cu tricolor, dau viață unor importante inițiative, dovedind prin faptele lor de zi cu zi dragoste și recunoștință fierbinte față de părintele drag, Partidul Comunist Român.

● **«ÎN FIECARE ZI DIN VIAȚA DE PIONIER — O FAPTĂ DEMNĂ DE UN VIITOR COMUNIST».** Inițiativa pionierilor din Valea Jiului a cuprins întregul județ **HUNEDOARA**, în toate localitățile simțindu-se contribuția pionierilor la înfrumusețarea satelor și orașelor, la strîngerea recoltei, la îngrijirea plantațiilor. Peste tot unde muncesc, copiii lasă frumoasa inscripție «Pe aici au trecut pionierii».

● **«PIONIERII IUBESC MUNCA ȘI SE COMPORTĂ EXEMPLAR ÎN TOATE ÎMPREJURĂRILE»** este deviza pionierilor din școlile Sectorului doi, sub care au prins viață inițiativele școlarilor de a-și gospodări și înfrumuseța clasele, școlile, parcurile și grădinile din cartiere, de a da dovadă de curaj și modestie, sinceritate, spirit de dreptate și prietenie. Acestei frumoase inițiative i s-au alăturat toți pionierii din **MUNICIPIUL BUCUREȘTI**.

● **«MAGISTRALA PIONIERILOR», «ȘTAFETA CRAVATELOR ROȘII CU TRICOLOR»** sînt doar cîteva dintre acțiunile inițiate de pionierii județului **CONSTANȚA**, pentru continua înfrumusețare a locurilor natale. Pe vastul șantier al pionierilor au prins rădăcini mii și mii de puieți de pomi fructiferi, arbori și arbuști ornamentali, multicolore flori.

● **«BARAOLT — GALAȚI, ZERO KILOMETRI»** și-au intitulat pionierii din județul **COVASNA** acțiunea lor de cunoaștere a tuturor județelor patriei. Prima acțiune: cunoașterea și întărirea prieteniei cu pionierii gălățeni. Drumeții în ospeție, excursii și vizite reciproce contribuie la cultivarea dragostei copiilor față de patrie, față de organizație.

● Să învețe cît mai bine, să contribuie prin muncă și comportare, alături de cei mari, ca județul lor să fie un **JUDEȚ AL HĂRNICIEI, CINSTEI, ONOAREI ȘI DEMNITĂȚII SOCIALISTE** este angajamentul pionierilor din județul **ARGEȘ**. Angajament pe care îl respectă și îl cinstesc zi de zi prin faptele lor demne, de pionieri.

● În JUDEȚELE ȚĂRII există **2 392** unități microcooperatiste agricole de producție pionierești, cu o suprafață de **7 481** ha, cuprinzînd **305 982** de pionieri; **512** cercuri de tractoriști și mecanizatori agricoli cu **8 361** pionieri și **2 626** cercuri agrobiologice cu **54 136** participanții.

PENTRU ȘCOLARII DIN CLASA ÎNTÎI

File din jurnalul unui pionier comandant.

15 septembrie 1972... Am împodobit clasa cu tablouri și desene vesele, am așezat cîte două buchețele de flori pe fiecare bancă, lîngă manuale, iar cînd clopoțelul a vestit începerea anului școlar am fost primii care i-am întîmpinat.

...De cîtva timp, cîte un pionier din detașament trece aproape zilnic pe la micii noștri prieteni. Încercăm să aflăm ce le place mai mult. Azi am fost în vizită la ei. In gențile noastre erau bomboane și jucării. Le-am cîntat cîntece, i-am învățat și pe ei jocul «Batistuța»...

...O bucurie! Școlarii dintr-a întîia au fost prezenți la adunarea noastră de detașament despre «Cravata de pionier». Viorel, băiețelul acela mic, cu breton, știa că pionierii poartă acum cravate cu tricolor. Le-am povestit despre cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor, despre felul în care propunerile noastre au prins viață, despre faptul că la anul, cînd vor împlini 7 ani, și ei vor deveni pionieri. Atunci, la noi în unitate, la Școala generală nr. 1 din Rîmnicu Vîlcea, noi, pionierii clasei a VII-a, le vom preda, o dată cu frumoasele tradiții ale detașamentului, și «ștafeta notelor bune». Ce curioși ne priveau! La sfîrșitul adunării ne-am fotografiat împreună.

...Azi, am plănuit pentru ei o întîlnire cu... eroi din basme. Cîțiva dintre colegi vor deveni... Albă ca Zăpada, Baba Cloanța, Ileana Cosînzeana. Eu voi fi bunicuța, cea care toarce firul lung al poveștilor.

MARCELA TINCU, cl. a VII-a B,
comandant de detașament

Organizația pionierilor primește cu bucurie în rîndurile sale pe cei mai buni școlari, începînd de la 7 ani.

«Voi fi credincios poporului și Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut îndatoririle pionierești». Sînt cuvinte solemne, rostite cu emoție și convingere de fiecare nou pionier.

La 14 ani, un nou eveniment deosebit, o nouă treaptă: primirea carnetului de membru al organizației revoluționare a tineretului — U.T.C.

UN MARE PRIETEN ŞI ÎNDRUMĂTOR AL TINEREI GENERAŢII

Gîndurile pionierilor, ale tuturor copiilor patriei, se îndreaptă cu neţărmurită dragoste către tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU**, secretarul general al partidului, preşedintele Consiliului de Stat, căruia, cu prilejul celei de a 55-a aniversări a zilei sale de naştere, îi adresează mesajul faptelor pionierești, al devotamentului şi recunoştinţei fierbinţi. Marea pildă de cutezanţă şi dăruire revoluţionară a activităţii sale de patru decenii în partid constituie pentru pionieri un înălţător imbold către formarea ca tineri comunişti, fii de nădejde ai României socialiste. Ca urmare a profundului ecou pe care l-a avut apariţia în «Cutezătorii» a unor pagini dedicate vieţii şi luptei conducătorului iubit, redacţia l-a invitat în mijlocul copiilor pe academicianul Petre Constantinescu-Iaşi, vechi militant al mişcării muncitoreşti şi revoluţionare, care în cuvinte emoţionante a evocat momente pilduitoare din activitatea tovarăşului **NICOLAE CEAUŞESCU** închinată cauzei partidului, libertăţii şi fericirii poporului.

«Consider că este un lucru bun să strîngi lucrările din toată această perioadă de 62 de ani, pentru a le edita, punînd în felul acesta la îndemîna tineretului, a partidului, a mişcării revoluţionare această experienţă...» — *a spus tovarăşul* **NICOLAE CEAUŞESCU** *cu prilejul recentei decorări a academicianului profesor Petre Constantinescu-Iaşi.*

Mulţi cititori ai revistei m-au întrebat cum l-am cunoscut, cu ani în urmă, pe tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU. Cînd l-am cunoscut, era poate ceva mai mare decît cei care-mi pun întrebarea. Ne aflam în vara anului 1934, cînd se constituia Comitetul naţional antifascist, în care urma să se afle şi un reprezentant al tineretului. Ne găseam într-o şedinţă. Lîngă mine stătea Iorgu Iordan, astăzi academician, cunoscut profesor universitar, unul dintre lingviştii români de prestigiu. Ştiam că în sală se găseşte şi un muncitor, reprezentant al tineretului, pe care l-am anunţat. Deodată s-a ridicat un băiat slăbuţ, cu ochii strălucitori, care a început să vorbească despre lupta tineretului cu atîta însufleţire, atît de documentat, încît toată sala îl urmărea cu cea mai mare atenţie. Atunci Iorgu Iordan s-a întors către mine şi m-a întrebat: «Cine-i tînărul acesta care vorbeşte atît de bine?» Era tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, care avea 16 ani. Pe atunci nu ştiam că peste doi ani aveam să ne reîntîlnim la Doftana.

Dar şi înainte de a face cunoştinţa acestei înfricoşătoare închisori, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU mai fusese arestat. În calitate de membru al Comitetului național antifascist, am publicat în 1934 un protest împotriva abuzurilor comise de autoritățile vremii, protestînd totodată împotriva lovirii și maltratării tînărului revoluționar NICOLAE CEAUȘESCU de către poliție. Țin minte și acum revolta pe care o simțeam scriind acest articol, dar și mîndria mea, fiindcă aflasem cu ce dîrzenie înfruntase tînărul comunist represaliile. Articolul se află reprodus în cartea mea «Pagini de luptă din trecut».

Mulți copii m-au întrebat despre Doftana. Știu că pionierii se duc adeseori să vadă închisoarea de odinioară, astăzi muzeu, simbol al forței morale de neînfrînt a comuniștilor. Lipsiți de cele mai elementare lucruri necesare vieții, iarna într-un ger ca afară, cu o hrană de mizerie, adeseori bolnavi, comuniștii erau puternici și chiar în acele condiții învățau. Se țineau acolo conferințe de istorie, economie politică, literatură. Cu toată teroarea care domnea în închisoare, comuniștii au comemorat 50 de ani de la moartea lui Eminescu, recitînd poeziile «Luceafărul», «Ce te legeni...» «Scrisoarea a III-a», fragmente din «Călin, file din poveste». Am să vă fac o mărturisire pe care am mai făcut-o. De meserie sînt profesor și dacă cineva mă întreabă care au fost cele mai frumoase lecții din cariera mea, îi răspund: Lecțiile pe care le-am ținut la Doftana. Cred că vă dați seama că nu le țineam la catedră. Sprijinit de gratii, îmi rosteam expunerile în așa fel încît să se poată transmite de la o celulă la alta. O dată, cînd a venit la vorbitor, fetița mea a observat că am pe frunte două cute săpate adînc. «Ce ai pe frunte?» m-a întrebat. Atunci mi-am dat seama că port semnele pe care mi le lăsaseră gratiile atunci cînd mă sprijineam de ele, ca să fiu mai bine auzit.

Am stat la Doftana între anii 1936 și 1938. Aici am avut prilejul, cum vă spuneam, să-l reîntîlnesc pe tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. Despre Doftana s-a spus pe drept cuvînt că a fost o școală de formare și de educare revoluționară. La această școală aspră s-a călit și conducătorul partidului nostru, pe atunci un tînăr de numai 19 ani. Pe noi, cei mai în vîrstă, ne umpleau de mîndrie cunoștințele sale din toate domeniile, setea sa de cunoaștere. Avea un talent deosebit de a lega problemele teoretice de practică, o memorie uimitoare. Deși cunoștea urmările protestelor împotriva administrației închisorii, demasca fără cruțare samavolniciile zbirilor Doftanei. Acestora le arunca în față numele de călăi. Administrația se temea de el și nu o dată l-a pus sub supraveghere specială. Înflăcărarea sa în luptă însă nu cunoștea margini. Cînd, după aproape doi ani, a fost eliberat, tovarășii săi știau că pe acest tînăr comunist nimic nu-l poate înfrînge. Și așa a fost.

Oricît au fost de aspre măsurile represive ale aparatului de stat burghez n-au putut să stăvilească activitatea politică a tînărului revoluționar. Era prezent la întrunirile tineretului, desfășura o activitate puternică pentru organizarea tineretului în fabrici, la sate, în școli și universități. În anul 1939, cînd s-a ținut Conferința Națională a Uniunii Tineretului Comunist, în adîncă ilegalitate, el a fost ales secretar general al U.T.C. După eliberarea patriei, după august 1944, cu marea sa experiență politică a adus o puternică contribuție la ridicarea combativității revoluționare a Uniunii Tineretului Comunist. Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU iubește mult pe cei tineri, pe pionieri. Sfaturile sale, îndrumările sale prețioase sînt urmate cu devotament de către tînăra generație.

Acum o lună și jumătate a fost ziua mea de naștere. Am împlinit 80 de ani. Am fost invitat la Palatul Consiliului de Stat și mi s-a decernat Ordinul «Victoria Socialismului». Este o distincție foarte înaltă și ea mi-a fost înmînată într-o ședință solemnă de însuși secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, care mi-a spus, printre altele, cuvintele pe care nu le voi uita niciodată: «Vîrsta de 80 de ani, este, fără îndoială, o vîrstă frumoasă, dar, mai cu seamă, este și mai impresionant faptul că timp de 62 de ani ai activat în mișcarea revoluționară socialistă și, după aceea, în partidul comunist». Și mi-a mai spus că ajungînd la această vîrstă am continuat să mă aflu permanent în partid, să lupt împreună cu partidul, alături de tovarășii mei pentru înflorirea socialismului în patria noastră. Aceste cuvinte mi-au pătruns în inimă. Am înțeles atunci, ca niciodată de-a lungul vieții, că experiența adunată de-a lungul atîtor decenii, munca, activitatea mea sînt un bun al partidului nostru.

Căldura cu care mi-a vorbit la sărbătorirea mea tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, aprecierile sale nu s-au oprit numai la adunarea solemnă de decorare. A doua zi, am primit acasă un buchet mare de garoafe roșii, întovărășit de o scrisoare de urări de bine. Încă un semn de grijă, de atenție tovărășească din partea conducătorului partidului. Căldura partidului, căruia mă dăruisem din tinerețe, acum, în iarna vieții, se întoarce la mine. Spre a mulțumi partidului, conducătorului său, spre care gîndurile mele se îndreaptă cu adîncă stimă, i-am trimis primul exemplar din cartea mea «Pagini de luptă din trecut», care ieșise de sub tipar în ziua aceea. Era modestul meu omagiu.

Anii au trecut unul după altul. Mă uit în urmă cu mîndrie pentru că întîi în mișcarea muncitorească și apoi, de la înființarea partidului comunist, în mai 1921, pînă azi, am fost și am rămas un ostaș al partidului, al unui partid care a crescut comuniști ca tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

Nu pot să vă doresc, dragi cutezători, vouă, care trăiți într-o societate la care noi abia visam și pentru care s-au jertfit unii dintre cei mai buni fii ai poporului, decît să fiți drepți și cinstiți, să învățați și să munciți cu dîrzenie, ca adevărați fii ai marelui nostru partid, dăruindu-vă toate forțele patriei noastre socialiste, îndeplinindu-vă sarcinile așa cum de atîtea ori v-a îndemnat secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

La mulți ani!

N-am apucat urgiile trecutului,
Eu m-am născut cînd cerul surîdea,
Cînd se schimba fața pămîntului
Și soarele ne lumina.
Prin lupte grele și cu jertfe mari
Ne-ați făurit a fericirii cale.
Din inimi vă urăm azi «La mulți ani!»
Iubite Ceaușescu Nicolae.

BOIANGIU MIHAI
cl. a VI-a B, Buzău

UN MARE PRIETEN ȘI ÎNDRUMĂTOR AL TINEREI GENERAȚII

Un număr din revista «Cutezatorii» păstrat cu drag de fiecare pionier.

Foto: DOINA VAS, pionieră, Focșani